

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΤΟΣ Α' ΑΘΗΝΑΙ ΑΡΙΘ. 6

ΜΕΤΣΟΒΙΤΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ
'Η Έλληνική Λαϊκή Τέχνη
έμπνέει την σύγχρονη μόδα

ΑΚΤΗ "ΑΣΤΗΡ" ΓΛΥΦΑΔΑ

ΑΣΤΕΡΙΑ

Εναρξη
ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ 60Ν

5 - 11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1955

ΓΡΑΦΕΙΑ

Σύνταξις : Σωκράτους 57, Αθήναι. Τηλ. 57-081
Εκδοσις : Βουλιαγμένης 352, Αθήναι. » 90-821

Τηλεγραφική Διεύθυνσις : ΕΙΚΟΝΕΣ Αθήνας

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ : ΔΡΑΧΜΑΙ 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Εσωτερικού : Εξάμηνος : Δρχ. 130.—
Ετησία : » 260.—
Εξωτερικού : Εξάμηνος : \$ 7.—
Ετησία : \$ 14.—

Αεροπορική αποστολή κατόπιν συνεννοήσεως
Αγγελίαι, διαφημίσεις κατά συμφωνίαν

Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις άρθρων και εικόνων του
περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων και των έκδο-
τών. Τα μη δημοσιεύόμενα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Διεύθυνσις Συντάξεως : Έλένη Γ. Βλάχου

(Μουρούζη 1)

Διεύθυνσις Έκδόσεως : Η. Γ. Ήλιόπουλος

(Βουλιαγμένης 352)

Προϊστ. Τυπογραφείου : Κ. Ζαγοριανίτης

(Αλδου Μανουτίου 18)

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Περιορισμένης ευθύνης

(Κεφάλαιον δλοσχερώς καταβεβλημένον Δρχ. 400.000)

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

ΜΕΤΣΟΒΙΤΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ
από κόκκινη μπορντώ τσόχα,
κεντημένη με βελούδο μαύρο ά-
πλικέ. Το φόρεμα αυτό, μαζί με
πολλές άλλες δημιουργίες της
«Μακεδονικής Γωνιάς», λαν-
σάρει στον διεθνή στίβο την
«Ελληνική Μόδα», που εμπνέεται
από την λαϊκή τέχνη. Σχετικό
ρεπορτάζ σ' αυτό το τεύχος.

(Φωτ. ΣΤ. ΑΥΔΗ)

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ :

ΑΧΕΛΩΟΣ - ΑΞΙΟΣ - ΑΛΙΑΚΜΩΝ

ΤΡΕΙΣ ΠΟΤΑΜΟΙ ΑΛΛΑΖΟΥΝ

ΤΗΝ ΟΨΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΥΠΟ.

Μην χάνετε

κάθε

μήνα

τόν πλέον

χρήσιμο

πολύτιμο

ευχάριστο

σύντροφο

ΤΗΝ

έκταξη

Το μοναδικό

έλληνικό

έγκυκλοπαιδικό

περιοδικό

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 6

ΠΡΟΣΟΧΗ :

Για τους αναγνώστες των
«ΕΙΚΟΝΩΝ» που θα μās στεί-
λουν το παρόν απόκομμα ή έτη-
σία συνδρομή θα είναι μόνον Δρ.
60 αντί 72, ή έξάμηνος συνδρο-
μή θα είναι μόνον Δραχ. 32
αντί 38.

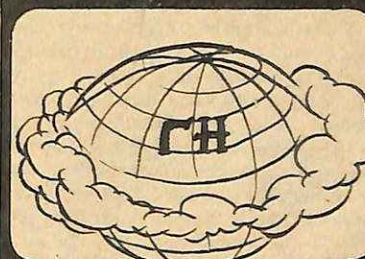
Το ΣΙΝΕΜΑ μας

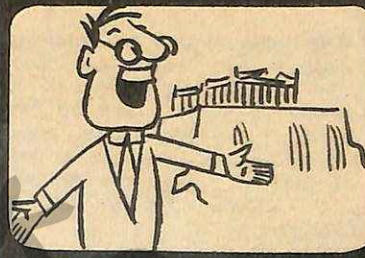
Στόν ούρανό

σέ γύρευα

στή γή

σέ βρήκα

ΣΟΥΠΕΡΓΚΑΖ

ΤΟ ΔΕΙΙ ΧΕΡΙ
ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Σ. & Ε. ΜΑΚΡΥΜΙΧΑΛΟΣ & ΣΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΜΟΝΟΙΑΣ 21

ΤΗΛ. 52-705

ΠΡΑΤΗΡΙΑ :

ΑΘΗΝΩΝ : ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : ΒΑΣ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΑΔΕΛΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΕΠΙΘΥΜΙΑΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ

Για σήμερα έδιωξε άντι άλλου «ταχυδρομείου» νά σάς παρουσιάσω ένα άπάνθισμα άπό τά δικά σας γράμματα, δημοσιεύοντας άποσπάσματα σχετικά με επιθυμίες και άντιρρήσεις πού όλοι λίγο-πολύ έχετε για τó περιοδικό μας.

«Αί διαφημίσεις πρέπει νά μπαίνουν σέ τέτοιες σελίδες ώστε, χωρίς ζημία για τó κείμενο, νά μπορή νά τις άφαιρή ό άναγνώστης πού θέλει νά διδιδιοδετήση τόν τόμο στό τέλος τού χρόνου».

Ν. Μητσοτάκης (Χανιά).

«Έκτός άπό τις Ήραίες της Έλλάδος πού υπόσχασθε νά δημοσιεύσετε τις φωτογραφίες των, γιατί δέν μάς δίνετε και τά ώραιότερα μανκεν τών Άθηνών; Αύτή ή παρελασις τών ώραίων της μόδας θά άρεση σ' όλο τόν γυναικόκοσμο και θά ένθουσιάζη τούς άρρενας άναγνώστες σας. Έμπρός λοιπόν για μιá τέτοια δημοσίευσι, με την «μεζούρα» όμως στό χέρι, γιατί πρέπει νά μάθωμε και τις άναλογίες των».

Τζώρτζια Ντένη (Χανιά).

«Θά ήθελα νά σάς προτείνω την καίριωσιν μιás στηλης διά νέους 16 — 20 ετών, εις την όποιαν θά προσπαθήτε νά τούς λύετε τά διάφορα ζητήματα της ηλικίας των». Άσαν. Θεοχάρης (Νέα Έρυθραία).

«Στήλη τών άναγνωστών πού θέλουν ν' άλληλογραφήσουν δέν θά καθιερώσετε;»

Χρ. Όρταξίδης (Νέα Ίωνία).

«Χαρά και μόρφωσι θά έφερε μιá άλλη σελίδα όπου τά άντιπροσωπευτικότερα μνημεία της πατρίδος μας θά έγίνοντο κήμα όλων μας... και μιá άλλη με προσωπογραφίες και εικόνες άπό την ζωή έλεκτών άγωνιστών τών κυριωτέρων στιγμών τού έθνους. Αύτά μη μου πήτε ότι γίνονται ήδη, γιατί έγώ τά φαντάζομαι σαν κάτι τó συστηματικό».

Δημ. Παναγόπουλος (Ένταύθα).

«Θά ήταν πιστεύω πιό διακοσμημένο τó περιοδικό εάν δημοσίευε μιá έγχρωμη όλοσέλιδη εικόνα ένός κινηματογραφικού άστέρος σέ κάθε του τεύχος».

Παναγ. Μπενετάρης (Πέραμα).

«Θά μπορούσαν νά προστεθούν πιό πολλά, ιδίως ξένα θέματα και έπίκαιρα διεθνή γεγονότα πού είναι έγκυκλοπαιδικώς άπαραίτητα στό κοινόν, άφού τά έδω συμβαίνοντα είναι κατά κάποιον τρόπο γνωστά άπό τās έφημερίδας... Άν περιορίσετε τά μεγάλα κενά και τά περιθώρια θά δημιουργηθή χώρος και για άλλα ένδιαφέροντα θέματα... Πρέπει νά περιλάβετε και άλλες έκδηλώσεις τέχνης, όπως την σύγχρονη άρχιτεκτονική, γλυπτική κ. λ.π.».

Γεώργιος Παυλίδης (Ένταύθα).

«Σάς παρακαλώ, άφιερώσετε μερικές σελίδες σέ τοπία της Άθήνας, ιδίως περί την Πλατεία Συντάγματος. Έπειδή έζησα χρόνια, νοσταλγώ την περιοχή... Με συγχωρήτε για την νευρικότητα τού γραφικού μου χαρακτήρος, αλλά φταίει αύτή ή βροχή πού έδω και έφτά ήμέρες δέν λεί νά σταματήσει».

Άλκης Μαυρίδης (Δράμα).

Αύτες είναι μερικές σκέψεις άπό τó «ταχυδρομείο» πού έλαβα. Τά διάφορα θέματα έστάλησαν στα άρμόδια τμήματα για νά ληφθούν ύπ' όψιν όσα είναι πραγματοποιήσιμα. Μη διστάζετε νά μου γράφετε ό,τι παρατηρήσεις, καλές ή κακές, κάνετε έπάνω στις ΕΙΚΟΝΕΣ. Μάς βοηθάτε για νά άποδώσωμε ό,τι ακριβώς επιθυμεί ό πιστός μας άναγνώστης.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

«...Τό μυθιστόρημά σας, τó ιστορικό, είναι πολύ ένδιαφέρον και με την μικρή πείρα πού έχω —δυστυχώς δέν γνωρίζω ξένες γλώσσες— μου φαίνεται καλομεταφρασμένο. Για τó άστυνομικό, πού δημοσιεύεται σέ άλλες σελίδες, δέν μπορώ νά έκφράσω άπόψεις διότι είναι ζήτημα άρχής για μένα νά μη διαβάζω έργα πού δέν έχουν έπαικοδομητικό χαρακτήρα. Πεπαλαιωμένη άντίληψις. Ίσως, αλλά δέν μπορώ νά κάνω διαφορετικά... Πάντως ή αίτία της έπιστολής μου είναι άλλη. Θά ήθελα νά προτείνω στή σεβαστή διεύθυνσι τού περιοδικού νά δημοσιεύη τακτικότερα άυτότελή διηγήματα. Κάθε τεύχος τών «Εικώνων», είναι κι' ένας ώλοκληρωμένος κόσμος. Γιατί νά παρουσιάζεται αύτό τó κενό; «Συνέχεια άπ' τó προηγούμενο», «συνέχεται», κλπ. Σάν νά μη φτάναν οι διαφημίσεις...»

Παρ. Σφατέλος (Πύργος)

Σάς εύχαριστούμε διά την ύπόδειξίν σας: προσεχώς θά δρήτε στις ΕΙΚΟΝΕΣ άυτότελή διηγήματα.

ΠΟΣΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΙ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ;

Είμαι ένας άπό τούς άναγνώστας τού περιοδικού σας (τό όποιον βρίσκω έξαιρετικά ένδιαφέρον) και σάς παρακαλώ νά μου λύσετε μιάν άπορία:

Είναι γραμμένο και στα τρία φύλλα σας:

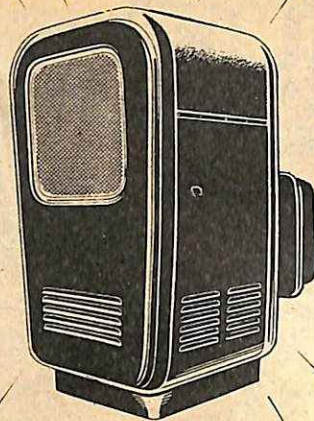
«Έγγραφήτε συνδρομηταί κλπ. θά τούς στέλνετε 52 φορές τó χρόνο ένα μήνυμα άπό την Έλλάδα».

Γιατί 52 και όχι 48; (4X12=48).

Χαράλαμπος Φραττής(Πάτρα) (Πάτρα)

Μερικοί μήνες έχουν πέντε και όχι τέσσαρες Παρασκευές.

ΑΔΕΛ

Γιά νά είναι
ΙΖΟΛΑ
είναι μαθή...

θερμάδτρα

άκαθάρτου πετρελαίου,
αυτόμάτου ρυθμίσεως
και λειτουργίας, τελείως
άοσμη.

Έφωδιασμένη με την ίδια θαλθίδα αυτόμάτου καύσεως πού είναι έφωδιασμένες όλες οι άμερικανικές θερμάδρες, δηλ. την θαλθίδα κατασκευής τού εργοστασίου Α. Ρ. CONTROLS CORPORATION

Θερμαντική ικανότης:
50.000 Β.Τ.Υ ή 12.500 θερμίδων
Κατάλληλος διά 4-5 δωμάτια

Κατωτάτη ώραία κατανάλ. 300 γραμ.
Άνωτάτη » » 1.500 »
Μέση » » 850 »

Ιζόλα
Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Studio

- Διακοσμήσεις
- Έπιπλώσεις

Ε. ΑΠΕΡΓΗ - ΕΦΗ ΦΕΡΕΝΤΙΝΟΥ
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 7 Α' ΟΡΟΦΟΣ

EIKONEΣ

ΑΡ. 6 5.12.55

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ ΟΡΘΩΝΕΤΑΙ, ΑΣΚΗΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΡΑΒΗΓΜΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΚΑΛΟΓΕΡΟΣ, ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑΤΟΣ

ΔΥΟ ΠΑΝΟΡΑΜΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΚΑΙ Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΝΙΚΗΣ ΠΑΡΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΕΥΚΟ ΠΥΡΓΟ ΚΑΙ Η ΟΔΟΣ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ «ΧΩΡΙΣ ΚΕΝΤΡΑ ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΥ ΧΟΥΣΟΥΡΙΟΥ»

Φωτ. Π. ΜΥΛΩΦ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΑ ΧΑΜΟΣΠΙΤΑ, ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ...

Ενα θουνό και μία θάλασσα είναι συνήθως τ' απαραίτητα συστατικά κάθε σημαντικής ελληνικής περιοχής. 'Η 'Αθήνα έχει την Πάρνηθα, την Πεντέλη και τον 'Υμηττό από τη μία μεριά, τόν Σαρωνικό από την άλλη. 'Η Πάτρα, τό Παναχαϊκόν και τόν Πατραϊκό, ό Βόλος τό Πήλιο και τόν Παγασητικό. 'Εξαίρεσι δέν μπορούσε ν' αποτελέση ή Θεσσαλονίκη. "Έχει τό θουνό της και τη θάλασσά της. Τόν Χορτιάτη και τόν Θερμαϊκό. "Έχει όμως και άλλα πού δέν τά έχουν οι υπόλοιπες σημαντικές κατακημένες ελληνικές περιοχές. Ποτάμια και λίμνες. 'Ο 'Αξιός και ό 'Αλιάκμων, οι λίμνες Λαγκαδά και Βόλθι περιβάλλουν την πρωτεύουσα της Βορ. 'Ελλάδος.

'Η συρροή αυτή του γλυκού νερού που γειτονεύει με τη Θεσσαλονίκη από τις πλευρές που ή θάλασσα αφίνει ελεύθερες, αποτελεί τό καλό και τό κακό διακριτικό της μακεδονικής πρωτεύουσας. Κακό γιατί εξασφαλίζει ένα κλίμα με τά μειονεκτήματα της υγρασίας και την απειλή της πλημμύρας, τό χειμνατικό κρύο και την ύγρη καλοκαιρινή ζέση. "Όποτε όμως τά άψυχα και τά έμψυχα έργα του Πλάστου αισθανθήκαν τό μαρτύριο της δίψας (και τό αισθανθήκαν τόσες φορές τά ξερά χωράφια και τά διψασμένα χείλη εκείνων πού διάλεξαν γιά διαμονή τους τις περιοχές των 'Αθηνών και άλλων ελληνικών πόλεων), τότε όλοι οι άτυχοι αυτοί

‘Η «παλαιότατη, περίφημη, πολυάνθρωπη, όμορφότατη και έμπορικώτατη πόλις»

ΚΑΙ Ο... ΜΠΕΜΠΗΣ ΣΥΜΦΩΝΕΙ ΟΤΙ ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΦΡΕΣΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ ΓΙΑ ΤΟ ΤΗΓΑΝΙ

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΠΡΟ-ΙΟΝΤΩΝ... ΚΟΥΛΟΥΡΙΑ ΜΕ ΛΕΜΟΝΙΑ. ΟΛΟΙ ΜΕΝΟΥΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΙ

μακάρισαν τούς τυχερούς της Θεσσαλονίκης. 'Εκεί υπάρχει νερό και γιά νά ποτίσθης και γιά νά ποτισθής.

Τό Ιδιαίτερο αυτό προνόμιο της πόλεως, πού ή άνεξακρίβωτη Ιστορία την θέλει δημιουργήμα του Κασσάνδρου, οι σημερινοί της κάτοικοι τό ξέρουν, τό εκμεταλλεύονται και τό εκτιμούν. Τά μεγάλα άρδευτικά έργα του 'Αξιού και του 'Αλιάκμονος προόρίζονται νά πολλαπλασιάσουν τό γεωργικό εισόδημα του κάμπου της Θεσσαλονίκης και οι πολλές λαμπρές εκκλησίες της πόλεως είναι τό δείγμα των ανθρώπων πού ευγνωμονούν τόν Πλάστη γιά τό μεγάλο δώρο του.

Γιά τούς ανθρώπους πού την ήμέρα του 'Αγίου Δημητρίου του 1912 έμπαιναν φορώντας τό χαλί στην «παλαιότατη, περίφημη, μεγάλη, πολυάνθρωπη, όμορφότατη και έμπορικώτατη πόλις», ελάχιστα θά ήταν εκείνα πού θά μπορούσαν νά δικαιολογήσουν ένα τέτοιο έγκώμιο. Μία πόλις με έντονο ανατολικό χρώμα, με φερετζέδες, φέσια και καφασωτά παράθυρα, στενούς, ακάθαρτους δρόμους, τόπος πού άνθοσε ή έννομη και άνομη συναλλαγή γιάτί βασίλευε ό φόθος της όργης του τυράννου. Τά πολύχρωμα σύμβολα των δυνατών και των μεγάλων της Εύρώπης, ή ευρωπαϊκή συνοικία με τις σημαίες των προξενείων, ύπήρχαν στη Θεσσαλονίκη τότε γιά νά διακωμωδούνται και με τρόπο έπίσημο οι ταπεινοί «Βαλκάνιοι» και ή θερμή τους

Φωτ. Σ. ΙΟΡΔΑΝΙΔΗ
Ο ΜΙΝΑΡΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΣΜΙΓΟΥΝ...

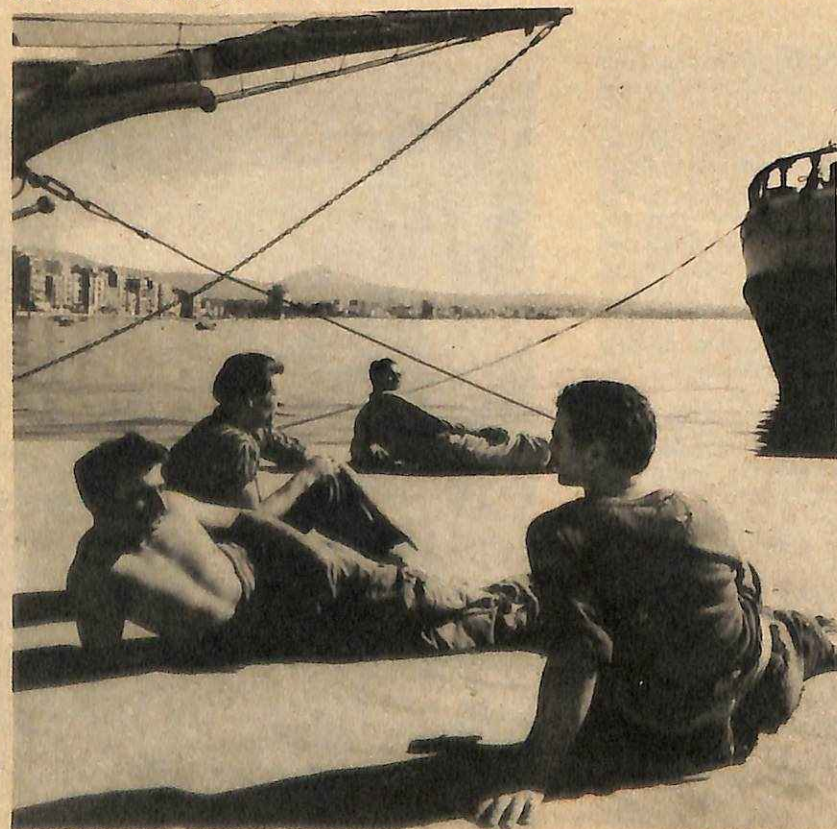

ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Η ΚΥΡΙΩΤΕΡΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΑΡΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ, ΠΟΥ ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ ΑΚΥΜΑΝΤΟ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΙΚΟ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΘΕΙΟ ΔΩΡΟ Η ΞΕΚΟΥΡΑΣΙ ΚΑΙ Η ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΛΙΑΚΑΔΑ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΗ

Φωτ. Σ. ΙΟΡΔΑΝΙΔΗ

πίστις στο Χριστό και τον 'Απόστολο που έγκρυθαν στα βάθη της ψυχής τους, ενώ οι «Ευρωπαίοι» τον επρόβαλλαν όποτε τους συνέφερε στις συναλλαγές τους με την Πύλη.

'Από τότε ακολούθησαν πολλά. 'Ο πρώτος Παγκόσμιος πόλεμος, τὰ περίφημα «νώτα του Σαρράιν», οι 'Αγγλογάλλοι, οι Σενεγαλέζοι, ή μεγάλη πυρκαϊά, και, μετά από τις περιπέτειες του Παγκάλου με την σερβική ζώνη, μετά την ίδρυση του Πανεπιστημίου, ή περίοδος της συντομής ειρήνης του κόσμου και της καταπληκτικής αναπτύξεως της Θεσσαλονίκης. Τό ευχάριστο διάλειμμα της ήσυχίας, ένα σήμα της 7ης 'Απριλίου 1941 τό διακόπτει. «'Αρματα μάχης από Δοϊράνης - 'Αξιού, έξουδετερώσαντα μετά διώρων ανταλλαγήν πυρών την πλασματικήν αντίστασιν δύο κροατικών μεραρχιών, κατέρχονται προς Θεσσαλονίκη...»

Και τὰ άρματα μάχης «κατήλθον και εισήλθον» στη Θεσσαλονίκη. Μέσα σε μία δεκαετία, ως τη στιγμή εκείνη, ή πόλις είχε πάρει την καινούργια της όψη. Νέα διώροφα και τριώροφα

κτίρια, νέοι δρόμοι, πλατείες και πάρκα, διπλάσιος πληθυσμός και έντατική ζωή και κινήσεις. 'Ασφαλτοστρωμένες όδικές άρτηρές αντικατέστησαν τὰ στενά θρόμικα σοκκάκια και τό «καλντερίμι» που τόσο συγκινούσε την νοσηρότητα του Πιέρ Λοτί.

Αυτή ήταν ή Θεσσαλονίκη του 1941 και τέτοια έμεινε για μία ολόκληρη δεκαετία. 'Η πυρκαϊά του 1917 και ή ειρηνική δεκαετία 1930-1940 άλλαξαν την όψη της πόλεως χωρίς να δώσουν έν τούτοις ώλοκληρωμένη την εικόνα της θάθειάς μεταβολής, που ήταν αναπόφευκτη με την αποκατάστασι του έλληνικού στοιχείου.

'Από του 1950 αρχίζει κάτι που μόνο «ραγδαίο» μπορεί να χαρακτηρισθή 'Ο Χορτιάτης, γυμνός ως τότε από τη φωτιά και τό τσεκούρι της ύστομίας, αρχίζει, με την ανθρώπινη προσπάθεια και της φύσεως τη συμβολή, να ξαναπαίρνει την όψη που ταιριάζει στ' όνομά του. Μία κολοσσιαία προσπάθεια ανάσαςώσεως θρίσκειται τη στιγμή αυτή στο στάδιο της πιο γόνιμης εξέλιξώς της. Τό γεγονός ότι ή Θεσσαλονίκη στεγάζει ιδρύματα

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ, ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΕΡΓΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΤΕΧΝΟΤΡΟΠΙΑΣ (ΑΡΙΣΤΕΡΑ) ΚΑΙ Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ. ΣΕ ΡΥΘΜΟ ΕΥΛΟΙΣΤΕΓΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ
Φωτ. Σ. ΙΟΡΔΑΝΙΔΗ

γεωπονικής έπιστήμης και γεωργικής τεχνικής πρέπει να θεωρηθή θετικό στοιχείο συμβολής σε κάτι που τό διαπιστώνει και ό πιο θιαστικός και άπρόσεκτος ταξιδιώτης και παρατηρητής. Παντού μέσα και γύρω στη Θεσσαλονίκη θα ήθε λάκκους και δεντράκια. 'Από τό πρίσμα του πρασίνου, όποιος έπιχειρήσει ν' αναπλάσει την εικόνα της πρό δεκαετίας Θεσσαλονίκης σήμερα, θ' αποτύχη.

Θ' αποτύχη και σε κάθε άλλον τομέα όμως εάν χρησιμοποιήση πρότυπα και εικόνες που διατηρεί στη μνήμη από τη μόλις πρόσφατη, πρό πενταετία, εποχή. Γιατί ή Θεσσαλονίκη αλλάζει. Πουθενά πιά δέν μπορεί να θρή κανείς τον παληό δισταγμό και τό κάποιο είδος μιας ύποταγής στα έμφυχα και τ' άμυχα, στα κτίρια και στους ανθρώπους. Τά σπίτια με τους όκτώ και έννέα όρόφους τινάζονται γρήγορα στα ύψη με μία ράχη, με την έντύπωση μιας υγείας που ή αντίθεσι των λίγων μικρών και ταπεινών παληών ύπολειμμάτων, την κάνει ακόμη πιο εντυπωσιακή. Και αυτοί που κατοικούν στα σπίτια αυτά, οι Θεσσαλονικείς, δέν έχουν πιά ανάγκη να άσχοληθούν με πάθος για να σάς πείσουν πως καμμία συγγένεια δέν τους συνδέει με τον παληό «Βαλκάνιο» τρόφιμο των καφενέδων και του θρώμικου σοκκακιού που άποτελούσε κάποτε, πριν λίγες δεκαετίες, τό χαρακτηριστικό και με τη σχετική εύρωπαϊκή συγκατάβασι, τό άξιο κάποιας συμπάθειας, κάποιας έλεημοσύνης «ανατολικό χρώμα».

Σ την όδον Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, στους μεγάλους κεντρικούς, άνετους και ώραίους δρόμους, δέν υπάρχουν καφενεία. 'Υπάρχουν λίγα καλά και πολιτισμένα κέντρα, πολλά μαγαζιά και γραφεία, κυψέλες οικονομικού σφρίγους και έντατικής δουλειάς,

ΜΙΑ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ➔

Φωτ. Π. ΜΥΛΩΦ

άλλα κέντρα του ανατολίτικου ραχατιού και του κισμέτ δεν υπάρχουν. 'Η πληγή του κα-
σενέ, από την όποια ή 'Αθήνα δεν έχει απαλ-
λαγή ακόμη, έχει εξαφανισθή στην προθήκη
της Θεσσαλονίκης.

Ο Λευκός Πύργος και οι πανέμορφες
μεγάλες εκκλησίες δεν θα πάψουν ποτέ να
αποτελούν το χαρακτηριστικό της Θεσσαλονί-
κης. Ο πρώτος θα μείνη εκεί, περιεργο και
ακαθόριστο μνημείο, ή, ίσως πιά σωστά, μνη-
μονικό θοήθημα ενός παρελθόντος που κύρ-
ο χαρακτηριστικό του υπήρξε ή περιφρόνησις
πρός τον άνθρωπο και τον Πλάστη. Είναι
σύμβολο δεσποτισμού, έμπόδιο στην εύλογια
της ελευθερίας, όταν αυτή βρίσκεται σε χέ-
ρια ελληνικά.

Οι εκκλησίες θα ζούν πάντα «από αιώνας
και εις τον αιώνα» για την εκδήλωσι της ά-
κατάλυτης βασιλείας που πήρε από τον Θεό
για να διδάξη στους ανθρώπους, δηλαδή
στούς Έλληνες, ο 'Απόστολος. Τόν Λευκό
Πύργο διατηρούν οι κάτοικοι της Θεσσαλονί-
κης για κείνους που μπορούν να συλλάβουν
το δίδαγμα της ιστορικής ήθικης που συμβο-
λίζει. Τις εκκλησίες τους τις αναστηλώνουν,
τις ανοικοδομούν και τις στολίζουν με την
περιπάθεια του άγνου πιστού στο μεγάλο Ι-

δεώδες. Και στην πόλι τους; Στην πόλι τους
δίνουν τον χαρακτήρα τους.

Η πρωτεύουσα, ή 'Αθήνα, πραγματικά
τά τελευταία αυτά χρόνια έχει καταβάλει
μία προσπάθεια. Επιμελήθηκε την εμφάνισί-
της, φρόντισε για το συγχρονισμό της που
αποθλέπει κυρίως στην αξιοποίησι των άρ-
χαίων μνημείων και της πλουσίας ελληνικής
ιστορίας. Η προσπάθεια μοιάζει με την πα-
ληά άριστοκράτεια, την ώριμη γυναίκα που
περιποιείται τον έαυτό της και τακτοποιεί το
άρχοντικό της για να δεχθή τους ξένους που
τόσα άκουσαν και θα ήθελαν να δούν.

Με την μιμητική μανία όμως σήμερα κά-
θε ελληνική γωνιά, σημαντική ή ασήμαντη,
ζητάει κι' αυτή να κάνει το ίδιο για να δεί-
χνη ό,τι ή υποκειμενική αντίληψις θεωρεί
σπουδαίο στον ξένο.

Η Θεσσαλονίκη έν τούτοις δεν άκολου-
θησε τον ίδιο δρόμο. Πέταξε άπ' τούς ώμους
της το έθνικό έλάττωμα. Δέ στερείται ή πόλις
και ή περιοχή ούτε την ιστορία της, ούτε τά
άξιόλογα αρχαικά ή άλλα μνημεία της και
τούς τουριστικούς της χώρους. 'Απέφυγε ό-
μως τόν άγονο και στείρο ανταγωνισμό στον
τομέα αυτόν με την πρωτεύουσα, γιατί ήξε-
ρε ότι με οποιαδήποτε προσπάθεια, πάντως
θά έπαιρνε τη δεύτερη θέση. Προτίμησε να γί-
νη προθήκη της σύγχρονης ελληνικής ζωής.

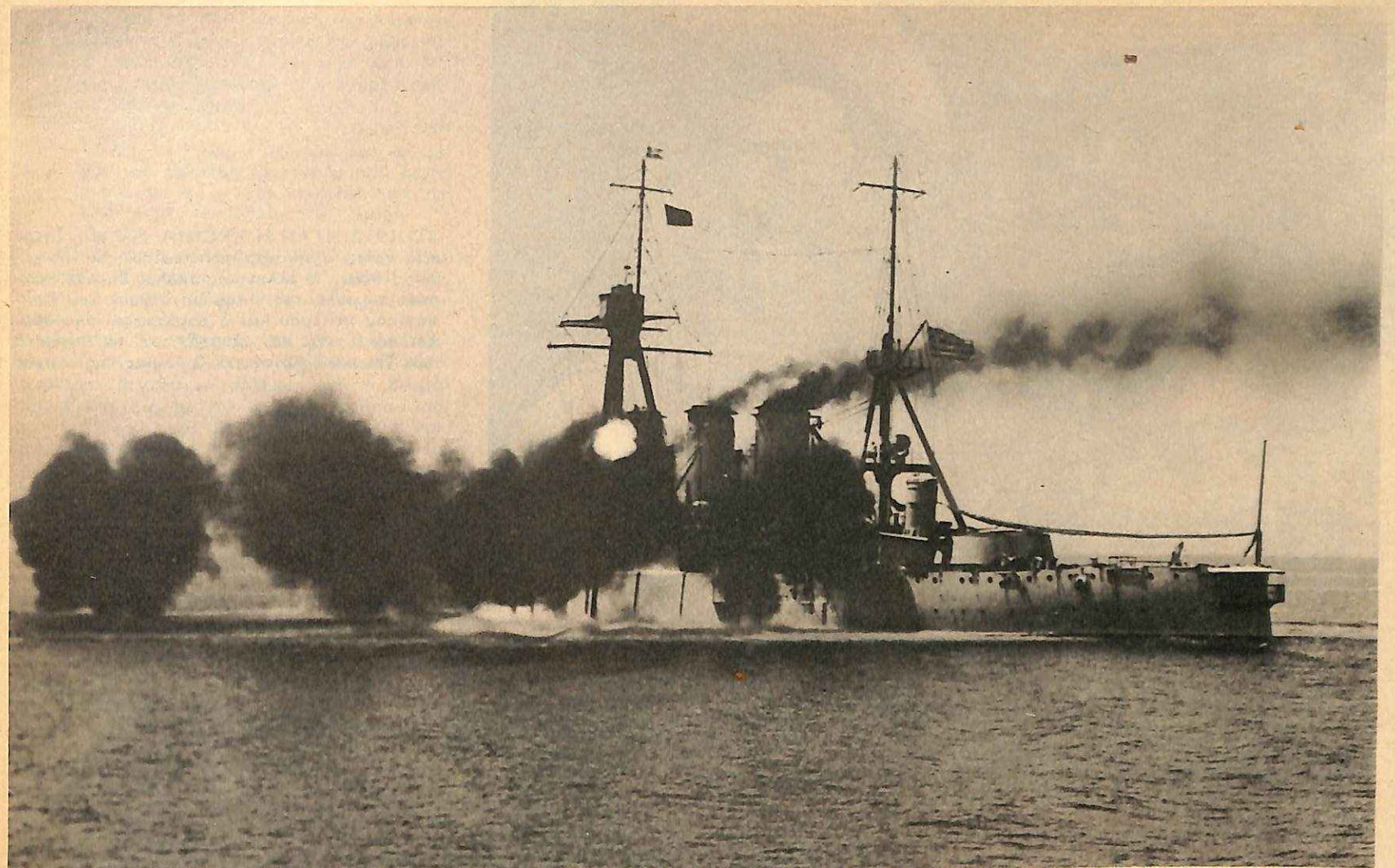
άφωσώθηκε σε κάτι διαφορετικό και εξελί-
ξιμο και επέτυχε. Σάν θιτρίνα της σύγχρονης
ελληνικής ζωής και της ελληνικής ψυχής, ή
θόρεια πρωτεύουσα της 'Ελλάδος κατέχει τά
άδιαφιλονίκητα πρωτεία. Ξήλωσε τις σιδηρο-
τροχιές των τράμ, πέταξε στη θάλασσα τά έ-
ρείπια των μύλων του 'Αλατίνι και τις παράγ-
κες και την άθλιότητα των «ντεπό» και φύτε-
ψε πάρκα, έκανε δρόμους, περιπάτους. Η πό-
λις σου δίνει την έντύπωσι μιās νέας γυναι-
κας γεμάτης ζωή και υγεία, έτοιμης ν' αντι-
μετώπιση τη ζωή τη σημερινή, να φορέση να-
ύλον, άφού δεν μπορεί να συναγωνισθή τά
θαρείά κοσμήματα των 'Αθηνών.

Η προβολή της άπόλυτης όμορφιάς δεν
θά πάψη ποτέ θέβαια να έλκύη και να γοη-
τεύη. Και ή ζωή όμως δεν σταματάει ποτέ.
'Ιδίως όταν πρόκειται για την ελληνική ζωή.
Στό τελευταίο αυτό προχωρεί πρωτοπόρος
ή γέτης ή Θεσσαλονίκη. Για τό πρώτο φρον-
τίζει ή 'Αθήνα. Και ό ταξιδιώτης, άν είναι
ξένος έτοιμος να δώση ένα κομμάτι από τη
συγκατάβασι για την «άνατολή» που πήρε
μαζί του ξεκινώντας άπ' τόν τόπο του, θά
φύγη χωρίς να διαθέση τό έμπόρεμά του.
Σέ σαράντα χρόνια, μέσα σε δυό πολέμους
και μία πυρκαϊά, ή μακεδονική πρωτεύουσα
πέτυχε τη μεγαλύτερη ειρηνική έθνική νίκη.
Και της αξίζει, της «όμορφότατης», δλόκληρη.

Κ. Α. Ρ.

Φωτ. Σ. ΙΟΡΔΑΝΙΔΗ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ, ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ, ΑΚΑΘΟΡΙΣΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ, ΠΟΥ ΔΕΝΘΑ ΠΑΨΗ Ν' ΑΠΟΤΕΛΗ ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΣΥΜΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ο ΑΒΕΡΩΦ ΒΡΥΧΑΤΑΙ: ΤΑ ΚΑΝΟΝΙΑ ΤΗΣ ΘΥΛΙΚΗΣ ΝΑΥΑΡΧΙΔΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΕΝ ΠΛΗΡΕΙ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΔΡΑΣΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ

Ο ΑΒΕΡΩΦ

Τό πλοίο - δρυλος, από την Έλλη στην αποστρατεία

ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΙ ΕΓΙΝΕ Ο «ΑΒΕΡΩΦ»;
Πόσοι από τούς άναγνώστας τούς μη
άξιωματικούς του Βασιλικού μας
Ναυτικού τό ξέρουν; Νομίζω λίγοι. Όπως
και όλοι δεν γνωρίζουν ότι σήμερα είναι ή
μεγάλη γιορτή του Βασιλικού Ναυτικού — 3
Δεκεμβρίου ή επέτειος της Ναυμαχίας της
«Έλλης».

Ο πρώτος Βαλκανικός πόλεμος έκηρύ-
χθη τόν Οκτώβριο του 1912. Ήταν ό πόλε-
μος κατά της Τουρκίας. Η Έλλάς, ή Σερ-
βία, τό Μαυροβούνιον και ή Βουλγαρία είχαν
συμμάχησει για να άπελευθερώσουν από την
Τουρκία τούς ύποδούλους λαούς. Άλλά ή
Τουρκία δεν ήταν τότε μία μικρή δύναμις.
Ήτο μία μεγάλη χώρα. Είχε ένα πολύ ισχυ-

ρό στόλο και μεγάλο στρατό και πολλές έ-
φεδρείες στη Μικρά Άσία. Τό στρατηγικό
θεώρημα ήτο: Πώς θά ήμπούζετο ή Τουρκία
να μεταφέρει γρήγορα έφεδρείες διά του Αι-
γαίου εις την Μακεδονίαν και πώς δεν θά
έδυσκολεύετο ή Έλλάς να κινη γρήγορα τόν
στρατόν της διά θαλάσσης. Άν ή Τουρκία
θά μπορούσε να κινηση διά θαλάσσης τις έ-
φεδρείες της και άν θά μπορούσε να έμποδι-
ση τάς διά θαλάσσης κινήσεις των Έλλήνων
τότε και διά τούς Βαλκανικούς μας συμμά-
χους και ιδίως για μας τούς Έλληνες ό πό-
λεμος θά ήταν χαμένος. Άρα: έπρεπε να
έμποδίσωμε τόν στόλον του Σουλτάνου από
τό να κινηθ ή εις τό Αιγαίον διά να προστα-
τεύση τάς τουρκικάς μεταφοράς και να έμ-
ποδίση τάς ιδικάς μας. Αυτή τη δουλειά έ-

πρεπε να την κάμη ό ελληνικός στόλος. Θά
έπετύγγανεν άν έκλεινε τούς Τούρκους ναύ-
τες μέσα στα Δαρδανέλλια. Ο ελληνικός
λαός έπίστευε πώς έτσι θά γίνη και έτρα-
γουδούσε αειόδοξα:

«Είμαι ό ναύτης του Αιγαίου
κρεβάτι έχω τά θαθεία νερά
και για την έν- την ένδοξη πατρίδα
είμ' όλος φλόγα και καρδιά».

Ο στόλος μας όνομάζετο: «Στόλος του
Αιγαίου». Ναύαρχος του ό Γεώργιος Άθέ-
ρως. Ναύαρχός του ό Παύλος Κουντουριώ-
της. Μαζί με τά άλλα καράδια είχε σταθή
στό Μοϋδριο, έξω από τά Δαρδανέλλια να
έμποδίση τούς Τούρκους να βγούν στο Αι-

ΑΒΕΡΩΦ

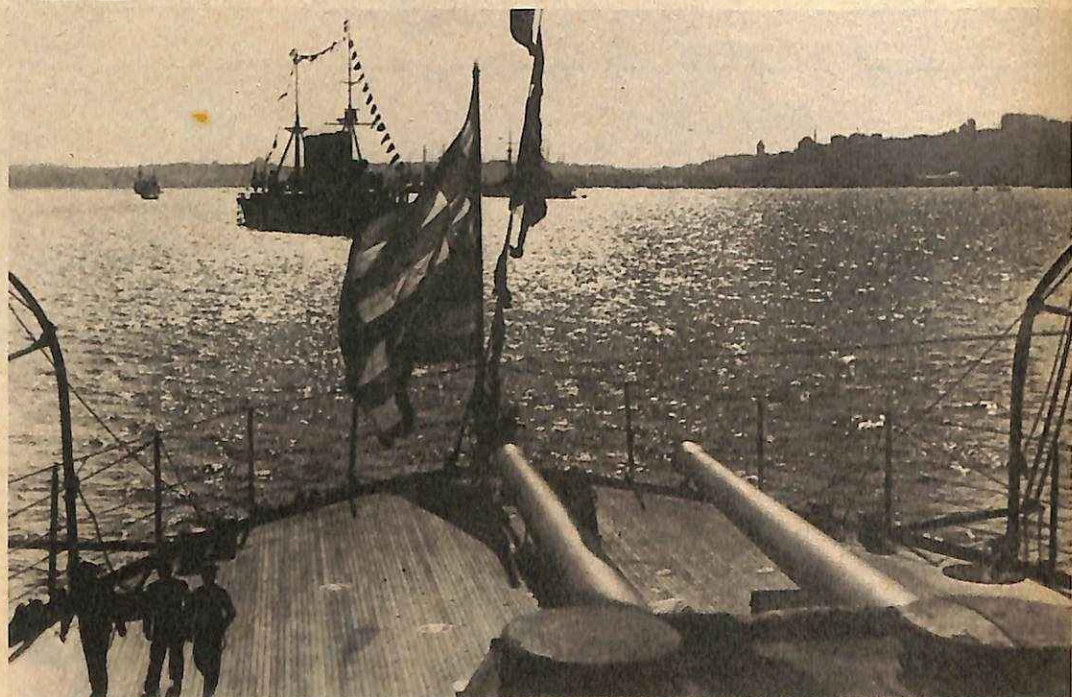
ΤΟ 1912 ΗΤΑΝ Η ΧΡΟΝΙΑ που μᾶς ἔφερε πιά κοντά στην πραγματοποίησι τῆς Μεγάλης Ἰδέας. Ὁ ἑλληνικὸς στόλος ἔπαιξε πρωτεύοντα ρόλο στὴ νικηφόρο ἐκβᾶσι τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου καὶ ὁ «Ἀβέρωφ» εἶχε φράξει τὰ Στενά καὶ ἐξεμηδένισε τὰ θωρηκτὰ τῶν Τούρκων. Ἀριστερά, 2 αὐτὲς τῆς ἐποχῆς

γαῖο. Πίσω του πρὸς τὰ γαλανὰ νερά εἶχεν ἀφήσει τὴν μικροῦλα Ἑλλάδα τῆς Μελούνας, τὸ πνεῦμα τῆς Σαλαμίνας καὶ τὴν καρδιά τοῦ Εἴκοσι Ἔνα. Καὶ τὸ Πανελλήνιον κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του.

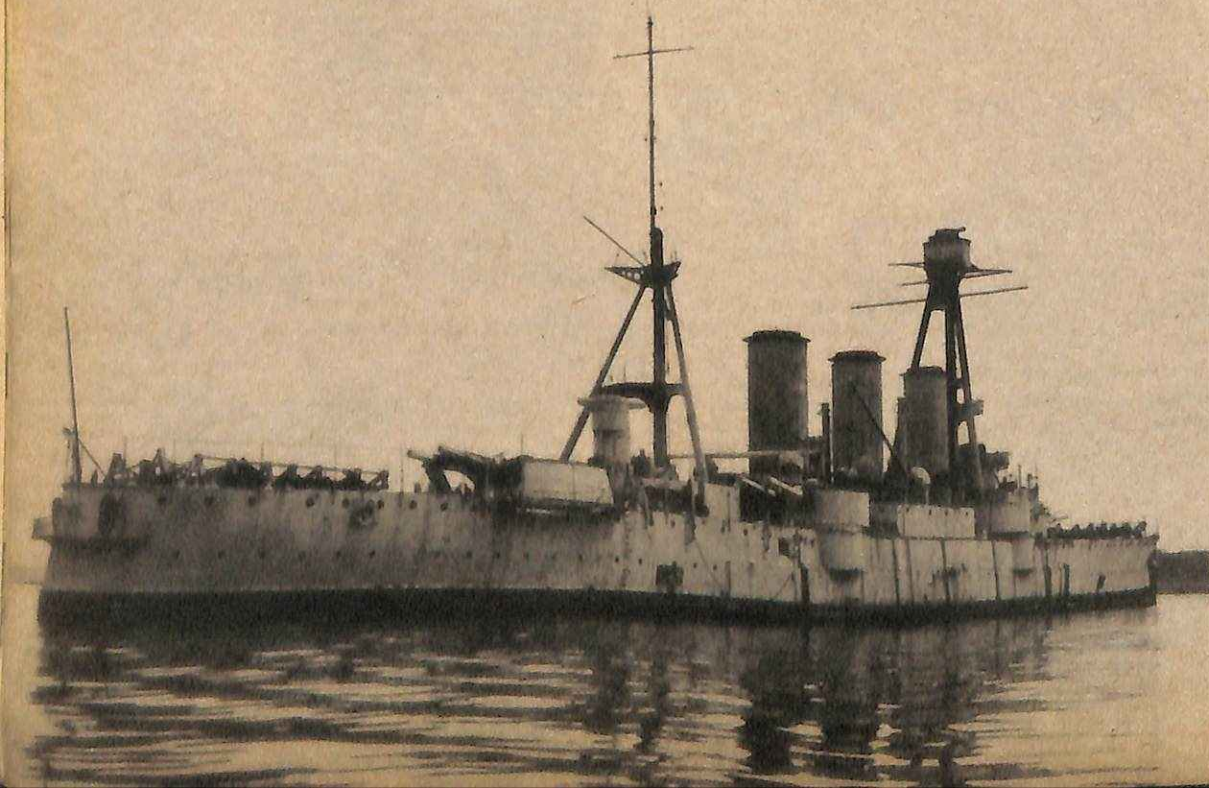
Στὶς 3 Δεκεμβρίου, σὰν σήμερα — ἀντιγράφω ἀπὸ ἐγκυκλοπαδικὸν λεξικὸν τὴν λιτὴν ποιητικὴν φράσιν ἐνὸς αὐτόπτου:

«Ἡ θάλασσα ἦτο γαλινιαία καὶ ὁ καιρὸς εὐδίας. Περί ὥραν 8ην ὑπὸ τὴν ἀραιὰν πρωϊνὴν ἀχλὺν ὤφθησαν πλοῖα ἐκπνέοντα ἀπὸ τὰ Στενά... Περί ὥραν 8.40 ἐνεφανίσθησαν καὶ τὰ τέσσαρα θωρηκτὰ τοῦ τουρκικοῦ στόλου... Προηγείτο ἡ ναυαρχὴς «Χαΐρεδδὶν Βαρδάρσας»...»

Ἦτο ἡ ὥρα τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὥρα τοῦ Αἰγαίου. Τὰ ἀγοράκια πού ἐφορούσαμε ἀργότερα τοὺς ναυτικούς κούκους μὲ τὸ «Γ.

1921: ΣΤΑ ΝΕΡΑ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ ΟΤΑΝ Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ ΕΓΙΝΕ ΦΕΥΓΑΛΕΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ο «ΑΒΕΡΩΦ», ΠΑΡΩΠΛΙΣΜΕΝΟΣ πιά, ξεκουράζεται στὸ Ναύσταθμο. Τὸ γέρικο καράβι προκαλεῖ καὶ σήμερα τὸν ἴδιο σεβασμὸ πού προκαλοῦσε ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια —τὴν περίοδο τῆς μεγάλης ἀκμῆς. Ἴσως γιὰτὶ ἔχει συνδεθῇ μὲ τόσο ἐθνικὰ γεγονότα, ἴσως γιὰτὶ μερικὰ «πράγματα» ἔχουν ψυχή...

Ἀβέρωφ» καὶ τὸ «Κιλκίς» καὶ τὸ «Λήμνος» ἐμάθαμε καλὰ τί ἔγινεν ἐκείνη τὴν ὥραν. Ὁ Παῦλος Κουντουριώτης ἐξέπεψε ἀπὸ τοῦ «Ἀβέρωφ» λίγες φράσεις, τὸ «Σῆμα-Ἱστορία» τοῦ Ναυτικοῦ μας:

«Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ Βασιλέως μας πλέω μεθ' ὀρμῆς ἀκαθέκτου καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν νίκην κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Γένους».

Μὲ τὸ σῆμα αὐτὸ ἐκερδήθη ἡ μάχη. Καὶ ἐκερδήθη ὁ πόλεμος, διότι τὸ Αἰγαῖον ἔγινεν ἑλληνικὴ λίμνη καὶ εἰς τοὺς Τούρκους ἀπηγορευμένη θάλασσα.

Ἐκτοτε ὁ «Ἀβέρωφ» δὲν μᾶς ἐπρόδωσε ποτέ. Πολέμησε καὶ στὸν Πρῶτο καὶ στὸν Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο καὶ τὸ ὄνομά του ἔγινεν ἓνα μὲ τὴ ναυτικὴ ἱστορία τοῦ ναυτικώτερου λαοῦ τῆς Γῆς. Κανένα -δυὸ φορές τὸν ντροπιάσαμεν ἑμεῖς — τὸν ἀνακατέψαμε σὲ ρωμαϊκὲς μικροδιαφορὰς πού τις λέμε... κινήματα.

ΕἶΝΑΙ ΓΕΡΟΣ ΤΩΡΑ καὶ ἔχει ξεχάσει τις κακίες μας καὶ ἔχει ξεπλῶθῃ ἐκεῖ στὴ σημαδοῦρα του, μέσα στὸ Ναύσταθμο, καὶ θυμᾶται καὶ, στοιχηματίζω, τὴ νύκτα ὅταν ἡ δουλειὰ ἡσυχάζῃ λέει ἱστορίες - πιά κοντὰ του εἶναι ἡ «Ναυκρατοῦσα», λίγο πιά πέρα ἢ «Ἑλλη». Σ' αὐτὰ τὰ καράβια λέει τις ἱστορίες του καὶ στοὺς περαστικούς μὲ τὰς ἀκάτους νέους ἀξιωματικούς λέει καὶ μικρὰ μυστικά - γιὰ τις κυρίες πού ἀνέθηκαν ἀπάνω στὶς δεξιώσεις του καὶ γιὰ τὸ πόσο συνομηλικοὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ τὴν ἔπαθαν ὀριστικῶς μὲ κάποια μελαγχρινὴ στὴ γέφυρά του. Ἀσφαλῶς ἔρει πολλά μυστικά.

Νομίζω, λοιπόν, πὼς ἀπάντησα εἰς τὸ ἐρώτημά σας: Ὁ «Ἀβέρωφ» ὑπάρχει· δεμένος, παρωπλισμένος, γέρος, ἐρείπιον... Ἐρείπιον;... Λοιπόν, ἂς εἶναι σαπισμένο τὸ κατὰστρώμά του, ἂς κρέμεται ἓνα κομμάτι καραβόπανο ἀπὸ τὴ γέφυρά του... ἂς ἔχουν ξεθωριάσει οἱ μπογιὲς καὶ ἂς κρέμονται ἀράχνες στὸ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν του. Ὁ «Ἀβέρωφ» εἶναι ἓνα ζωντανὸ πρᾶγμα—δὲν εἶναι ἓνα καράβι—φάντασμα. Ἀνεβαίνει ἐπάνω μὲ τὸ δέος πρὸς τὰ παλαιὰ καὶ κινεῖσαι μὲ τὴν ἄνεσι μὲ τὴν ὁποία θὰ ἐκινεῖσαι σ' ἓνα ζωντανὸ γεμάτο κίνησι καράβι. Μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ ἑλληνικὸ φῶς, τὸ θαλασσινὸ μας τοπίο, μπορεῖ τὰ ναυτάκια πού μᾶς συνοδεύουν καὶ πού τὸ συντηροῦν στοιχειωδῶς καὶ ὁ νέος ἀξιωματικός πού μᾶς ξεναγεῖ, μπορεῖ τὸ ὅτι τὸ καράβι δὲν εἶναι παραπεταμένο κάπου, μοναχό κι' ἔρημο, μπορεῖ καὶ ἡ ψυχὴ μας... Ἀλλὰ ὁ «Ἀβέρωφ» ζῇ. Καὶ ὁ γέρος μας περνάει τις πιά εὐτυχισμένες ὥρες τοῦ συνταξιούχου —μὲ συντροφιά νέους...

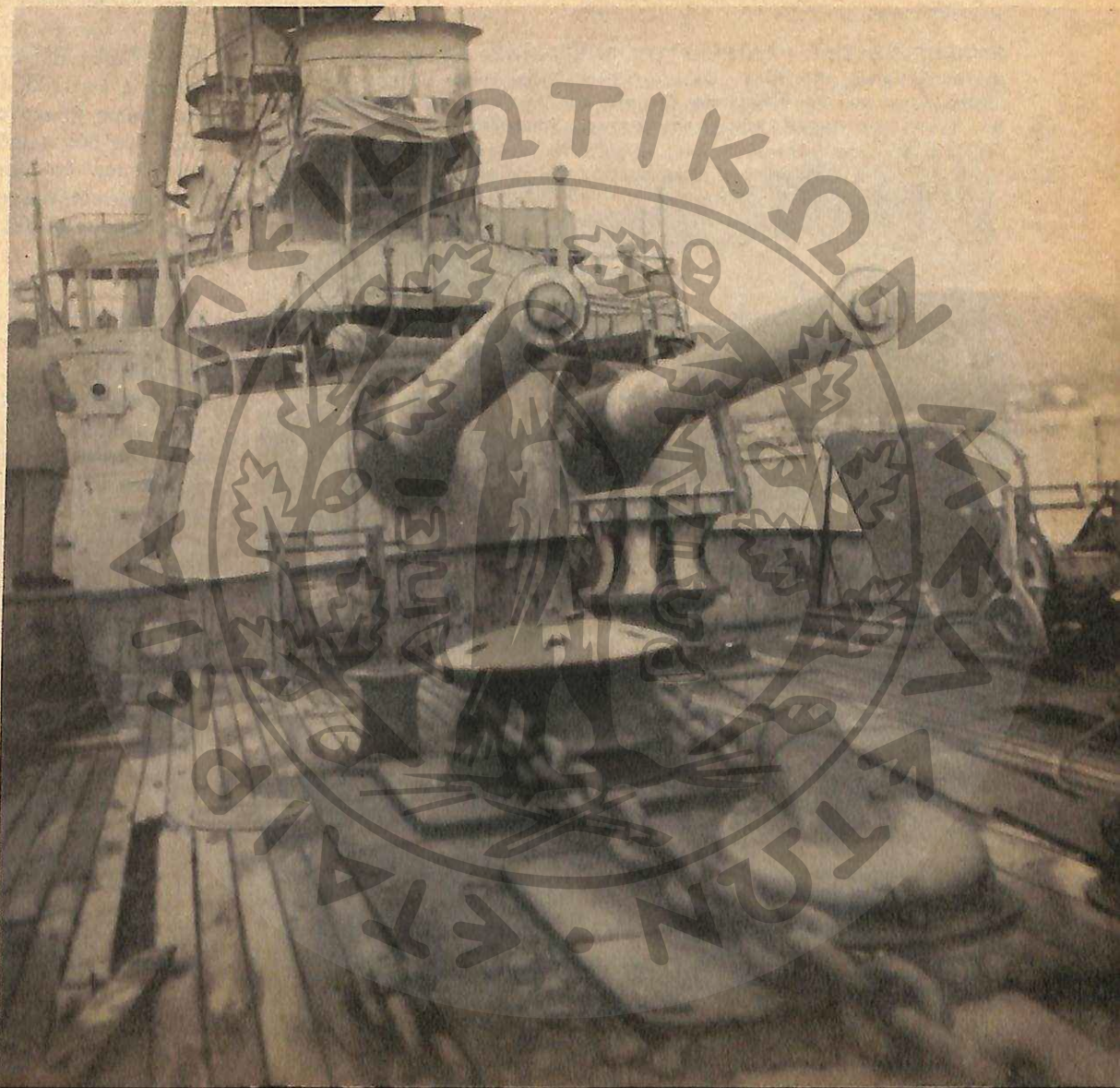
ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΗ Ο «ΑΒΕΡΩΦ»; Ἐδῶ ὑπάρχει διαφωνία. Οἱ πρακτικοὶ λένε νὰ πωληθῇ γιὰ παλιοσίδηρο. Ὁ Βασιλεὺς ὅμως δὲν θέλει νὰ εἶναι πρακτικός. Θέλει τὸν «Ἀβέρωφ», ταιμεντωμένον κάπου στὴν εἰσοδὸ τοῦ Σαρωνικοῦ ἢ στὸ Τουρκολίμανο—μουσεῖο ναυτικὸ, φρουρὸ τοῦ Αἰγαίου, σύμβολο τοῦ ὅτι ἐδῶ γεννηθήκαμε καὶ ἐδῶ θὰ μείνωμεν ἑμεῖς οἱ Ρωμηοί, στὸ Αἶγαίο. Κάτι τέτοια σύμβολα εἶναι περισσότερο πρακτικὰ ἀπὸ τὸ κέρδος μερικῶν ἑκατομμυρίων...

Σήμερα, πάντως, 3 Δεκεμβρίου εἶναι τῆς «Ἑλλης» καὶ ὁ «Ἀβέρωφ» γιορτάζει καὶ ἑμεῖς μαζί του... Καὶρός ἦταν· γιὰτὶ μὲ τὴν ἀνόητη ἀπόκριψι τῆς ἱστορίας μας—μήπως καὶ πειραχθοῦν οἱ Τούρκοι— κοντέψαμε νὰ μὴν ξέρωμε τί ἔγινεν ὁ «Ἀβέρωφ»...

Α. Α. ΑΝΤΩΝΑΚΑΚΗΣ

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ (ΕΠΑΝΩ). Ο ΑΒΕΡΩΦ ΑΠΟΜΑΧΟΣ (ΚΑΤΩ)

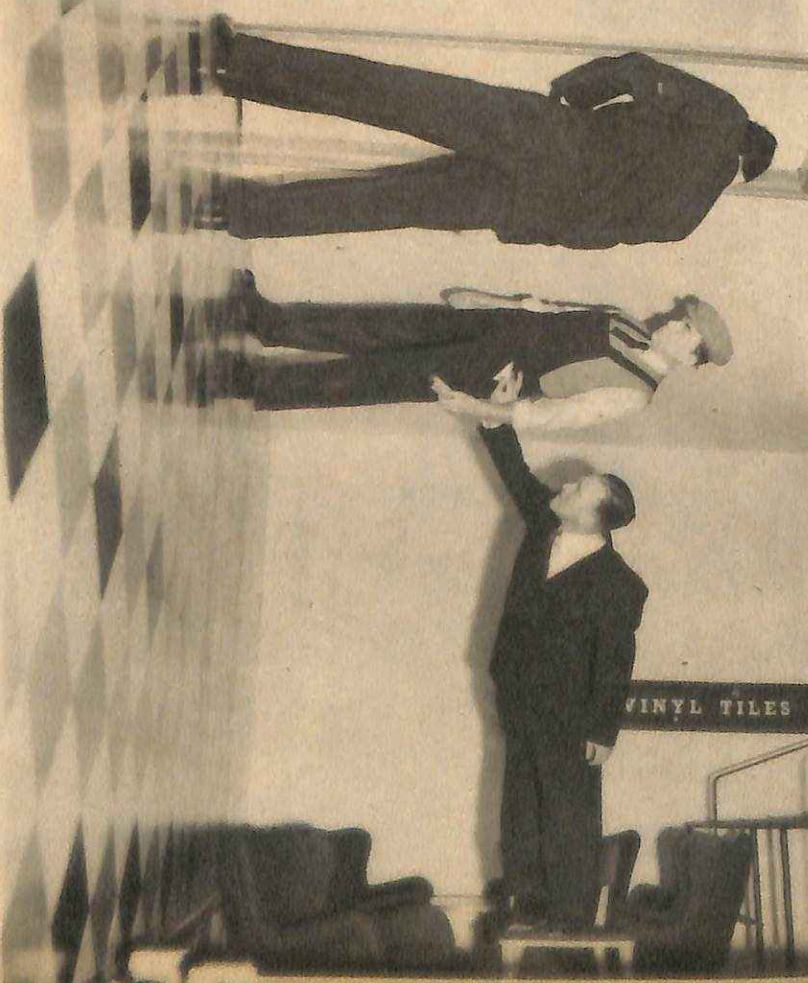

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ Σίντι Μωχάμετ Μπέν Γιουσέφ δεν άπασχολεί μόνο τις γαλλικές Άρχες. Ή επιστροφή του στο Μαρόκο άπασχόλησε και τόν έμπορικό κόσμο, ιδίως τούς κατασκευαστάς μπαλλονιών. Στη φωτογραφία τὰ νέα μπαλλόνια με τή μορφή του σουλτάνου και τὸ «καλῶς ὦρισε»
Φωτ. Interpress

Φωτ. Keystone

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΟΥ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ. Μήπως μετετέθη τὸ κέντρον βάρους τῆς γῆς; Όχι, εὐτυχῶς. Στὴν ἔκθεσι ἐπιπλώσεων τοῦ Έρλς Κῶρτ τοῦ Λονδίνου, μιὰ ἐταιρία εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ διαφημίσει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ προϊόντα της, χρησιμοποιώντας ἀνδρείκελα

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΕΛΛΑΣ

● Αί προβλέψεις τῶν κοινοβουλευτικῶν κύκλων περὶ ἐκδηλώσεως ἀπειθαρχίας τῆς πλειοψηφίας κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς, δὲν ἐπιλήθευσαν. Φαίνεται ὅτι ὁ συγκερασμὸς ἐκλογικῶν συστημάτων ἀναλογικῆς καὶ πλειοψηφικοῦ συνεθίσασε τὰς δισταμένας ἀπόψεις καὶ ἐπέτρεψε τὴν διατήρησιν τῆς συνοχῆς. Καὶ κατὰ ἀκόμη: Ἡ εὐρύτατα κυκλοφορήσασα τὰς παραμονὰς τῆς ἐκλογῆς δι-ἀδοσις ὅτι εἰς τὴν κατάρτισιν τῶν κυβερνητικῶν συνδυασμῶν πρόκειται ν' ἀποκλεισθοῦν ἄρκετοὶ ἐκ τῶν σημερινῶν βουλευτῶν.

● Ὁ τέως ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως δὲν παρέστη εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς, ἐψήφισεν ὅμως ὑπὲρ τοῦ κυβερνητικοῦ ὑποψηφίου. Ἀντιτίθεται εἰς τὴν ἀποψιν τῆς ἐνεργοῦ φθορᾶς καὶ πιστεύει εἰς τὴν αὐτόματον πῶσιν τοῦ κυβερνητικοῦ γοήτρου μὲ τὸν ἑαυτὸν του ἀπηλλαγμένον τῆς κατηγορίας ὅτι μάχεται τὸν «Συναγερμόν».

● Ἡ ὀργάνωσις ἰδίου ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος διὰ τοὺς ἀγροτικούς πληθυσμοὺς ἀποτελεῖ τὴν περισσότερον ἐλπιδοφόρον καινοτομίαν τοῦ παμψηφεί ἐγκριθέντος ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐξουσιοδοτήσεως Νομ. Διατάγματος περὶ ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως.

● Ἡ εἰσπραξις τῶν παγωμένων πιστώσεων δὲν προσκρούει εἰς ἔλλειψιν διαθέσεως τῆς κυβερνήσεως. Ἡ καταδίκη μεγάλων καὶ μικρῶν βιομηχανιῶν στηριζομένων εἰς σαθρὰ οἰκονομικά θεμέλια εἶναι δογματικῶς ὀρθή, ἀλλὰ πρακτικῶς δυσχερέστατα ἐφαρμόσιμος, ἰδίως ἀπὸ πολιτικὴν κυβέρνησιν περιορισμένου βίου καὶ ἐν ὧσιν ἐκλογῶν.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

● Ἡ σοβιετικὴ πίεσις ἐπὶ τῆς Βουλγαρίας διὰ τὴν προσέγγισιν μὲ τὴν Ἑλλάδα αὐξάνει. Ὁ ἐν Σόφια ἑλληνοβουλγαρικός ἐξολιδω-σκοπήθη ἐπανειλημμένως διὰ τὰς προθέσεις τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως πρὸς ἀποκατάστασιν μορφωτικῶν καὶ ἐμπορικῶν σχέσεων με-ταξὺ τῶν δύο χωρῶν. Ἡ ἑλληνικὴ ἀπάντησις: Πρόθυμοι διὰ πᾶσαν συνεννόησιν ἐφ' ὅσον ρυθμισθῇ προηγουμένως τὸ θέμα τῶν ἐκ τῆς συνθήκης εἰρήνης προβλεπομένων βουλγαρικῶν ἐπανορθώσεων ἀνερχομένων εἰς 45.000.000 δολάρια.

ΑΝΑΤ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ

● Ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς κυβερνήσεως καὶ ὑπουργὸς Ἐξωτ. Ἐμπορίου τῆς Ἀν. Γερμανίας Χάινριχ Ράου θεωρεῖ τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς ὡς μέσον καὶ ὄχι ὡς σκοπὸν. Κατὰ τὴν θραχεῖαν παραμονὴν του εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδήλωσεν ὅτι «διὰ νὰ γίνουν πλήρεις ἐμπορικαὶ συναλλαγαὶ θὰ πρέπει νὰ γίνουν συζητήσεις ἐπὶ κυβερνητικοῦ ἐπιπέδου καὶ νὰ συναφθῇ συμφωνία με-ταξὺ τῶν δύο κυβερνήσεων». Αὐτὸ προϋποθέτει ἀναγνώρισιν ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος τῆς κυβερνήσεως τῆς Ἀν. Γερμανίας, τὴν ὁποῖαν φαίνεται ὅτι ἐξήτησεν ὁ κ. Ράου.

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ

● «Διάλοισις τῆς Κόμινφορμ» ἀποτελεῖ τὸ μόνιμον αἷτημα τοῦ Τίτο πρὸς τὴν Μόσχαν. Προτείνει, εἰς ἀντικατάστασιν, νέαν ὀργάνωσιν ἢ ὁποῖα:

1. Θὰ εἶναι ἀνοικτὴ διὰ τὴν εἰσοδὴν τῶν ἔθνικῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων τῆς Εὐρώπης, τῶν κομμουνιστῶν τῆς Ἀσίας καὶ τῶν σοσιαλιστῶν τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς
2. Κάθε χώρα θ' ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ δύο μέλη: ἓνα κομμουνιστὴν καὶ ἓνα σοσιαλιστὴν τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς.
3. Θὰ διευθύνεται ἀπὸ τοὺς Κροθτσεφ, Μάο Τσέ Τούγκ καὶ Τί-το καὶ θὰ προεδρεύεται ἀπὸ σοσιαλιστὴν μάλλον παρὰ κομμουνιστὴν. (Τὸ ὄνομα τοῦ Πιέτρο Νένιν ἀνεφέρθη ἐπανειλημμένως).

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

● Πρῶνι ἀξιωματικοὶ τῶν ναζὶ ἔχουν ἀναλάβει τὴν ὀργάνωσιν καὶ ἐκπαίδευσιν τοῦ αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ. Κομμουνιστὰι «τεχνικοί» διδάσκουν τοὺς Αἰγυπτίους τὸν χειρισμὸν τῶν σοβιετικῶν ὅπλων. Τὸ σύμφωνον Μολότωφ-ΡΙμπεντροπ ἐφαρμόζεται πλήρως ἐν τῇ πράξει εἰς τὴν Αἴγυπτον μετὰ ἀπὸ διάλειμμα δεκαπενταετίας.

ΡΩΣΙΑ

● Νέον στοιχεῖον τοῦ σχεδίου διὰ τὴν προσέλκυσιν τῶν ἀραβικῶν κρατῶν. Ἡ μυστικὴ ἀστυνομία ἤρχισεν ἀθροῦθως νὰ συλλαμβάνη καὶ πάλιν Ἑβραίους τῆς ΕΣΣΔ. Αἱ διώξεις ἔχουν σταματήσει μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Στάλιν.

Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ

● Ἡ μελετωμένη εἰσοδὴ εἰς τὸν ΟΗΕ 18 νέων μελῶν θὰ ἐνισχύσῃ τὰς εὐρωπαϊκὰς ψήφους ἔναντι τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς. (Σήμερι-νὴ κατὰστασις: Εὐρώπῃ ψῆφοι 11, Λατ. Ἀμερικὴ ψῆφοι 22). Τὸ δυσάρεστον διὰ τὸ Λονδίνον εἶναι ὅτι θὰ αὐξηθῇ ταυτοχρόνως καὶ ἡ δύναμις τῆς ὁμάδος τῶν ἀντιαποικιακῶν κρατῶν εἰς τὸν ΟΗΕ.

ΚΙΝΑ

● Ἡ ἐσωτερικὴ ἐνότης τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος διέρχεται κρίσιν. Αἱ ἀντιθέσεις ἐξεδηλώθησαν καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς μὲ θέμα τὴν ἔντασιν ἢ χαλάρωσιν τοῦ ρυθμοῦ τῆς ἀγροτικῆς κολλεκτιβοποιήσεως. Τελικῶς ἐπεκράτησεν ἡ ἄποψις τοῦ Μάο Τσέ Τούγκ καὶ τὸ σύνθημα εἶναι: Μέχρι τοῦ 1960 ὅλαι αἱ κι-νεζικαὶ ἀγροτικαὶ οἰκογένειαι (110.000.000) θὰ πρέπει νὰ ἔχουν ἐν-ταχθῇ εἰς κολλεκτίβας.

ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

● Ὁλοκληρωτικὴ ἀναθεώρησις τῆς ἀμερικανικῆς ἐξωτερικῆς πολι-τικῆς εἰς Μ. Ἀνατολὴν καὶ Ἀφρικὴν δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ἀπί-θανος. Ἡ συνηγορία ὑπὲρ τῆς ἐπανάδου εἰς νέον εἶδος Σχεδίου Μάρ-σαλ εὐρίσκει σοβαρὰν ἀπήχησιν με-ταξὺ τῶν κύκλων τοῦ Στάιη-Ντηπάρτμεντ καὶ τοῦ Λευκοῦ Οἴκου. Ἡ κομμουνιστικὴ πρόωθησις πρὸς τὴν Μεσόγειον ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα τῆς ἀμερικανικῆς οἰκονο-μικῆς ἀποστρατεύσεως, ὅπως καὶ ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῆς Κορέας ἀπο-τέλεσμα τῶν σοβαρῶν περικοπῶν τοῦ ἀμυντικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

ΓΑΛΛΙΑ

● Μία ἀκόμη σαφὴς ἐνδειξις τῆς μυστικῆς συνεργασίας κομμουνιστῶν καὶ ναζιστῶν. Οἱ κομμουνιστὰι τοῦ Σάαρ ἐνίσχυσαν ἐκ τοῦ ἐμ-φανοῦς τοὺς Γερμανοὺς ἐξτρεμιστάς κατὰ τὸ δημοψήφισμα. Ὅπως καὶ τὸ 1939-40, ὁ κομμουνισμὸς καταβάλλει προσπάθειαν νὰ στρέ-ψῃ τὴν Γερμανίαν κατὰ τῆς Γαλλίας εἴτε ἐνισχύων τὴν πρώτην, εἴτε ἐ-ξασθενίζων τὴν δευτέραν.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

● Οἱ στρατιωτικοὶ παράγοντες, μὲ τὴν πλήρη ὑποστήρηξιν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, δὲν πρόκειται νὰ ὑποταχθοῦν ἀνευ ἀντιδράσεως εἰς τὸ ἐκλογικὸν ἀποτέλεσμα. Μετὰ τὴν ἀποπομπὴν τοῦ προσωρινοῦ προ-έδρου καὶ μέχρι τοῦ προσεχοῦς Ἰανουαρίου, ἐλπίζουν εἰς νέαν αὐ-θεντικὴν ἐρμηνείαν τοῦ συντάγματος τὸ ὁποῖον δὲν διευκρινίζει σα-φῶς ἐὰν ἡ ἐκλογὴ προέδρου εἶναι νόμιμος καὶ μὲ σχετικὴν πλειοψη-φίαν. Καὶ ὁ Κούμπιτσεκ δὲν ἐξησφάλισε, παρὰ τὴν ὑποστήρηξιν τῶν κομμουνιστῶν, ἀπόλυτον πλειοψηφίαν.

ΝΤΟΥΣΕΡΑ, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὰς σπουδαιότερας θρησκευτικὰς ἐορτὰς τῶν Ἰνδῶν. Συμβολίζει τὴν νίκη τοῦ πνεύματος τῆς Ἀληθείας ἐπὶ τοῦ Κακοῦ, ποὺ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸ βασιλεῖον Ραδάνα. Στὸ Νέο Δελχὶ στήνον-ται πελώρια ὁμοιώματα τοῦ Ραδάνα καὶ καίγονται μετὰ τὴν λειτουργίαν
Φωτ. Keystone

Φωτ. S and G

ΧΟΡΕΥΟΥΝ ὁ ἀστυφύλακας μὲ τὸν πολίτην... Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη ἔξω ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπακίγχαμ τῇ στιγμῇ ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ προσπα-θοῦν ν' ἀπομακρύνουν τοὺς περιέργους ποὺ εἶχαν συναχθῇ γιὰ νὰ ἐπευφη-μήσουν τὸ νεαρὸ πρίγκιπα Κάρολο ποὺ γιόρταζε τὰ γενέθλιά του

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΓΕΝΕΥΗ

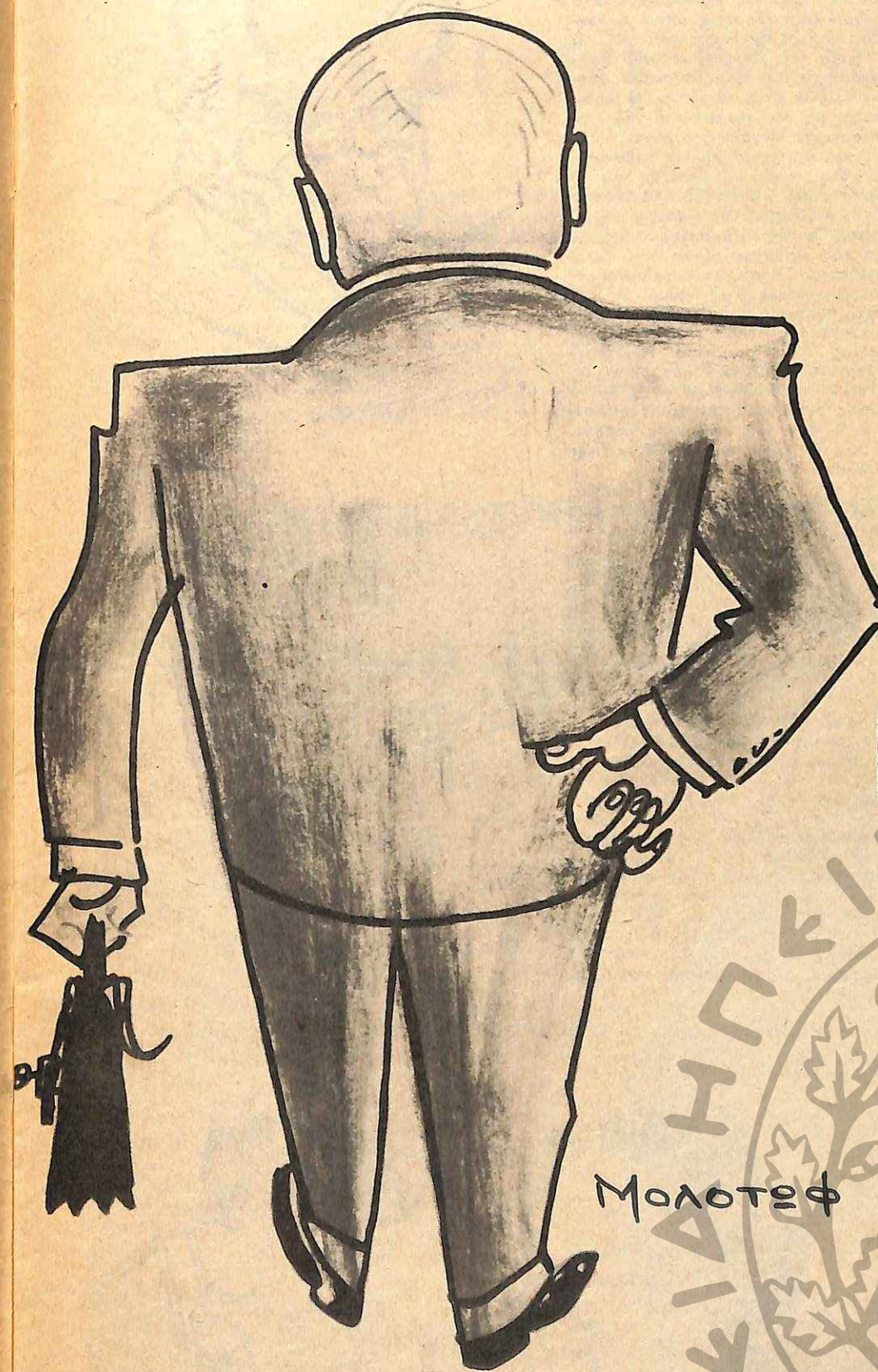

ΠΙΝΑΙ

ΝΤΑΛΛΕΣ

ΝΤΑΛΛΕΣ

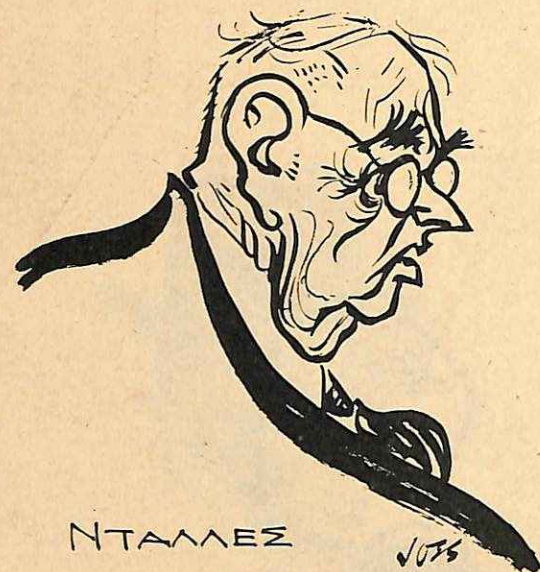
ΜΟΛΟΤΟΦ

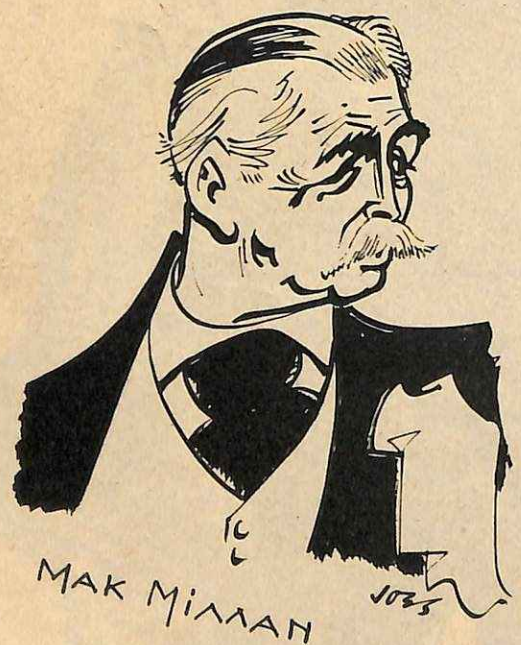
ΜΑΚ ΜΙΛΛΑΝ

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ “ΜΕΓΑΛΟΙ,” ΦΕΥΓΟΥΝ ΑΠΡΑΚΤΟΙ, ΑΦΟΥ...

...ΑΝΤΑΛΛΑΞΑΝΕ ΧΑΜΟΓΕΛΑ ΚΑΙ ΑΠΕΙΛΕΣ

ΝΤΑΛΛΕΣ

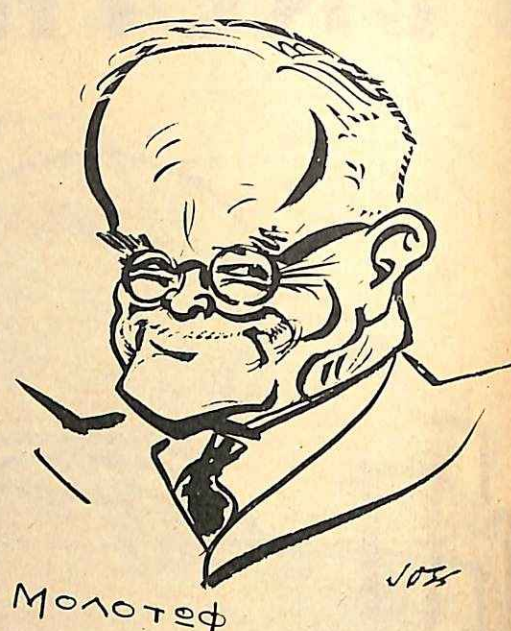

ΜΑΚ ΜΙΛΛΑΝ

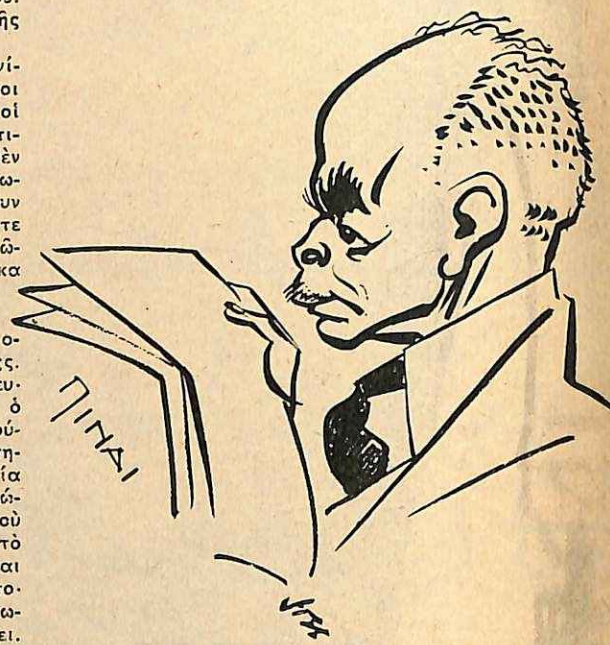
Η Γενεύη είναι ο τόπος όπου άνθισαν και έσθλησαν τα μεγάλα ανθρώπινα όνειρα. Τα περίφημα δεκατέσσερα σημεία του Ουίλσονος γέννησαν την Κοινωνία των Εθνών που άρχισε με τις μεγαλύτερες ελπίδες για μία μακροβιότητα, που δεν κράτησε περισσότερο από είκοσι χρόνια. Πριν από τέσσερις μήνες η φαντασία της ανθρωπότητας ξεκίνησε πάλι απ' τη μικρή αυτή πολιτεία του Ρουσσώ και του Καλβίνου για να πλάσει το άνθος της διαρκούς ειρήνης. Όλες οι ένδειξεις ήταν ευνοϊκές. Ο πρόεδρος Αϊζενχάουερ, με τον τερματισμό της διασκέψεως των Τεσσάρων Μεγάλων, δηλώνει: «Έγινε μία άρχή... και υπάρχουν πολλές πιθανότητες ότι κάτι μεγάλο μπορεί να προέλθει για το καλό της ανθρωπότητας». Ο Νικήτα Κρούσσεφ συμπληρώνει: «Η διάσκεψις της Γενεύης είχε ιστορική σημασία... Το κύριο χαρακτηριστικό της ήταν το πνεύμα της συνεργασίας και της αμοιβαίας εμπιστοσύνης». Έτσι, στις γαλήνιες όχθες της λίμνης, γεννήθηκε το «Πνεύμα της Γενεύης», μέσα στη θαλπωρή του Ίουλιου. Στους τέσσερις υπουργούς των Έξωτερικών της Ρωσίας, της Γαλλίας, των Ήνωμένων Πολιτειών και της Μ. Βρετανίας, ανέθεσε ο κόσμος το έργο να μετατρέψουν τα ελπιδοφόρα αυτά λόγια σε έργα, το άνθος της φαντασίας και της ελπίδος σε ρωμαλέο δένδρο του μέλλοντος κόσμου. Το άνθος όμως δεν κράτησε. Το «Πνεύμα της Γενεύης» δεν υπάρχει πιά.

Για το θέμα της ένοποιήσεως της Γερμανίας και της ευρωπαϊκής ασφαλείας, οι μεγάλοι δεν συμφώνησαν. Για το θέμα του αφοπλισμού, οι μεγάλοι δεν συμφώνησαν. Για το θέμα της επικοινωνίας Ανατολής-Δύσεως, οι μεγάλοι δεν συμφώνησαν. Συμφώνησαν μόνο στο ότι διαφωνούν παντού. Συμφώνησαν ακόμη να περιμένουν την άνοιξη για να φανή τί μπορεί να γίνει, ώστε η διαφωνία να υποστή τη δοκιμασία του χειμῶνος και, ίσως, να λυώση μαζί με τ' ανοιξιάτικα χιόνια.

Τα θαυμάσια σκίτσα των σελίδων αυτών οφείλονται στον όνομαστό σκιτσογράφο Τζόρτζ. Είκοσι χρόνια συνεργάτης της μεγάλης απογευματινής εφημερίδος «Στάρ» του Λονδίνου, ο Τζόρτζ γεννήθηκε στη Βιέννη το 1908 και σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών του πανεπιστημίου της αυστριακής πρωτεύουσας. Σε ηλικία 20 ετών, στο Ρίο Τζανέιρο ανέκαλυψε για πρώτη φορά ότι υπήρχαν στον κόσμο εφημερίδες που πλήρωναν καλλιτέχνες για να χρησιμοποιούν το ταλέντο τους. Και το ταλέντο του Τζόρτζ είναι να σκισάρη διασημότητες με τρόπο που να τονίζονται ο χαρακτήρας και τα διακριτικά γνωρίσματα των διαφόρων προσώπων που σατιρίζει.

ΜΟΛΟΤΟΦ

ΠΙΝΑ

Η ΛΑΪΚΗ ΤΕΧΝΗ ΕΜΠΝΕΕΙ ΤΗ ΜΟΔΑ

Τα στολίδια που φορούν οι γυναίκες της Μακεδονίας, της Θράκης και της Ήπειρου συναγωνίζονται σε ομορφιά το πιο σύγχρονο παριζιάνικο κόσμημα, όπως άλλωστε καθαρά φαίνεται στις παρακάτω φωτογραφίες.

Νέες και ώριμες Αθηναίες προσεφέρθησαν να τα φορέσουν ειδικώς για το ρεπορτάζ αυτό των «Εικόνων», υπό τον όρον της ανωνυμίας, και φωτογραφήθηκαν σ' ένα ωραιότατο αθηναϊκό σπίτι από τον καλλιτέχνη φωτογράφο κ. Δ. Πατρίδη.

Θα μπορούσαν κάλλιστα να αποτελέσουν πηγή έμπνευσεως για ένα είδος τυποποίησεως που θα αποβλέπη στην ευρύτερη διάθεσί τους σε όσους έρχονται από το εξωτερικό και σε μās τους ίδιους.

ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑ, ΟΛΟ ΨΙΛΟΔΟΥΛΕΙΑ, ΑΥΤΟ ΤΟ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ

ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΑ ΤΩΝ ΖΑΓΟΡΙΩΝ (ΕΠΑΡΩ) ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΜΟΥ ΣΕ ΣΧΗΜΑ ΦΡΕΓΑΔΑΣ (Δωδεκάνησος)

Έλληνικά κοσμήματα και ύφαντά

Τί θαύμα!!! Είπε με ένθουσιασμό ο διάσημος Ι. Ντεσσέ ξεχωρίζοντας ένα από τα φορέματα του Πρατηρίου του Έρανου της Βασιλίσσης στην οδό Πανεπιστημίου 2.

Τό φορέμα ήτανε πραγματικά πολύ ωραίο. Από τόσα κόκκινη σκούρα κεντημένη με μαύρο βελούδο από τις γυναίκες του Μετσόβου. Ήταν τόσο ωραίο που η Βασίλισσα Φρειδερίκη είχε ήδη παραγγείλει τρία παρόμοια με άλλα χρώματα για τον εαυτό της. Ίσως αυτό να μπορούσε να θεωρηθεί μία ακόμη συμβολή της Α. Μ. για την ενθάρρυνση της οικότεχνιας. Όμως μία παραγγελία από 7 ίδια φορέματα ενός δημιουργού της Μόδας σαν τον Ι. Ντεσσέ για το

κατάστημά του στο Παρίσι, παύει να είναι ενθάρρυνση. Είναι επιτυχία.

Όπως μ'ας θεβαίωσαν οι υπεύθυνες κυρίες του Πρατηρίου, ή ζήτησις είναι τόσο μεγάλη που δεν προφθάνει το Πρατήριο να ανταποκρίνεται στις παραγγελίες που του δίδονται.

Η προσπάθεια αυτή ανοίγει νέους ορίζοντες στον τομέα της οικότεχνιας.

Αλλά και αυτός δεν είναι ο πραγματικός σκοπός του Πρατηρίου. Σκοπός του είναι να διατηρήσει την λαϊκή παράδοση και να αναζωογονήσει την τοπική τέχνη. Επιζητεί να εξασφαλίσει στον αγρότη μία πρόσθετη ατοδοτική απασχόληση. Δεν αποθλίπει σε κέρ-

παίρνουν το δρόμο για το Παρίσι

δη, φιλοδοξεί μόνο να φέρη τον έμπορο σε επαφή με τον παραγωγό.

Ωρισμένες χώρες, όπως ή Ιταλία, έχουν εξουψώσει σε γούστο και παραλλαγές την τοπική λαϊκή τους τέχνη, ώστε να ταυτίζεται με τη Μόδα. Στην Ελλάδα, όπου κάθε περιοχή έχει τη δική της πρωτοτυπία και παράδοση, που σθίνει με τον καιρό δυστυχώς, δεν έχει γίνει καμία σοβαρή προσπάθεια προς αυτή την κατεύθυνση.

Η ιδιωτική πρωτοβουλία με περιορισμένα μέσα τελευταία έκανε μία απόπειρα να δείξη στον κόσμο τις ανεξάντλητες δυνατότητες που έχει ή ελληνική Λαϊκή Τέχνη, φθάνει να θρεθούν τα κατάλληλα πρόσωπα που

θα την κατευθύνουν στο σωστό δρόμο.

Συγκεκριμένα ή Βασιλική Πρόνοια, πιο γνωστή ως Έρανος της Βασιλίσσης, δημιούργησε μία κίνησι στα χωριά της Βορείου Ελλάδος.

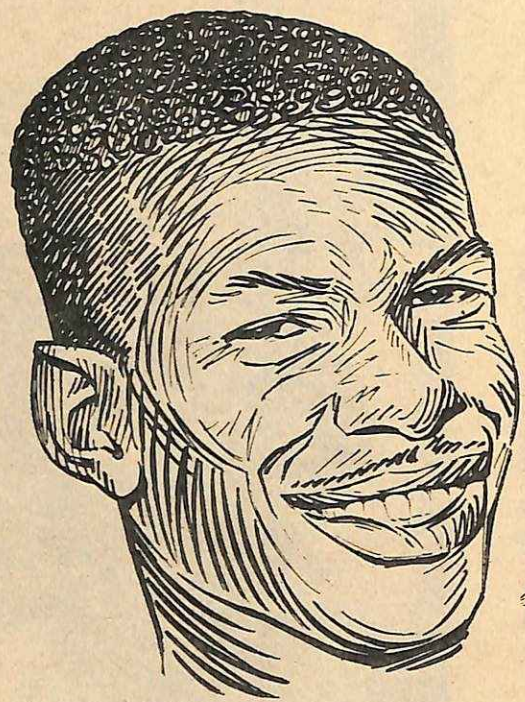
Στελέχη της Βασιλικής Προνοίας επικόπτονται τα χωριά, ξεδιαλέγουν ό,τι καλύτερο προσφέρεται, δίδουν εργασία που συνοδεύεται με την κατάλληλη καθοδήγηση και παρακολουθούν την εκτέλεσι.

Σήμερα μ' αυτόν τον τρόπο ή αγροτική οικογένεια αποκτά ένα πρόσθετο εισόδημα που αύριο μπορεί να γίνει σημαντικό.

Παρόμοια περίπου προσπάθεια κάνει και ή Μακεδονική Γωνιά στη Θεσσαλονίκη.

Το μακεδονικό αυτό φόρεμα (έπ'ανω και δεξιά) σχεδιάστηκε στη Μακεδονική Γωνιά και φοριέται ως βραδινό και για κοκτέιλ με το μπολερό. Η προσπάθεια της Μακεδονικής Γωνιάς, όπως και όλων των αναλόγων Οίκων Μόδας που προσφέρουν ελληνικά φορέματα, συνίσταται εις τον συγκερασμό της πατροπαράδοτης κλασσικής γραμμής των διαφόρων περιοχών με το σύγχρονο ευρωπαϊκό στυλ. Ο επιτυχής αυτός συνδυασμός δημιουργεί αισθητικώτατα αποτελέσματα.

Μία ζακέτα από ντρά μαύρο (έπ'ανω) με τσέπες παρμένες από τις πολύχρωμες ύφαντες ποδιές του χωριού Βώλακα Δράμας. Τιμή 450 δρχ. Μεσοδίτικο φόρεμα από κόκκινη μπορντώ τόσα (άριστερά), κεντημένο με βελούδο μαύρο απλικέ. Άρεσε τόσο στον κ. Ι. Ντεσσέ που παρήγγειλε 7 παρόμοια για την μπουτίκ του. Τιμή 1.100 δρχ. ή φούστα, 400 ή εσάρπα. Η ύφαντή φούστα του Μετσόβου (παραπλευρώς) γνωστή ως καραμελωτή, κεντημένη με βελούδο μαύρο. Τιμή 650 δρχ.

ΚΑΝΕΙΣ ΑΛΛΟΣ
μέχρι σήμερα
δέν τὸ ἐπέτυχε

Τὶ ἐπέτυχε τὸ BP SPECIAL ENERGOI'VISCO-STATIC'

1. — Νὰ καλύψῃ καὶ τοὺς 4 τύπους ὀρυκτε-
λαίου SAE 10W/40.
2. — Νὰ μειώσῃ τὴν φθορὰν τοῦ κινητήρος
κατὰ 80%.
3. — Νὰ μειώσῃ σημαντικὰ τὴν κατανάλωσιν
τῆς βενζίνης.

ΑΝΤ. ΦΕΡΕΪΡΑ ΝΤΑ ΣΙΛΒΑ (Βρα-
ζιλία). Πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου
εἰς τὸ ἄλμα τριπλοῦν μὲ 16.56 μ.

ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

B1/54

Κροῖμα!..

τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο δὲν
πλύθηκε μὲ "ΚΛΑΙΡ"

ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Υπάρχουν δύο κατηγοριών άνθρωποι. Εκείνοι που ξέρουν τί γυρεύουν απ' τη ζωή, κι' εκείνοι που, και γέροι ακόμα, αναζητούν τὸ δρόμο τους. Τῶν πρώτων ἡ ζωή εἶναι μιά πορεία πρὸς ἓνα σκοπὸ. Τῶν δευτέρων ὁ βίος εἶναι ἄσκοπη περιπλάνηση. Ὁ Φῶτης Κόντογλου ἀνήκει στοὺς πρώτους. Ὁ Θεὸς τὸν προίκισε μ' ἓνα σωρὸ χάρες. Πολύμορφο καλλιτεχνικὸ ταλέντο, μοναδική φαντασία, κρίση καὶ ἔραση ἰσχυρή, πού ξεπερνᾷ τὸ φαινόμενο καὶ εἰσχωρεῖ στὸ θαυμάσιο μυστήριό. Ἀληθινὰ «δόσις ἀγαθῆ καὶ δώρημα τέλειον». Ἕνας ἄλλος στὴ θέση τοῦ Κόντογλου θὰ εἶχε μεταχειριστῇ ὅλην αὐτὴ τὴν ἀγαθὴ δόση καὶ τὰ τέλεια δωρήματα τοῦ Δημιουργοῦ γιὰ μάταιες ἐγκόσμιες ἐπιτυχίες

καὶ θὰ εἶχε καταπλήξει. Ὁ Κόντογλου ἀπὸ πολὺ νέος δὲν ἀκολούθησε αὐτὸ τὸν μάταιο δρόμο. Ἀπὸ τὰ πρώτα παιδικὰ καὶ τὰ ἐφηβικά κατόπιν χρόνια κατάλαβε μιά μεγάλη καὶ θεμελιακὴ ἀλήθεια: Ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ δόσις ἡ ἀγαθὴ καὶ τὸ τέλειον δώρημα, «ἀνωθεν ἐστὶ καταβαίνοντα». Καὶ ἡ συνείδηση αὐτῆς τῆς ἀλήθειας ἀντὶ νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ φουντώσουν μέσα του οἱ κάκτοι τοῦ ἐγωῖσμοῦ, ἔσθλησε στὴ σκέψη του καὶ στὴν καρδιά του τὸ αἶσθημα τοῦ χρέους πρὸς τὸν «Ἰλαρὸν δότη». Δὲν πήρε τὴν πόζα τοῦ ἄφρονος πλουσίου, ἀλλ' ἀκολούθησε τὸν στενωπὸ δρόμο τοῦ ταπεινοῦ χρεώστη.

Βγαλμένος ἀπὸ γένος λευϊτικὸ, μὲ πατάδες, ἡγουμένους καὶ καλογέρους στὸ οἶ-

κογενειακὸ του δέντρο καὶ μεγαλωμένος στὴν ἀγριωπὴ φύση τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, τὸ πατρογονικὸ του κτῆμα, κοντὰ στ' Αἶθρα-λῆ, ἀπὸ παιδὶ ἀκόμα εἶχε ζωντανὴ ἐπαφὴ μ' ὅλα τὰ κτίσματα καὶ τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ. Φτάνει αὐτὰ τὰ κτίσματα καὶ τὰ πλάσματα νὰ μένανε ἀμόλυντα ἀπὸ τὸ περίτεχνο, μὲ τὸ ὅποιο ὁ ἄνθρωπος νοθεύει τὰ κτίσματα τοῦ Κυρίου καὶ ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ ὑποκρισία πού παίρνει τὴ θέση τῆς ἀπλότητος.

Αὐτὴ ἡ φύση τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς εἶχε τὴν πνευματικὴ ἀπλότητα πού ἀποζητοῦσε ἡ ψυχὴ του καὶ οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι, στάθηκαν τὸ ἐμψυχο τοπίο πού ἀγάπησε καὶ ἱστόρησε. Ὅταν λέω, ἀπλοὺς ἀνθρώπους, δὲν ἔννοῶ ἀναμάρτητους, ὅπως πολλοὶ μπο-

Ο ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ-ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ

KONTOΓΛΟΥ

ΟΛΑ ΤΑ ΔΩΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΚΟΣΜΗΜΕΝΑ ΜΕ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

ρεῖ νὰ νομίσουν. Κάθε ἄλλο. Ὁ ληστής ἰ-
γνάτεις φόβος, ποῦ ὁ φόβης Κοντογλου
μάς ἱστορεῖ τὸ δραματικὸ σκοτωμὸ του,
στὸ βιβλίο του «Βασάντα» κι' ὁ φίλος τοῦ
φόβου ὁ ἱντιάναρ ἰωσέ ποῦ τὸν σκοτώνει,
δὲν εἶναι ἐνῆρατοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ εἶναι ἀ-
νυπόκριτοι. Ἐχουν κάτι ἀπὸ τὴν εὐκρι-
ναία τῶν ζώων, ποῦ δὲν κρύβουν οὔτε τὴ χα-
ρά τους, οὔτε τὸ φόβο τους, οὔτε τὴν ὀργή ἢ
τὴν καλωσύνη τους, οὔτε τοὺς πόθους τους.

Αὐτὸς ὁ τύπος τοῦ πολιτισμένου Εὐρωπαίου, ποῦ σκοπὸς του εἶναι νὰ δειγνέται διαφορετικὸς παρ' ὅ,τι εἶναι, αὐτὸς καὶ ἀλόκληρος ὁ πολιτισμὸς ποὺ δημιούργησε, εἶναι τὸ ψέμα ποὺ θαρραίνει τὸν κόσμον κ' ἡ ἀφορμὴ ὧλων τῶν δεινῶν του. Εἶναι ὁ κόσμος τῆς ἀμαρτίας, εἶναι ὁ ἐχθρὸς τοῦ πνεύματος κ' ἄς καμνῶνται πὼς αὐτὸς ἐκφράζει τὸ πνεῦμα καὶ μάλιστα στὴν ἀνώτερη ἐκδήλωσή του. Ὁ Κόνιγγολν δχι μονάχα δὲν δέχεται αὐτὴ τὴ θέση, ἀλλὰ ἡ ζωὴ του καὶ τὸ ἔργο του εἶναι ἡ ἀρ.η.η. ἡς καὶ ἡ ἀπόδειξη τῆς ψευτιάς τῆς.

Ἡ ἀποδείξις εἶναι ἡ Δυτική θρησκευτικὴ ζωγραφικὴ ἀπὸ τῆς μιᾶς μεριᾶς καὶ ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξη Ἀγιογραφία ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Ἡ θρησκευτικὴ ζωγραφικὴ στὰ χρόνια τῆς λεγομένης Ἀναγεννήσεως παρουσιάζει θέματα θρησκευτικά, ὅπως ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τὰ Πάθη του, ὅπως ἡ Παναγία, ἀλλὰ τὰ παρουσιάζει μὲ τρόπο θεατρικὰ φανταχτερό, μὲ ἄκοσμος ναυαρχαλισμούς, ξένους πρὸς κάθε ιδέα ἀγιότητος καὶ ἀντίθετους πρὸς τὸ ἀπλό, ταπεινὸ καὶ αὐστηρὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ δυτικὲς Μαντόνες, εἶναι ὥρατες ἑλκυστικὲς γυναῖκες, μὲ πλούσιες ἀφρονίδες, ὅπως οἱ Μαντόνες τοῦ Ραφαήλου, μὲ ὄφες ἐγκόσμιον καὶ θεατρικόν.

Ἀντίθετα πρὸς ὅλ' αὐτὰ οἱ ὀρθόδοξοι μοναχοὶ ποὺ ζωγράφισαν, δὲν ἔκαναν ζωγραφικὴ, ἀλλὰ ἁγιογραφία, ποὺ εἶναι ἡ ἔκφραση καὶ εἰκόνη τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἕξαι τοῦ σαρκικοῦ στοιχείου. "Εἶται τὰ πρόσωπα εἶναι αὐστηρά, ἱεροπρεπῆ, ἐκφράζουν τὸ πνεῦμα ποὺ τὰ χαρακτηρίζει κ' ὄχι τὸ μάταιο κ' ἐφήμερο ἐγκόσμιο στοιχεῖο. Τὰ χρώματα εἶναι κ' αὐτὰ αὐστηρά, διακριτικὰ κ' ὄχι ὀργιστικὰ, κ' ὁ τρόπος τῆς ἁγιογραφίας εἶναι πνευματικὸς κ' ὄχι φυσικὸς μὲ προοπτικές καὶ τρίτες διαστάσεις. Ἀκόμη καὶ τὸ δεντράκι ποὺ δὲν ζωγραφίσαν τὸ Βυζαντινὸς ἁγιογράφος ἀποπνέει δομὴν εὐδωίας πνευματικῆς.

Οι Βυζαντινοί αγιογράφοι, δεν είχαν την εγωιστική αντίληψη των Δυτικών ζωγράφων να κάνουν επίδειξη δεξιοτεχνίας για να προβληθούν οι ίδιοι. Ο Βυζαντινός αγιογράφος προσευχόταν, νήστευε, έμπαινε θαθεία στο συναξάρι του 'Αγίου που θα ζωγράφιζε κι' όταν τελείωνε το έργο του τάφινε ανυπόγραφο.

Γι' αὐτὸ ἡ Βυζαντινὴ ἀγιογραφία κι' ἡ Βυζαντινὴ ζωγραφικὴ δὲν στάθηκαν σὰν διακοσμητικά, ἀλλὰ λειτουργικὰ στοιχεῖα δεμένα ἀπόλυτα μὲ τὸ ὕφος καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς λειτουργίας.

Ὁ Κόντογλου, αὐτὴ τὴν παράδοση τὴν ζωντανὴ κ' ἀνέσπῳρ θέλησε ν' ἀποκαλύψει στὰ μάτια τῶν Ἑλλήνων, ποὺ εἶχανε δικό τους τέτοιον ἀτίμητο θησαυρὸν καὶ τὸν ἀγνοοῦσαν. Ἡ ζωὴ τοῦ εἶναι ἕνας ἀδιάκοπος ἀγῶνας τριανταπέντε χρόνων γιὰ νὰ κάμῃ συνειδητὸ τοὺς Ἕλληνας τὸν πνευματικὸ θησαυρὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, στὴ ζωγραφικὴ, στὴν ψαλτικὴ, στὴ λογοτεχνία. Εἶναι ὁ θεμελιωτής, ὁ πρωτοπόρος, ὁ δάσκαλος, ὁ μεγάλος ἀναθιωτὴς αὐτῶν τῶν θησαυρῶν καὶ ἡ συνέπεια ποὺ διέπτε τοὺ ἀνιογραφικοὺς καὶ τοὺ συγγραφικοὺς τοῦ ἔργου εἶναι τόσο ἀπόλυτη, ποὺ στέκεται στὰ χρόνια μας καὶ στὸν τόπο μας μοναδικὸ φωτεινὸ παράδειγμα.

Ὁ Κόντογλου δὲν θὰ ζωγραφίσῃ τὸ πρῶτ
μὰ μάταιη κυρία τοῦ κόσμου, ποῦ θέλει νά
διαγωνίσῃ τὴν ματαιοδοξία της καὶ τ' ἀπό-
γεμα τὴν Παναγία. Πόσοι δὲν τοῦ πρόσφε-

ραν μεγάλα ποσά για ένα πορτραίτο. Δεν
 α δέχτηκε. 'Αφού είδε πως η 'Ορθοδο-
 ξία κλέβει την απάντηση αλήθεια, πιστεύει
 πως η 'Ορθόδοξη αγιογραφία την εικονίζει
 παραστατικά αυτή την αλήθεια με πνευμα-
 τικούς ζωγραφικούς τρόπους, είναι η μόνη
 τέχνη καί πως η άλλη ζωγραφική μπαίνει
 μέσα στα πλαίσια των ματαιών του κόσμου.

Γι' αὐτὸ μένει μονάχα ἀγιογράφος καὶ τίποτα περισσότερο.

“Αν σήμερα υπάρχει μια στροφή προς τη Βυζαντινή αγιογραφία κι’ αν οι έκκλησιές ζητούν Βυζαντινή αγιογράφιση, αυτή ή στροφή είναι έργο των άποστολικών αγώνων του Φώτη Κόντογλου. Χωρίς αυτόν οι έκκλησιες θά συνέχιζαν να παρουσιάζουν Ιταλικές χαλ-

κομανίες με τὴν πρωτοβουλία τῶν ἀνίδεων
καὶ τῶν χλιαρῶν, ποὺ δὲν ἀγαποῦν ἀληθινὰ
«τὴν εὐπρέπειαν τοῦ Οἴκου Του».

Ὁ Κόντογλου μπορεί νά λογαριασθῇ στά χρόνια μας ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἄνθη στὸν πνευματικὸ κήπο τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

Φωτ. Π. ΜΥΛΩΦ

ΤΡΕΙΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΕΣ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ: Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Η ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΓΛΥΚΟΦΙΛΟΥΣΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ

Από τις εξαιρετικές ταινίες που θα δούμε τον Χειμώνα...

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΑΧΑΪΗ

(CONDAMNÉS)

ΑΟΥΡΟΡΑ ΜΠΑΟΥΤΙΣΤΑ • ΚΑΡΛΟΣ ΛΕΜΟΣ • ΧΟΖΕ ΣΟΥΑΡΕΖ

3 ΒΡΑΒΕΙΑ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΛΟΚΑΡΝΟ 1955

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑΣ-ΗΘΟΠΟΙΪΑΣ-ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

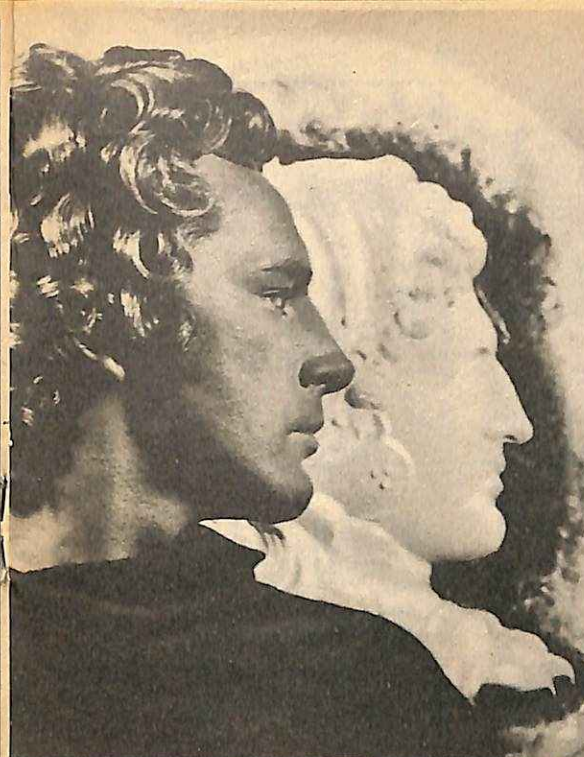
Σκηνοθεσία: Μ. ΜΟΥΡ ΟΤΙ

Φωτογραφία: Μ. ΜΠΕΡΕΝΓΚΟΥΕΡ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Μία κινηματογραφική Βαβέλ «γυρίζει» τη ζωή
του Έλληνα δορυκτόρου στην... Ίσπανία

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΟΜΟΙΟΤΗΣ: Ο ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΠΑΡΤΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ...

Χρόνια τώρα εμείς οι Έλληνες το είχαμε παράπονο. Ούτε μιά φορά ο κινηματογράφος δεν είχε ασχοληθεί με δικό μας ιστορικό θέμα, ενώ αμέτρητες ταινίες μάς είχαν διδάξει την ιστορία και του πιο μακρινού λαού. Όταν, επί τέλους, άκουστηκε πώς άρχισαν, στην Ίταλία, την Οδύσσεια, αναθάρρησαμε και τότε άρχισε ο αληθινός φόβος ο οποίος και δεν διαψεύστηκε. Ή «Οδύσσεια» ή, μάλλον, ο «Οδυσσεύς» όπως ήταν ο σωστός τίτλος της ταινίας, δεν ήταν τίποτε παραπάνω από ένα έγχρωμο παραμύθι για παιδιά χωρίς πολλή φαντασία και, επομένως, χωρίς πολλές απαιτήσεις.

Τώρα, οι Άμερικανοί, καταπιάνονται με τον Αλέξανδρο. Το Σινεμασκόπ θέλει μεγαλειώδεις πράξεις για να γεμίσει δόλοκληρη την τεράστια οθόνη του και ο μεγαλύτερος κατακτητής της ιστορίας ήταν ακριβώς στα μέτρα του! Έδω όμως δεν έχουμε παραμύθια αλλά μία πραγματικότητα πιο φανταστική, και άρα πιο δύσκολη στην απεικόνισι, και από το πιο τολμηρό όνειρο.

Παραμύθι λοιπόν ή Ιστορία του Μεγαλέξανδρου, όπως τον θάφτισε ο λαός τον θρυλικό Μακεδόνα. Όπως όμως και όλα τα παραμύθια του λαού μας, παραμύθι σκληρό, τολμηρό, πλημμυρισμένο στο αίμα και στην

άμαρτία. Νά δούμε, την φοβερή αυτή πλευρά της ιστορίας του Μεγάλου Αλεξάνδρου, θά τολμήσει να την δείξει ο κινηματογράφος;

«Ανόητοι!» θά απαντούσε κανείς με τα λόγια του Ντά Βίντσι σ' εκείνους που ένοχλούνται από τις μαύρες σκιές που ρίχνει ο ήλιος και στις λαμπρότερες ακόμα μορφές. «Θυμώνετε σαν να μην είναι σωστό, ο τεράστιος κύκλος που αγκαλιάζει τις μεγάλες αρετές ν' αγκαλιάζει και τις μεγάλες κακίες».

Το ζήτημα δεν είναι όμως ή κρίσι των ιστορικών. Το ζήτημα είναι ο κινηματογράφος, ή μόνη ίσως τέχνη σήμερα που συγκινεί

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ (ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΠΑΡΤΟΝ), ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΗΣ, ΟΡΑΜΑΤΙΖΕΤΑΙ ΤΟΝ ΑΥΡΙΑΝΟ ΚΟΣΜΟ ΕΝΩΜΕΝΟ ΥΠΟ ΤΟ ΣΚΗΠΤΡΟ ΤΟΥ

ΟΙ ΑΓΡΙΕΣ, ΦΟΝΙΚΕΣ ΜΑΧΕΣ ΤΗΣ ΙΣΣΑΙΑ ΤΩΝ ΑΡΒΗΛΩΝ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΜΙΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ ΤΟΥ «ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ». Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ, ΡΟΜΠΕΡΤ ΡΟΣΣΕΝ, ΕΚΙΝΗΣΕ ΜΕ ΤΕΧΝΗ ΤΑ ΠΛΗΘΗ

ακόμη τό πλήθος, ποιόν 'Αλέξανδρο θά μās δείξη; Τόν ξανθογάλανο έφηβο πού δάμαζε τόν Βουκεφάλα και κοιμόταν μέ τόν 'Ομηρο κάτω από τό προσκέφαλό του για νά όνειρευτή πώς νά ένωση τούς λαούς σ' έναν κόσμο χωρίς σύνορα και χωρίς φυλετικές διαφορές, ή τόν αίμοδόρο τύραννο πού διέταζε μέ ψυχραιμία τήν σφαγή όλοκλήρων πληθυσμών, πού ανακήρυξε τόν, έαυτό του Θεό και άπαιτούσε άσιατική χλιδή γύρω του και σκλάβους νά προσκυνούν στο

περασμά του; Τόν 'Αλέξανδρο μαθητή του 'Αριστοτέλη, ή τόν 'Αλέξανδρο γιό των Αιγυπτίων Θεών μέ τήν μακρυά πορφύρα και τά κέρατα του 'Αμμωνος Ρα στα σάνδαλα; 'Αν πιστέψουμε στόν όγκο τής άρχαιολογικής εργασίας πού έγινε γιά νά αποδοθούν τά γεγονότα σωστά, μέ τήν άκούραστη συμπάραστασι του πρίγκιπος Πέτρου τής 'Ελλάδος, ό όποιος εργάστηκε ως σύμβουλος μαζί μέ τόν σκηνοθέτη τής ταινίας Ρόμπερτ Ρόσσεν, θά πρέπει ή ταινία νά είναι κάτι πού δέν έχει ξαναγίνει. Πόσα όμως από τά γεγονότα πού κατέγραψαν φιλότιμα οι Ιστορικοί έχουν μείνει στο τελικό σενάριο, αυτό είναι άγνωστο: Για νά μπορέσουμε νά εκτιμήσουμε

όμως τήν δυσκολία του έργου τούς, ός θυμηθούμε τά γεγονότα αυτά, από τις μαρτυρίες συγχρόνων και μη Ιστορικών και λαϊκών θιογράφων, φίλων, θαυμαστών και θανασίμων έχθρών του μεγάλου κατακτητή. Γιος του Φιλίππου και τής 'Ολυμπιάδας, ό 'Αλέξανδρος ήταν ένα έξυπνο, άθλητικό και έξαιρετικά όμορφο παιδί πού έμαθε, πολύ νωρίς, από τόν δάσκαλό του τόν 'Αριστοτέλη πώς για νά κυβερνάς τούς άλλους έπρεπε πρώτα απ' όλα νά μάθης νά κυβερνάς τόν έαυτό σου. 'Εμαθε επίσης πώς ήταν ιερή ύποχρέωσι όλων των 'Ελλήνων νά πολεμούν τούς βαρβάρους (πάντα μη 'Ελληνα δηλαδή) και νά τούς κάνουν σκλάβους ή

νά τούς σφάζουν. 'Ενας βασιλιάς, κατά τήν γνώμη του 'Αριστοτέλη, έπρεπε νά κυβερνά σάν Θεός, αλλά νά μήν κυβερνιέται από κανέναν, ούτε και από τόν ίδιο τό Νόμο. Με άλλα λόγια, είναι περίεργο πόσο λίγο έπηρεάσε ό 'Αριστοτέλης τόν 'Αλέξανδρο. Σχεδόν τόσο λίγο όσο και ό 'Αλέξανδρος τόν 'Αριστοτέλη.

Ό 'Αλέξανδρος ξυρζόταν από μικρός και είχε τήν άπαιτήσι νά ξυρίζονται και οι στρατιώτες του άργότερα, γιατί έλεγε πώς τά γένεια είναι ένα ευαίσθητο σημείο πού μπορεί ν' άρπάξη ό έχθρος τήν όρα τής πάλης σώμα πρós σώμα. Φορούσε έναν κοντό

Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

σικελικό χιτώνα και από πάνω, κάτω από τον θώρακά του, στη μάχη, ένα ρούχο από διπλό λινό που είχε πάρει από τον Δαρείο στην Ίσσο. Το κράνος του άστραφτε σαν ασήμι, ήταν φορτωμένο άσπρα φτερά και η λουρίδα κάτω από το σαγόνι ήταν στολισμένη με πολύτιμες πέτρες. Κρατούσε ένα μικρό ακόντιο και το σπαθί του, δώρο του βασιλιά της Κύπρου, κρεμόταν από μια καλοδουλεμένη δερμάτινη ζώνη, δώρο του λαού της Ρόδου. Την άσπιδα του, μικρή, στρογγυλή και χλιοχτυπημένη, την είχε πάρει από το ναό της Τροίας και την θαστούσε πάντα ένας από τους σωματοφύλακές του.

Περπατούσε με γρήγορα, μικρά βήματα, και με το κεφάλι γεμμένο στον άριστερό του ώμο, μια συνήθεια που είχαν μιμηθεί όλοι οι φίλοι του, χωρίς όμως να δίνουν στην κίνησή αυτή τη χάρη που είχε εκείνος. Ο 'Αλέξανδρος γελούσε σπάνια και ποτέ με τους κωμικούς ήθοποιούς. Ήταν όμως ο ίδιος γεννημένος θεατρίνος και του άρεσε να γλεντάει, να άστειεύεται και να χορεύει με τους στρατιώτες του τις νύχτες, όταν περίμεναν με τραγούδια να ξεμερώσει, γύρω από τις φωτιές του στρατοπέδου. Κατά τον ίδιο τρόπο του άρεσε να λαβαίνει μέρος στους αγώνες που διοργάνωνε ο ίδιος για τους στρατιώτες, γιατί ήταν περίφημος αθλητής, ενώ περιφρονούσε τους επαγγελματίες. Κάποτε λ.χ., κυττάζοντας τ' αγάλματα των νικητών

των Όλυμπιακών Αγώνων στη Μίλητο, ρώτησε με σαρκασμό: —Και πού ήταν όλα αυτά τα θαυμάσια σώματα όταν οι θάρβαροι πολιορκούσαν την πόλιν σου;

Από τέχνη και μουσική δεν καταλάβαινε μεγάλα πράγματα. Μικρός άρχισε κάποτε να μαθαίνει άρπα, ο πατέρας του όμως τον κορόιδευε γιατί, έλεγε, η άρπα ήταν για τις γυναίκες. Την εγκατέλειψε κι' από τότε δεν ήθελε ν' ακούει παρά μόνον στρατιωτική μουσική. Από ζωγραφική ήξερε ακόμη λιγώτερο και ο 'Απελλής, ο μόνος που είχε το δικαίωμα να τον ζωγραφίζει, τον παρακαλούσε να μην αναπτύσσει τις σκέψεις του μπροστά στους μαθητές του γιατί τον κορόιδευαν ύστερα.

Ο χαρακτήρας του ήταν ένα περίεργο κράμα απλότητας, συγκρατημένου ιπποτισμού και ανήκουστης θαρσαρότητας. Όταν θυμωνε, δεν ήξερε τί έκανε και όσο κι' αν κατόπιν μετάνιωνε πικρά για μερικές φοβερές του πράξεις, όπως ήταν π.χ. ο φόνος του φίλου του Κλείτου, όσο περ-

νούσαν τα χρόνια γινόταν περισσότερο βίαιος.

Είναι γεγονός άλλωστε πως ο χαρακτήρας του άλλαξε σημαντικά από την έπαφή του με τον άσιατικό κόσμο. Όχι μόνον άρχισε να ντύνεται με άσυνήθιστη γι' αυτόν πολυτέλεια, αλλά και τα έλαττώματά του πήραν άλλες αναλογίες. Η άναισθησία του στον πόνο έγινε θετική σκληρότης, ο άυθормητισμός του, άπερίσκεψία συχνά άσυγχώρητη, ή διπλωματία του έφθασε στην άπάτη. Το έτυχε να διατάξει την σφαγή άκόμη και αίχμαλώτων στους όποιους είχε δώσει το λόγο του.

Κι' αυτά γιατί τα χρόνια περνούσαν, γιατί ή κυριαρχία του είχε άπλωθί σ' όλον σχεδόν τον γνωστό τότε κόσμο, μέχρι τις Ίνδies και την Βακτριανή, όπως λέει και ο Καθέφης. Οι εϋθύνες του δεν είχαν όρια. Μέχρι την τελευταία στιγμή της ζωής του, όλα τα έκανε μόνος του. Κυβερνούσε τους λαούς, έτοιμαζε σχέδια για το μέλλον, διοικούσε το στρατό του, γύμναζε άλλο στρατό, καινούργιο, για τις καινούργ-

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΠΑΡΤΟΝ (ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ): «Η ΑΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΜΟΥ!»

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΒΑΡΣΙΝΗ (ΚΛΑΙΡ ΜΠΛΟΥΜ), ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ ΤΗΝ ΡΩΞΑΝΗ (ΤΕΡΕΖΑ ΝΤΕΛ ΡΙΟ)

ΣΤΗΝ ΑΣΙΑ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΛΗΣΜΟΝΗΣΕ ΤΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΠΕΡΙ ΤΟΥ «ΕΥ ΖΗΝ», ΘΑΜΠΩΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΧΛΙΔΗ

«Η Μακεδονία είναι πολύ μικρή για σένα, γιέ μου.»

γίες επιχειρήσεις. Ήταν φυσικό όλη αυτή η έξουσία κι' η ψυχική μοναξιά που είναι το ανάποδευτο αποτέλεσμα της να ξεσπάσουν.

Ο 'Αλέξανδρος στάθηκε τυχερός στον θάνατό του. 'Η φήμη του είχε φτάσει στο άνωτατο δυνατό σημείο και μόνον, ίσως, να πέση θα μπορούσε πιά. Πέθανε με μεγαλειώδη σχέδια ακόμη μπροστά του. Την κατασκευή χιλίων πολεμικών πλοίων για την προσεχή του ναυτική έκστρατεια έναντιον της Καρχηδόνας και των λαών γενικά της Βορείου 'Αφρικής, την κατασκευή ίδιως του μεγάλου δρόμου που θ' άρχιζε από το Δέλτα του Νείλου και θα τελείωνε στις Στήλες του 'Ηρακλέους, στο σημερινό Γεβραλτάρ. Ναυπηγεία και λιμάνια έπρόκειτο να κατασκευασθούν σε κανονικά διαστήματα για την ταυτόχρονη πρόοδο στρατού ξηράς και θαλάσσης. Γιατί είναι γεγονός ότι έργο της ζωής του 'Αλεξάνδρου υπήρξεν ο πόλεμος. Δεν του δόθηκε καιρός να δείξη τι θα έκανε με την ειρήνη. Κανένας άνθρωπος ύστερα απ' αυτόν δεν απέκτησε ποτέ την δική του ισχύ επάνω στη γή μας. Θα μπορούσε να κατακτήση την Καρχηδόνα ή την Ρώμη

ακριβώς όπως ο Σαντραγούπτα λέει πως θα μπορούσε να κατακτήση τις 'Ινδίες. 'Αλλά τί θα τις έκανε; Ούτε με το Πουντζάμπ δεν θα κατάφερε τίποτε. 'Ακόμη και την πρώην Περσική αυτοκρατορία δεν την είχε κατακτήσει ολόκληρη. Τεράστιες εκτάσεις από την 'Ηράκλεια στην Κασπία είχαν γίνει ανεξάρτητες. Ούτε ποτέ, σαν τους 'Αρχαιμένιδας, απέκάλεσε τον έαυτό του Βασιλέα Βασιλέων. Πώς σκοπός του ήταν ή κυριαρχία του κόσμου, αυτό είναι ένας θρύλος που ξεκίνησε από την θρησκευτική τελετή του 'Αμμωνος ο οποίος έδινε την υπόσχεσι αυτή στους Φαραώ. 'Αλλοι πάλι προτείνουν την θεωρία ότι, όπως θέλησε να κάνει τους λαούς που κατέκτησε ένα σύνολο, με τον ίδιο πολιτισμό και την ίδια πολιτική, έτσι θα ήθελε να κάνει ένα σύνολο όλους τους λαούς της γής. Αυτό όμως δεν το ξέρομε και ή ιστορία δεν επιτρέπεται να μαντεύη και να χάνεται σε υποθέσεις. 'Εκείνο που ξέρομε είναι πως ήταν άξιος για τα μεγαλύτερα έργα. Είχε αγωνιστή για ν' αποκτήση τεράστια ενεργητικότητα πνεύματος και σώματος και από τα δύο, ήταν το σώμα -ου που είχε υποδουλωθή υπό πνεύμα. Ποτέ π.χ. δεν υπήρξε σκλάβος γυναί-

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΡΟΜΠΕΡΤ ΡΟΣΣΕΝ ΚΑΙ Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΠΕΤΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΟΛΥΝΕΚΡΗ ΜΑΧΗ, Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΠΟΓΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ... ΙΔΙΩΣ ΟΤΑΝ Η ΤΑΙΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΓΧΡΩΜΗ

κας. Και οι δύο του γάμοι ήταν πολιτικής φύσεως και οι παλακίδες του Δαρείου, έμειναν στο παλάτι γιατί από ανθρωπισμό λυπήθηκε να τις πετάξη στο δρόμο. Κατά τα άλλα, ή επανάστασι του σώματος που προκαλούν οι δμορφες γυναίκες και ή κουρασι που υποχρεώνει τον άνθρωπο να κοιμηθή, ήταν δύο πράγματα που τον θύμωναν περισσότερο γιατί του θύμιζαν πως είναι θνητός, όπως έλεγε. 'Η σιδερένια του θέλησι όμως δεν άρκοῦσε πάντα για να συγκρατή τα έξαλλα νεύρα του και ο σπαρταγμός του μετά τον φόνο του Κλείτου δεν ήταν μόνο για τον αγαπημένο φίλο που έχανε, ούτε για την φρικτή του πράξι, όσο γιατί την έβλεπε σαν μιά απόδειξι πως δεν μπορούσε να συγκρατηθή. Γιατί, ψυχραιμος, ήταν ασύγκριτος και υπάρχουν πράξεις του που και σήμερα ακόμα φαίνονται άπιστευτες, όπως ή διαταγή του να σκοτωθούν σαν τά σκυλιά δυο Μακεδόνες στρατιώτες που κατηγορήθηκαν για θιασμό. 'Ιπποτισμός ανήκουστος, χριστιανισμός θα έλεγε κανείς, όπως ήταν άλλωστε όλη ή διαγωγή του απέναντι στις γυναίκες που, πρώτος στην ιστορία, θεώρησε σαν ανθρώπινα όντα και όχι σαν κτήνη.

'Ασύγκριτος στρατηγός επίσης, ή κάθε του μάχη ήταν ένα άριστο έργο στρατηγικής και

προβλεπτικότητας, γιατί μάντευε σαν μάγος την σκέψι του έχθρου. 'Αρχηγός που ήξερε να κερδίξη την λατρεία των στρατιωτών του, κυβερνήτης μοναδικός όπως απέδειξε κρατώντας κάτω από το σκήπτρο του και μόνον τόσες άνομοιογενείς μάζες λαών. 'Ο 'Αλέξανδρος θρήκε το ιδεώδες κράτος του 'Αριστοτέλη αλλά προτίμησε το ιδεώδες κράτος του Ζήνωνος. Πέταξε μακριά τους περιορισμούς του πρώτου και αντί να κλείνη τους ανθρώπους στις ευκαιρίες τους, δημιούργησε ευκαιρίες σ' έναν κόσμο που κανείς δεν θα είχε δίκιο ν'αναι άπορος. Στην πολιτεία του 'Αριστοτέλη, ο ξένος είναι ύποτελής. 'Ο 'Αλέξανδρος, μέσα από την συναδέλφωσι των λαών, διακήρυξε την συναδέλφωσι του ανθρώπου με τον άνθρωπο, γιατί, όπως είπε μιά φορά, είμαστε όλοι παιδιά του ίδιου Πατέρα. Πρώτος, πριν από τον Παύλο, δήλωσε πως δεν υπάρχει 'Ελλην και θάρσθαρος. Στο κράτος του οι άνθρωποι, αδιαφόρως πίστεως και χρώματος, θα ήταν όλοι υποταγμένοι στους νόμους του Σύμπαντος και μόνον με την θέλησί τους και όχι γιατί κάποιος τους υποχρέωνε σ' αυτό. 'Ο δαυλός που άναψε ο 'Αλέξανδρος ίσως έχασε την λαμπρότητα του αλλά δεν έσβησε ακόμη και δεν θα σβήση όσο θα υπάρχει «έν άνθρωποις ευδοκία».

Ρ. ΣΩΚΟΥ

ΕΚΡΗΞΙΣ ΒΟΜΒΑΣ ΣΤΟ ΕΝΙΒΕΤΟΚ (1948)

Υστερα από την έκρηξι της πρώτης ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα, που απέτέλεσε την αρχή της «ατομικής εποχής», οι έπιστήμονες δεν σταμάτησαν τις έρευνές τους, μ' όλο που τελείωσε ο πόλεμος. 'Από καιρό σε καιρό, ο παγκόσμιος τύπος μάς αναγγέλλει μιά ατομική δοκιμή στην 'Αμερική, στη Ρωσία, στην Αυστραλία... Οι δοκιμές αυτές γίνονται, φυσικά, σε έρημικές περιοχές, αλλά οι έκρηξεις μολύνουν τεράστιες μάζες ατμοσφαιρικού αέρος, που αργότερα παρασύρονται από τους ανέμους. 'Ετσι, είναι αναμφίδολο πως ένα άδρατο ατομικό σύννεφο ταξιδεύει άργα στους αιθέρες, πάνω απ' τα κεφάλια μας. Πού πηγαίνει το σύννεφο αυτό; Και πόσο, τάχα, είναι επικίνδυνο;

'Από την εποχή της καταστροφής της Χιροσίμα, το κοινό και οι ειδικοί δεν φάνηκαν να πιστεύουν ότι οι έντοπισμένες αυτές έκρηξεις ήταν ίκανές να άναστατώσουν ολόκληρη την ατμόσφαιρα του πλανήτη μας. Πώς να υποθέση κανείς ότι μιά τεχνητή έκρηξι, δημιουργημένη απ' τον άνθρωπο, σ' ένα όρισμένο γεωγραφικό σημείο, θα μπορούσε να διαδοθή από μεσημβρινό σε μεσημβρινό και από παράλληλο σε παράλληλο και να φτάση σε απόστασι 20.000 χιλιομέτρων, στους αντίποδες;

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΑΝΑΘΕΩΡΕΙΤΑΙ

Φαίνεται, όμως, πως το μεγάλο αυτό πρόβλημα πρέπει σήμερα να «αναθεωρηθή». 'Η ιστορία του πλανήτη μας μάς προσφέρει πολλά χειροπιαστά παραδείγματα μεταφοράς σκόνης από το σημείο παραγωγής της σε πολύ μακρινές αποστάσεις, σχεδόν στους αντίποδες. 'Οταν έγινε ή ιστορική έκρηξι του ήφαιστειου Κρακατάου, που προκάλεσε τρομερή καταστροφή και συνωδεύτηκε από τεράστιο παλιρροιακό κύμα στα νησιά της Σόνης, οι στάχτες που πετάχτηκαν ψηλά στην ατμόσφαιρα, έκαναν το γύρο της γής και δυο ολόκληρα χρόνια έμειναν μετώρες πάνω από το Παρίσι, σκοτεινιάζοντας κάθε μέρα τα χρώματα στη δύσι του ήλίου και δημιουργώντας ψεύτικες εικόνες από ένα άνυπαρκτο θόρειο σέλας.

Το 1908, ένας μικρός πλανήτης, που ή μάζα του μόλις έφτανε το ένα έκατομμύριο τόννους,

ΟΙ ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΕΚΡΗΞΕΙΣ Θ' ΑΛΛΑΞΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ;

‘Η επίδρασί τους στο κλίμα, στην υγεία, στον... έρωτα

έπεσε επάνω στη Γη, στην έρημη και θαχώδη ίθνηρική περιοχή της Ταγκούσκα. 'Ο αντίτυπος της καταστροφής έγινε αισθητός σε τεράστιες αποστάσεις. Τραίνα που έτρεχαν σε απόστασι 500 χιλιομέτρων, σταμάτησαν απότομα, οι σειсмоγράφοι σημείωσαν τον κλονισμό σε όλη τη Γη και ή σκόνη που σηκώθηκε από τη σύγκρουσι σκορπίστηκε πάνω από την άσιατική ήπειρο.

'Ο κίνδυνος δεν έπέρασε απαρατήρητος από τις άμερικανικές αρχές, που άσχολήθηκαν, από τις πρώτες δοκιμές του στο Μπικίνι, με την μόλυνσι τεραστίων ατμοσφαιρικών μαζών. Μόλις το ατομικό «μανιτάρι» άρχισε να σκορπίζεται, αεροπλάνα της άμερικανικής άεροπορίας πλαισίωσαν το «ατομικό σύννεφο», το άνακάλυψαν με άπαριθμητές Γκάιγκερ και το συνάδεδεσαν, άδρατο όπως ήταν, ως τις άμερικανικές άκτές!

Μη ξεχνάμε, έξ άλλου, ότι με την άνιχνευσι ραδιενέργου σκόνης στην άσιατική ατμόσφαιρα, οι 'Αμερικανοί κατέρθωσαν ν' άνακαλύψουν τις έκρηξεις της ρωσικής α-

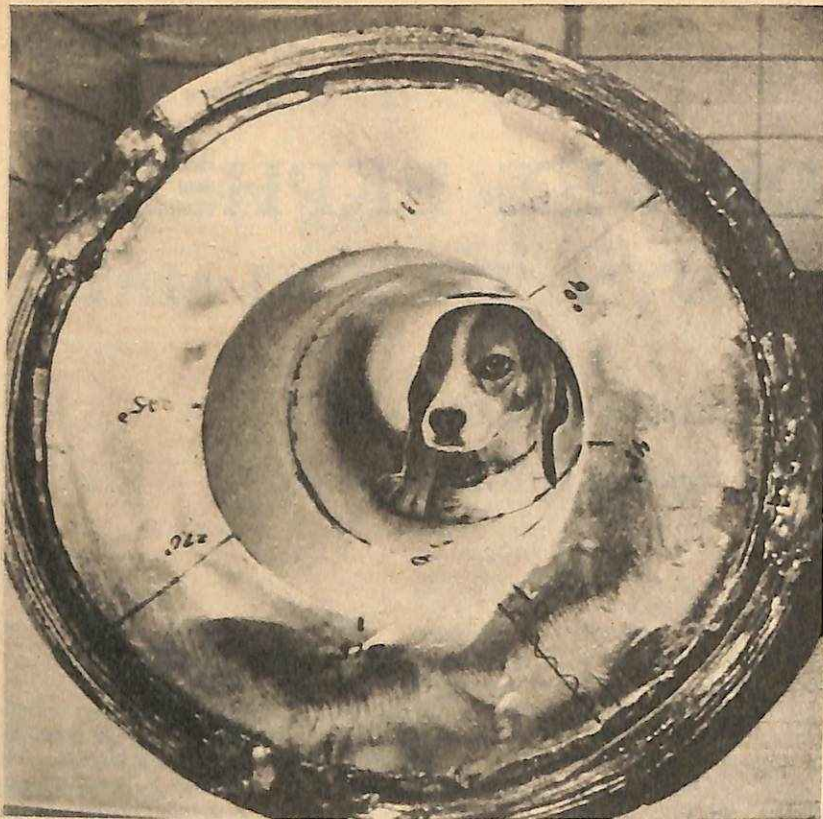
τομικής βόμβας, από απόστασι χιλιάδων χιλιομέτρων.

'Η μεταφορά αυτή της ραδιενέργου σκόνης σε τεράστιες αποστάσεις διαπιστώθηκε επανειλημμένα από τους μετεωρολόγους όλου του κόσμου. 'Ετσι, σε δείγματα φρέσκου χιονιού συναγμένου από την κορυφή του Πούν ντε Ντόμ, όπου είναι έγκατεστημένος μετεωρολογικός σταθμός, άνάμεσα στις 10 του περασμένου 'Οκτωβρίου και στις αρχές του Νοεμβρίου, διαπιστώθηκε ή παρουσία «υπολειμμάτων σκόνης που έκπέμπει άκτίνες β και γ». 'Η «ατομική αυτή εισβολή», όπως την χαρακτήρισαν οι Γάλλοι μετεωρολόγοι, ήταν παλιά ή καινούργια; Αυτό δεν ήταν εύκολο να διαπιστωθή.

Παρ' όλη την αίσιόδοξη άρνησι των μετεωρολόγων, είναι πιθανό πως ή τεραστία αυτή ραδιενέργος «διασπορά» μπορεί να επηρεάση τις κλιματολογικές συνθήκες. Δεν πρόκειται, βέβαια, για μιά άμεση και καταφάνερη επίδρασι, για ένα «κύμα» περισσότερο ή λιγώτερο άγριο, που μεταδίδεται από περιοχή σε περιοχή. Πρόκειται για την κλασι-

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΡΗΞΙ ΤΗΣ ΒΟΜΒΑΣ ΥΔΡΟΓΟΝΟΥ ΣΤΟ ΕΝΙΒΕΤΟΚ (1952). ΤΟ ΝΕΦΟΣ ΕΦΘΑΣΕ ΣΕ 12.000 Μ.ΎΨΟΣ. ΤΟ ΝΗΣΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΘΗΚΕ, ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ ΚΡΑΤΗΡ 60 Μ. ΒΑΘΟΥΣ

ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΤΗΣ ΓΙΟΥΤΑ, ΣΤΙΣ ΗΠΑ, ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΣΥΝΕΧΗ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΟΧΗ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΣΤΗ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ. ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΣΩΛΑ

κή και εξαιρετικά ενεργητική επίδρασι των «σπórων συμπυκνώσεως», που είναι σκορπισμένοι στην ατμόσφαιρα και που μας δίνουν τη γνωστή «τεχνητή βροχή». Έλάχιστες ποσότητες από σκόνη ιδιούχου αργύρου ή στερεού διοξειδίου του άνθρακος, που τη σκορπίζει ένα αεροπλάνο, αρκούν για να προκαλέσουν το σχηματισμό σταγόνων βροχής, που πέφτει, καμμιιά φορά, σαν καταρράχτες.

Χωρίς να μπουίμε στις λεπτομέρειες του προβλήματος, είναι βέβαιο πώς η ραδιενεργός σκόνη μπορεί να είναι άπειρα πιο δραστήκη. Από τις πρώτες ατομικές βόμβες, οι ειδικοί είχαν κάνει υπαινιγμούς για μία ριζική μεταβολή του κλίματος της Γης, που θα παρουσίαζε δροσερά καλοκαίρια, ήπιους χειμάνες, ούρανό αδιάκοπα συννεφιασμένο... Φαίνεται πώς δεν είχαν άδικο και πώς κατευθυνόμαστε, πραγματικά, πρὸς τις κάπως θλιδερές αυτές κλιματολογικές συνθήκες.

Η ΒΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΑΤΟΜΙΚΟΥ ΝΕΦΟΥΣ

Στη Χιροσίμα και τὸ Ναγκασάκι, οι καταστροφές από βιολογική άποψη ήταν τρομακτικές, ακόμη και σέ σχετικά μεγάλη απόσταση. Άλλα τὰ τραύματα τὸν θυμάτων είχαν προκληθῇ από ακτίνες γ, προερχόμενες απ' εὐθείας από τὴν ἔκρηξι τῆς βόμβας. Καταστροφή τὸν ἐρυθρὸν αἰμοσφαίριων, διάτρησι τοῦ ἐντέρου και τὸν βλεννογόνων, παιδία σκοτωμένα μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς μάνας τους, νέοι και νέες που ἔπαθαν στέρωσι, νὰ ὁ ἀτομολογισμὸς τῆς καταστροφῆς από τὴν ατομική βόμβα.

Τὸ «ατομικὸ νέφος» εἶναι πιδ ὕπουλο. Αὐτὸ δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο, πραγματικά, από τὸ νὰ μεταφέρῃ συνηθισμένη εἰρηνική σκόνη, ἀλλὰ ἐπάνω στὴ σκόνη αὐτὴ εἶναι κολλημένα μικροσκοπικά κομματάκια ατομικοῦ ὕλικου. Ἡ ἀκτινοβολία αὐτὸν τὸν μορίων εἶναι, ἀκριβῶς, ὁ

κίνδυνος. Ἡ ἀκτινοβολία, σίγουρα, πιδ ἀδύνατη από τὴν ἀκτινοβολία στὴ Χιροσίμα, ἀλλὰ ἐπίφοδὴ μ' ὅλα αὐτά, γιατί ἡ σκόνη αὐτὴ μπαίνει στὰ πλεμόνια μας και στὸ στομάχι μας.

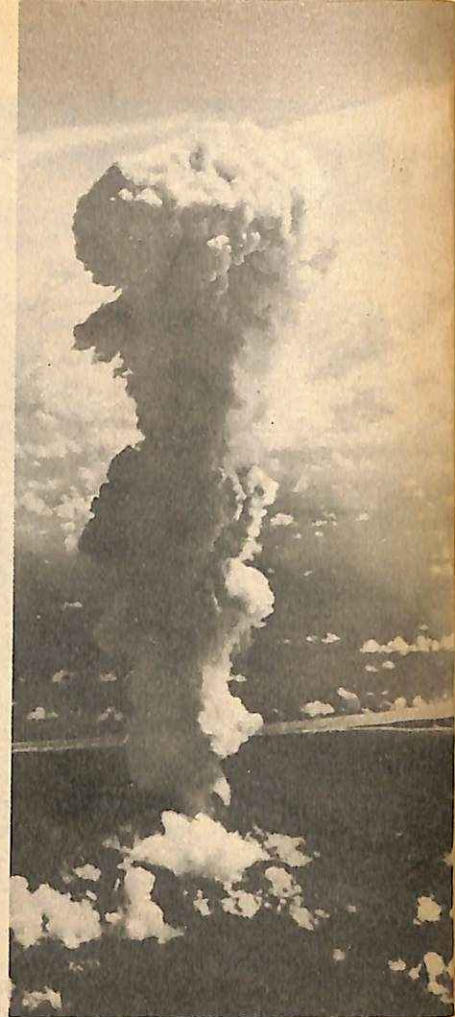
Ἐνα σῶμα λέγεται «ραδιενεργόν», όταν ὁ ατομικὸς πυρήνας τοῦ τείνῃ νὰ καταστραφῇ σιγά-σιγά, ἐκσφαιδνίζοντας ἀδιάκοπα ατομικά βλήματα. Τὰ βλήματα αὐτά μπουοῦν νὰ εἶναι ἠλεκτρόνια — ἀκτίνες β — ἢ «ἠλιόνια» (πυρήνες ατόμων ἠλίου) που τὰ ἀποτελοῦν δυὸ πρωτόνια και δυὸ νετρόνια, και που δίνουν τὴν ἀκτινοβολία α.

Όταν γίνετα ἔκρηξι μίας βόμβας οὐρανίου 235 ἢ πλουτωνίου, ἔχουμε «προϊόντα διασπάσεως», ὅπως τὸ ραδιενεργὸ βρώμιο και τὸ λαυθάνιο, που ἐκπέμπουν ἀκτίνες β και που δὲν εἶναι, ἐπομένως, τὰ πιδ ἐπικίνδυνα. Οἱ ἀκτίνες α εἶναι πιδ ἐπικίνδυνες από τις ἀκτίνες β, γιατί κάθε ἠλιόνιο ζυγίζει κάπου 8.000 φορές περισσότερο από ἕνα ἠλεκτρόνιο και ἀντιπροσωπεύει μιά ποσότητα ἐνεργείας ἀρκετὰ μεγάλη. Αὐτῆς, λοιπόν, τῆς ἐπίφοδης ἀκτίνες α ἐκπέμπουν, σὲ ἀφθονία, τὰ κομματάκια τοῦ οὐρανίου και τοῦ πλουτωνίου, που δὲν «διασπώνται», ἀλλὰ σκορπίζονται στὸν ἀέρα μόλις ἀρχίσῃ ἡ ἔκρηξι. Στὴ Χιροσίμα ὑπολογίζεται ὅτι τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ ατομικὸ φορτίο, που σκορπίζεται στὴν ατμόσφαιρα και εἶναι φορέας τὸν ἀκτίνων α, ἀντιπροσώπευε τὰ 90 σχεδὸν στὰ ἑκατὸ δόκληρου τοῦ φορτίου τῆς βόμβας.

Στὴν πραγματικότητα, οἱ ἀκτίνες α δὲν φαίνονται γιὰ τὴν ὥρα ἐπίφοδες στὴ δικὴ μας ατμόσφαιρα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ συλλογιστοῦμε τὰ φαινόμενα «ἐπισωρεύσεως», που μπουοῦν νὰ ἀνατρέψουν κάθε πρόβλεψη. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, γύρω από τὸ ατομικὸ ἐργοστάσιο τοῦ Χάμφορντ, οἱ Ἀμερικανοὶ διατηροῦν ἕνα ἐνυδρεῖο μὲ 25.000 σολομούς, και στάνες μὲ δλόκληρα κοπάδια πρόβατα, που κάθε τόσο δίνουν τὰ σπλάγχνα τους γιὰ ἀνάλυσι. Ὑπάρχει φόδος οἱ ἐλάχιστες ποσότητες τοῦ ραδιενεργοῦ ὕλικου, που ἀπορροφῶν ἀδιάκοπα τὰ ζῶα, νὰ σωρευτοῦν στὸ σκῶτι, στὸ θυρεοειδῆ, στὰ νεφρά τους και νὰ ἀποτελέσουν μιά δόσι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν καταναλωτῇ. Αὐτὸ εἶναι τὸ φαινόμενο τῆς «βιολογικῆς ἐπισωρεύσεως».

ΤΟ ΑΤΟΜΙΚΟ ΝΕΦΟΣ ΕΠΗΡΕΑΖΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ;

Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ξέρουμε καμμι ἀποτελεσματικὴ προστασία, σὲ κοι-

ΕΚΡΗΞΙΣ ΣΤΟ ΜΠΙΚΙΝΙ (1946)

νωνική τουλάχιστον κλίμακα. Ἡ ατομική, ἐξ ἄλλου, προστασία περιορίζεται περισσότερο στὸν ἀγῶνα μας μὲ τὰ πολεμικά ἀέρια. Ἀλλὰ βρισκόμαστε πιδ μακριὰ από τὸν κρίσιμο ἀγῶνα. Καὶ θὰ εἰμαστε τέλεια ἀνυπεράσπιστοι ἀν ἡ κακὴ μας τύχη μᾶς φέρῃ κοντὰ ἕνα ατομικὸ πόλεμο.

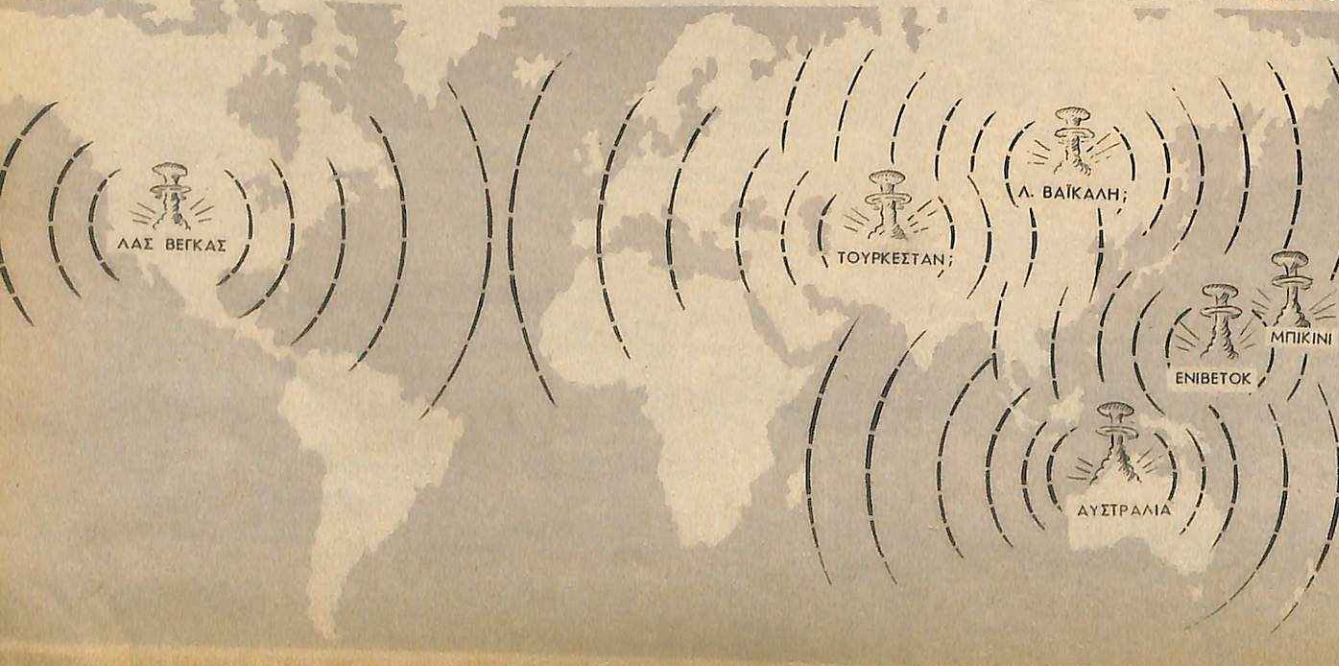
Στὰ φυτά, ὅπως και στὰ ζῶα, ὁ «ὑπατομικὸς», ὅς τὸν ποῦμε ἔτσι, βομβαρδισμὸς δημιουργεῖ καταστροφές πιδ μεγαλύτερες, που φτάνουν στὸν ἴδιο τὸν πυρήνα τὸν ζωντανὸν κυττάρων. Προκαλεῖ ἐλάττωσι τοῦ βασικοῦ μεταβολισμοῦ, ἐκφυλισμὸ και θάνατο. Ἡ παρουσία ἀκτίνων α στὸ σκῶτι, λόγου χάριν, προκαλεῖ ἕνα ἀδιάκοπο ἰο-νισμό, που κάνει τὸ ὄργανο, κυριολεκτικά, «χυλὸς».

Ὁ πολλαπλασιασμὸς τὸν κυττάρων μὲ τὴ διάκρισι τὸν πυρήνων τους καθὼς και ἡ συνένωσι τὸν ἀναπαραγωγικὸν κυττάρων κατὰ τὴ γονιμοποίηση, παθαίνουν βαθειὰ ἀλλοίωσι. Μπουεῖ κανεὶς νὰ παρομοί-ασῇ τὴν ἐπίδρασι τὸν ἀκτίνων α μὲ τὴν ἐπενέργεια τῆς κοληκίνης, μίας τοξικῆς οὐσίας που διακόπτει τὴν κυτταρική διάκρισι και προκαλεῖ τὴ δημιουργία γιγαντιαίων ἐν-των μὲ κύτταρα «πολλαπλασιδικά». Δὲν ἀποκλείεται, λοιπόν, ἡ ραδιενέργεια σὲ μεγάλη δόσι νὰ προκαλεῖ τὴ γέννησι γιγάντων και τερά-των.

Τὸ συμπέρασμα από ὅλα αὐτά εἶναι, γιὰ τὴν ὥρα, ὅτι ὁ τεχνικὸς και βιολογικὸς κίνδυνος από τὸ ραδιενεργὸ νέφος εἶναι μηδαμινὸς και δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μᾶς πιάνῃ πανικός. Ἀλλὰ πρέπει νὰ παρακολουθοῦμε και νὰ μελετᾶμε πάντα μὲ προσοχή τὴν πιθανότητα μίας ἀπροσδόκητης ἐνισχύσεως τοῦ νέφους αὐτοῦ, που θὰ εἶχε, σίγουρα, ἀποτέλεσμα καταστρεπτικὸ γιὰ τὸ ἀνθρώπινο εἶδος.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΠΥΡΟΣ Δ. ΣΚΟΥΡΑΣ
ΟΔΟΣ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 - ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΧΑΡΤΗΣ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΚΕΝΤΡΑ ΑΤΟΜΙΚΩΝ ΠΕΙΡΑΜΑΤΩΝ ΣΕ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΟΥ Σ. KENYON

6

Ανά πάρ' ή όργή! άνεφώνησε ή "Εμμα. "Ήταν πολύ άπογοητευμένη κι' ώστόσο, από μέσα της, ήταν έτοιμη νά γελάση με τόν έαυτό της γιά τήν πάθημά της. —"Ο σέρ Χένρυ μου είχε πεί πώς ό Γκρεβίλ θα κληρονομούσε τόν τίτλο. "Ίσως νά μήν κατάλαβα έγώ καλά. Μπορεί και νά μου είπε ψέματα γιά νά με κοροϊδέψη. "Ας είναι, δέν έχει και τόση σημασία. "Ο Ρόμνεϋ πήγε κοντά της και της χτύπησε φιλικά τόν ώμο. —"Εκείνο που μ' άρέσει σέ σένα, "Εμμα, είναι ή εύθυμία σου. Πολλές φορές σκέπτομαι πώς ή εύθυμία είναι ή μεγαλύτερη άρετή, ίσως ή μόνη που έχει πραγματική άξία. "Η "Εμμα τόν κύτταξε μ' ένα πονηρό χαμόγελο. —"Αν είναι έτσι, τότε έγώ είμαι ή πιό ένάρετη γυναίκα στόν κόσμο. "Ο Ρόμνεϋ χαμογέλασε, αλλά της είπε σοβαρά. —"Μου φαίνεται πώς είχες τήν έλπίδα πώς θα γινόσουν κόμισσα του Ουάρικ. —"Εχεις δικίο, άποκρίθηκε ή "Εμμα. —"Σου έδωσε ποτέ ό Γκρεβίλ τήν εντύπωση πώς έχει σκοπό νά σέ παντρευτή; "Η "Εμμα συνωφρυώθηκε και θυβίστηκε σέ σκέψεις. —"Όχι, γιά νά πούμε τό σωστό, δέν μου είπε ποτέ τίποτε. "Αλλά γιά σκέψου πώς μου φέρεται. Με άπόλυτο σεβασμό. Και με μορφώνει γιά νά πάρω θέση μέσ' στόν καλό κόσμο. —"Έλα νά σου δείξω ένα πορτραίτο, είπε ό Ρόμνεϋ.

ΕΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

"Η "Εμμα πήγε μαζί του μπροστά στό καβέλετο. Τό πορτραίτο παρίστανε μιά νέα, όχι όμορφη, ούτε καν νόστιμη, αλλά άναμφισβήτητα άρχοντικιά. Μιά γεννημένη κυρία, χωρίς άμβροβία.

"Η "Ανριέττα Μίντλετον, είπε ό Ρόμνεϋ. Είναι μιά από τίς κόρες του λόρδου Μίντλετον. Πολύ πλούσια, με λίγα λόγια. "Οποιος τήν παντρευτή θα πάρη προίκα τριάντα χιλιάδες λίρες.

—"Ελπίζω νά σέ πληρώνη τουλάχιστον καλά γιά τό πορτραίτο.

—"Εκατό γκινέες, ούτε μία λιγώτερο. "Ο Ρόμνεϋ στράφηκε και κύτταξε τήν "Εμμα μέσ' στά μάτια.

—"Θά σου πώ τώρα κάτι —πρόσθεσε— που θα μάς δείξη άν ή εύθυμία σου άντέχη σ' ένα μεγάλο κτύπημα. "Η "Ανριέττα Μίντλετον είναι ή μνηστή του Γκρεβίλ.

"Η "Εμμα έμεινε σάν άπολιθωμένη. "Ο Γκρεβίλ άρραβωνιασμένος; "Απίστευτο.

—"Λές ψέματα, Ρόμνεϋ! είπε θυμωμένα.

—"Όχι, "Εμμα, είναι αλήθεια.

—"Δέ σέ πιστεύω, Ρόμνεϋ, δέ σέ πιστεύω.

"Ο θυμός τήν έπνιγε. Τό κακό ήταν πώς, μέσα της, ήξερε ότι ό Ρόμνεϋ έλεγε τήν αλήθεια.

—"Μιά κοπέλλα με λεφτά! Τριάντα χιλιάδες λίρες! Τή θέλει γιά τήν προίκα της!

—"Τόν κατηγορείς γι' αυτό; Τί νά σου κάνη ένας γνιός δευτερότοκος χωρίς έλπίδες γιά τό μέλλον;

—"Μά μου είπε πώς έχει έλπίδες, Ρόμνεϋ!

—"Εμά έννοουσε τόν θείο του, τόν σέρ Ουίλλιαμ Χάμιλτον, που έχασε τόν μοναχογυιό του πριν από χρόνια. "Αλλά ό σέρ Ουίλλιαμ είναι γεμάτος ζωντάνια και κάθε άλλο παρά γέρος.

"Ο θυμός της "Εmmas είχε πέσει τώρα. Τό ύφος της όμως δέν έδειχνε καθόλου πώς δέχονταν τά γεγονότα με τή συνθησμένη, γεμάτη έγκαρτέρηση εύθυμία της, όπως είχε έλπίσει ό Ρόμνεϋ. Φαινότανε σαστισμένη. "Η στάση του Γκρεβίλ τήν έβαζε σέ μεγάλη άπορία.

—"Μά τότε γιατί με πήρε στό σπίτι του, Ρόμνεϋ; Αυτό είναι που δέν καταλαβαίνω. "Όπως δείχνουν τά πράγματα δέ με θέλει ούτε γιά γυναίκα του, αλλά ούτε και γιά έρωμένη του.

"Ο Ρόμνεϋ γέλασε.

—"Κι' αυτό, φυσικά, δέν είναι διόλου διασκεδαστικό.

—"Όχι! άποκρίθηκε ή "Εμμα, χτυπώντας τά πόδια της.

—"Όχι;

—"Όχι, Ρόμνεϋ, όχι, όχι, όχι!

"Η φωνή της, διαπεραστική στό τελευταίο όχι, έσπασε ξαφνικά.

—"Διόλου διασκεδαστικό, πρόσθεσε σιγανά και, θυμωμένη με τόν έαυτό της γιά τή στιγμή εκείνη δέν ήθελε καθόλου νά γελάση, έβαλε ξαφνικά τά γέλια. Σωριάστηκε σέ μιά πολυθρόνα.

—"Αλλά τότε, Ρόμνεϋ, πώς τήν έξηγάς έσύ, τήν άνόγη στάση του Γκρεβίλ;

"Ο Ρόμνεϋ σκέφτηκε τό πράγμα σοβαρά.

"Ο Γκρεβίλ, έχει έμφυτο τό αίσθημα του ώραίου, όπως ένας καλλιτέχνης, αλλά δέν έχει

τήν ικανότητα του καλλιτέχνη γιά νά τό εκφράση. Είναι μιά κατάσταση τραγική, που τόν άναγκάζει νά μείνη σ' όλη του τή ζωή ένας ντιλετάντης. Σέ πήρε κοντά του, νομίζω, γιά τή είδη στό πρόσωπό σου μιά μοναδική εύκαιρία γιά νά χαρίση στόν κόσμο ένα πράγμα άπόλυτα ώραίο.

—"Ενα πράγμα;... "Εμένα δηλαδή;

—"Ναί, αγαπητή μου "Εμμα.

—"Μά έχω κι' έγώ σάρκα και καρδιά, Ρόμνεϋ.

—"Και τόν αγαπάς πολύ.

—"Όχι, τόν μισώ! Τόν μισώ! άποκρίθηκε ή "Εμμα πεισιμωμένη.

Μισόκλεισε τά μάτια.

—"Δέ μου λές, ρώτησε, πότε πρόκειται νάρθη αυτή ή μίς Μίντλετον έδώ γιά νά ποζάρη;

—"Αύριο, στίς τρεις. Γιατί;

"Η "Εμμα σηκώθηκε.

—"Ευχαριστώ πολύ.

—"Εμμα, χρυσή μου...

"Η "Εμμα χαμογέλασε γλυκά.

—"Όρα νά πηγαίνω, Ρόμνεϋ. "Αντίο.

Τού έδωσε ένα φευγαλέο φιλή στό μάγουλο.

—"Ακούς εκεί, νά μου θέλη άρραβωνιαστικά! ξέσπασε.

Στό σπίτι ή "Εμμα βρήκε τον Γκρεβίλ θυβισμένο στους λογαριασμούς του νοικοκυριού. Μόλις τήν είδε νά μπαίνει στό γραφείο του, της έβριξε ένα άφηρημένο βλέμμα και της έγενεψε νά καθήση.

"Η "Εμμα είχε καλμάρει τώρα. "Ο θυμός είχε εξαφανιστή, δίνοντας τή θέση του σέ μιά μνησικακία και ή μνησικακία ήταν ως τώρα ένα αίσθημα έντελώς ξένο στό χαρακτήρα της.

«Δέν είναι σωστό νά τά βάζω έτσι μαζί του», σκεπτόταν, «αλλά δέν μπορώ νά κάνω αλλιώς. Θά της δείξω έγώ αυτήνης της "Ανριέττας Μίντλετον!»

—"Εμμα, είπε ό Γκρεβίλ αυστηρά, δέν κατορθώνω νά δρώ που ξωδέψαμε ένα σελλίνι και μιά πέννα. "Εκτός όμως άπ' αυτό, διαπιστώνω πώς τόν τελευταίο καιρό τό ρίξαμε κάπως στή σπατάλη.

"Η "Εμμα έκανε ένα μορφασμό. Λέγοντας «ρίξαμε», ό Γκρεβίλ έννοούσε, φυσικά, «τό έρριξες στή σπατάλη».

—"Ας πάρουμε πρώτα τό λογαριασμό του χασάπη, συνέχισε ό Γκρεβίλ. Παρατηρώ μιά αύξηση τίς τελευταίες έβδομάδες που δέν δικαιολογείται καθόλου.

"Η "Εμμα σήκωσε με πικά τό κεφάλι.

—"Σου άρέσει τό καλό κρέας κι' έχει πιό ακριβά, αυτή τήν εποχή.

—"Ναί, αλλά τό βούτυρο έχει τήν ίδια τιμή. Κι' όμως αυτό τό μήνα ξωδέψαμε πιό πολλά γιά βούτυρο από τόν περασμένο.

"Η "Εμμα άρχισε ν' άνησυχή. "Η μόνη έλπίδα που της έμεινε ήταν πώς, μ' όλο που ό Γκρεβίλ ήταν ικανός νά πάη στήν αγορά γιά νά πληροφορηθή τίς τιμές, δέ θα τ' άποφάσιζε γιά τήν έμπόδιζε ή άξιοπρέπεία του. Είχε άποφασίσει όριστικά νά μήν του πη τίποτε γιά τό παιδί της κι' ό μόνος τρόπος γιά νά στέλνη λεπτά στή γιά της στό Χόουαρντεν γιά τή συντήρησή του,

ήταν νά κλέβη άπ' τά έξοδα του σπιτιού.

Είπε γρήγορα:

—"Μ' άρέσει πολύ τό βούτυρο, Γκρεβίλ.

—"Αυτό, παρατήρησε εκείνος ξερά, τό βλέπει κανείς άπ' τό πάχος που άρχισες νά παίρνης.

—"Ο Ρόμνεϋ βρίσκει πώς μου πάει.

—"Παραδέχομαι πώς ό Ρόμνεϋ είναι πιό άρμόδιος από μένα νά κρίνη αυτό τό σημείο. Πρόσεχε όμως νά μή παραχοντρήνης... "Ας πάρουμε τώρα έναν άλλο λογαριασμό. Σά νά μου φαίνεται πώς πήρες πολλές φορές άμάξι τόν τελευταίο καιρό.

—"Δέ μπορώ νά πηγαίνω με τά πόδια στού Ρόμνεϋ. Είναι πολλές δρόμος.

—"Όκτώ φορές μέσα σ' ένα μήνα, διαμαρτυρήθηκε ό Γκρεβίλ.

—"Όχι, έννιά.

—"Α, έτσι δικαιολογείται τό σελλίνι που έλειπε άπ' τό λογαριασμό! άναφώνησε ό Γκρεβίλ. "Η μισή πέννα όμως; Μή νομίσες, σέ παρακαλώ, πώς είμαι κανέναν ταιγκούνης. Σέ ρωτώ άπόλυστα γιά τή μ' άρέσει ή τάξη.

"Η "Εμμα σκέφτηκε λιγάκι.

—"Περίμενε μιά στιγμή. "Α, ναί, έδωσα μισή πέννα σ' ένα ζητιάνο και τώρα θυμούμαι πώς δέν τή σημείωσα.

Τό πρόσωπο του Γκρεβίλ φωτίσθηκε.

—"Περίφημα. Τώρα όλα είναι έν τάξει.

—"Αμέσως όμως σκυθώρπασε ξανά.

—"Τά γενικά έξοδα όμως, αγαπητή μου "Εμμα, πρέπει νά περιορισθούν. Νά περιορισθούν όπωσδήποτε.

"Η "Εμμα γέλασε.

Εικονογράφησις Χρ. Κουσέντου

—Ευτυχώς που δέν πρόκειται ποτέ νά παντρευτή. Δέ θα μπορούσες ποτέ νά πάρης γυναίκα, τέτοιος ταιγκούνης που είσαι.

"Ο Γκρεβίλ χαμογέλασε.

—"Μπορεί κανείς θαυμάσια, "Εμμα, νά πάρη μιά γυναίκα που νά μήν είναι... θάρος.

"Η "Εμμα καταλάβαινε τώρα πολύ καλά τί έννοούσε μ' αυτά τά λόγια του. "Ο θυμός φούντωσε πάλι μέσα της. Τί πονηρός που ήταν, παρ' όλα τ' άρχοντικά του ύψη!

—Είς ένα έπαίτην, μισή πέννα, έλεγε καθώς έγραφε. "Α, ναί, και τό σελλίνι γιά τ' άμάξι.

—Γράψε καλύτερα δύο σελλίνια, είπε ή "Εμ-

—"Η μίς Μίντλετον, είπε ό Ρόμνεϋ, θαύμαζε τήν "Πρεσευομένη Μοναχή» μου.

—"Ω, ναί, είπε ή μίς Μίντλετον με ένθουσιασμό.

"Η "Εμμα της έβριξε ένα γρήγορο βλέμμα. "Η θερμή αυτής της φωνής τήν έκανε νά αισθανθή τύψεις. Παρ' όλο τό άριστοκρατικό και άγέρωχο ύφος της, ή μίς Μίντλετον ήταν άσφαλώς ένα κορίτσι έντελώς άπειρο, που δέν είχε ιδέα άπ' τή ζωή.

—Μή νομίσετε, σάς παρακαλώ, πώς λέω καμιά υπερβολή, κυρία Χάρτ, συνέχισε με κάποια νευρικότητα ή μίς Μίντλετον, άν σάς πώ πώς τό πρωτότυπο μ' άρέσει πολύ πιό πολύ άπ' τό ταμπλώ.

Τήν ίδια στιγμή τά έχασε και γέλασε. Τό γέλιο της ήταν σάν χλιμίντρισμα αλόγου.

—"Αχ, τί λέω, με συγχωρήτε, κύριε Ρόμνεϋ!

"Ο Ρόμνεϋ χαμογέλασε καλόκαρδα.

—"Ούτ' έγώ είμαι άκόμη ικανοποιημένος άπ' τό έργο μου, μίς Μίντλετον.

—"Μά δέν ήθελα νά πώ... "Αχ, Θεέ μου, τί κουτή που είμαι! Τό έργο σας είναι θαυμάσιο, κύριε Ρόμνεϋ, άν και δέν μπορώ νά κρίνω όπως ό Τσάρλς. Θάθελα νά τό έβλεπε ό Τσάρλς, φοβούμαι όμως πώς θα ζητούσε νά δη και τό πρωτότυπο. Κι' αυτό δέν θα τόθελα καθόλου.

—"Ο Τσάρλς; είπε ή "Εμμα εύγενικά.

"Ο Ρόμνεϋ ξερόδηξε.

—"Ο άρραβωνιαστικός μου, κυρία Χάρτ, έξήγησε ή μίς Μίντλετον.

—"Τί σύμπτωση, είπε ή "Εμμα. Κι' έγώ γνωρίζω κάποιον Τσάρλς. Δέν είναι άρραβωνιαστικός μου, βέβαια, αλλά πάντως ένας φίλος πολύ αγαπητός.

"Ο Ρόμνεϋ ξερόδηξε ξανά.

—"Τ' όνομα Τσάρλς είναι πολύ συνηθισμένο, είπε.

"Η "Εμμα τόν κύτταξε όλη άθωότητα.

—"Κι' ό δικός μου ό Τσάρλς είναι αύθεντία στα ζητήματα της τέχνης.

«Καλύτερα, σκέφτηκε, νά τά πώ όλα μιά και καλή πριν αλλάξω γνώμη».

—Είχα μεγάλη τύχη νά τόν γνωρίσω, συνέχισε. "Η ζωή είναι τόσο δύσκολη γιά μιά χήρα με περιορισμένα οικονομικά μέσα.

"Αναστένανε με πάθος.

—"Παρ' όλ' αυτά δίστασα πολύ πριν άποφασίσω νά δεχτώ τήν προστασία του.

—"Εμμα... έπεχείρησε νά τήν διακόψη ό Ρόμνεϋ.

—"Μά τί είπα; ρώτησε ή "Εμμα, με μάτια όρθάνοιχτα από τήν άπορία. Μήπως βάζω σέ δύσκολη θέση τήν μίς Μίντλετον;

Στράφηκε στήν "Ανριέττα που είχε γίνει κατακόκινη.

—"Όχι, άσφαλώς όχι, συνέχισε ή "Εμμα. "Η μίς Μίντλετον, όπως κι' έγώ, είναι μιά γυναίκα του κόσμου.

"Η μίς Μίντλετον γέλασε νευρικά.

—"Έχω μάλιστα τήν εντύπωση, έξακολούθησε ή "Εμμα άποφεύγοντας τό βλέμμα του Ρόμνεϋ, πώς ή μίς Μίντλετον κι' έγώ έχομε πολλά κοινά σημεία και θα μπορούσαμε νά γίνουμε καλές φίλες. Με συγχωρήτε, μίς Μίντλετον, που μιλά έτσι ύστερ' από μιά σύντομη γνωριμία. Θά θέλατε ναρθήτε νά πάρουμε μαζί τό τσάι καμιά άπ' αυτές τίς μέρες;

—"Πολύ εύχαρίστως, τραύλισε ή μίς Μίντλετον.

—"Έχω ένα μικρό σπιτάκι στό "Εντζουαρ Ρόου, στό Πάντιγκτον Γκρήν. Είναι του Τσάρλς, φυσικά, αλλά μ' άρέσει νά τό λέω δικό μου. Καμιά μέρα τήν έρχομένη έβδομάδα, μίς Μίντλετον;

—"Στό "Εντζουαρ Ρόου; άναφώνησε ή μίς Μίντλετον με μιά φωνή διαπεραστική, κάθε άλλο παρά άριστοκρατική.

—"Ναί, "Εντζουαρ Ρόου, αριθμός δεκαπέντε. Είμαι βεβαία πώς θα βρήτε τόν Τσάρλς πολύ συμπαθητικό.

—"Δεκαπέντε; ρώτησε ή νέα κοπέλλα έμβρόντητη. Είναι... ό Τσάρλς... ώ, σάς παρακαλώ, πέστε μου ποιος είναι;

—"Ευχαρίστως. "Ο φίλος μου είναι ό κ. Τσάρλς Φράνσις Γκρεβίλ. Μήπως τόν γνωρίζετε;

"Αλλά ή μίς Μίντλετον, φέρνοντας τό χέρι στό λαιμό της, έπεφτε κάτω λιποθύμη κι' ενώ ό Ρόμνεϋ προσπαθούσε νά τή συνφέρει, ή "Εμμα έφευγε ήσυχα-ήσυχα.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 46

Ρip Κίρμπυ

● **ΣΥΧΝΑ ΛΕΓΕΤΑΙ** πως οι καλλιτέχνες δεν πρέπει ν' ανακατευονται στην πολιτική. Ποτέ όμως η φράση δεν πήρε τόση τραγική σημασία όση στην περίπτωση του Ιταλού Λέονε Τομάσι. Έχουν μείνει στα χέρια του τεράστια αγάλματα, τα οποία φιλοτεχνούσε αυτά τα τρία τελευταία χρόνια για λογαριασμό του πρώην δικτάτορος Περόν, τα οποία τον παριστάνουν σε αναλογίες... ανάλογες με το αγάλμα της 'Ελευθερίας. Και ο κατεστραμμένος έτοιμάζεται να γίνη ο τελευταίος «ξεπουκαμισωτός» — δεκαμισάδος — του Περόν.

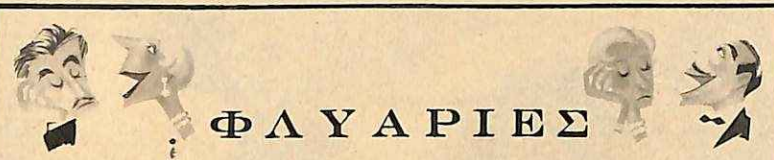
● **ΤΟ ΚΑΚΟ** του κρασιού είναι πως μ' ένα ποτηράκι γίνεσαι άλλος άνθρωπος κι' ύστερα αυτός ο άλλος άνθρωπος θέλει κι' αυτός να πιη ένα ποτηράκι που τον κάνει άλλον άνθρωπο...

● **ΕΝΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ** θαυμάζει στη Βιέννη τις επιγραφές σε διάφορα σπιτία: «'Εδω πέθανε ο Μπετόβεν» «'Εδω γεννήθηκε ο Σούμπερτ» και λέει στο φίλο του: —Φαντάζεσαι τί θα γράψουν έξω από το σπίτι που μένω, μετά το θάνατό μου; —Βεβαίως, άπαντά ο φίλος. Θα γράψουν: «'Ενοικιάζεται διαμέρισμα.»

● **ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ** εύτυχημένα, τα παιδιά έχουν ανάγκη να κάνουν πράγματα που τους απαγορεύουν και αυτό δικαιολογεί την ύπαρξη των γονέων.

ΣΤΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ του Τ. Γουίλλιαμς που παρουσίασε το «Θέατρο Τέχνης» με τον γενικό τίτλο «Μίλα μου σαν τη βροχή», η Έκκλη Σώκου σημείωσε ιδιαίτερη επιτυχία έρμηνεύοντας την παραλογισμένη ηρωίδα του «Προς κατεδάφισιν». Μαζί της ο 'Αλέκος Κουρής

Φωτ. ΕΛΙΤ

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

...ή Αθηνάϊκά: Τα πιο ωραία φορέματα, τα πιο ωραία κοσμήματα έτοιμάζονται για το μεγάλο χορό του Παλατιού. Τετρακόσιοι προσκαλεσμένοι περίπου, επίσημοι και μη, θα δουν τη χειμωνιάτικη περίοδο να ανατέλλει με ιδιαίτερη λαμπρότητα... η Χρόνια πολλή!... στους Νίκους μεθύριο Τρίτη. Κρίμα που ο Νίκος Καζαντζάκης δεν πήρε φέτος το δώρο που του άξιζε, το βραβείο Νόμπελ. Άλλα τα μεγάλα δνόματα της διεθνούς φιλολογίας εξαπλώνονται και όσο να φωνάξουν οι φθονεροί, θα έλθει η σειρά του Καζαντζάκη... η 'Η Μάρλεν Ντήτριχ εξακολουθεί να καταπλήσσει. 'Η μοιραία γιαγιά, κάπου 60 ετών, εμφανίστηκε στο Λας Βέγκας, στη χαρτοπαικτική καρδιά της Αμερικής, σκεπασμένη μόνον με ένα... δίκτυ και λίγα φτερά. «Όλοι έμειναν ένθουσιασμένοι, ακόμη και ο καταστηματοάρχης που της πληρώνει 10.000 δολάρια κάθε βράδυ... η Ταβέρνες και νυκτερινά κέντρα στην Αθήνα πνίγονται από κόσμο κάθε Σάββατο. Έχουν όμως στην Αθήνα πνίγονται από μέσα στην εβδομάδα. 'Η νεολαία μετά την κίνησή τους και μέσα στην εβδομάδα. 'Η νεολαία μετά το ένα υπόγειο στο Γκρήν Πάρκ, προχωρεί προς το άλλο υπόγειο στο παλαιό «Μαϊάμι». Δαιμονισμένος, τέλος πάντων, αυτός ο άδριος «Όμιλος της Αθηναίας!... Όπου πατήση το πόδι του παρασύρει νιάτα, ζωή και κέφι... η Παράξενα: Έχετε ακούσει για τον λοχαγό Τόμσον, τον φανατικό Άγγλο, του οποίου το «Σημειωματάριο» περιέγραφε με τόσο χιούμορ ο Γάλλος συγγραφέας Πιέρ Ντανινός; Μετεφράσθη και κυκλοφορεί τώρα με καταπληκτική επιτυχία στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Μόνο παράξενο σημείο: βρίσκεται στη σειρά των «Μπέστε σέλλερς», αλλά όχι στην κατηγορία των μυθιστορημάτων... Στις διοργανώσεις. Φαίνεται ότι πιστεψαν στην ύπαρξη του φανταστικού λοχαγού!... η Άχρηστες μελέτες. Κάποιος ανέκαυσε, μετά πολυχρόνον εργασίαν, ότι οι άνθρωποι δημιούργησαν 35.000.000 νόμους για να κατορθώσουν να επιβάλουν τις δέκα εντολές. η Ωραία επαγγελμάτα. Στην αμερικανική τηλεόραση, κάποιος έβριχε τον έξω πρωτότυπο τρόπο για να εύχεται «καληνύχτα» στους τηλεθεατές κάθε βράδυ. Ένα γοητευτικό μανιέκέν εμφανίζεται φορώντας κάθε πολυτελεσάτη, άραχνουφανη νυχτική, γλιστράει σε ένα κρεβάτι, κλείνει τα μάτια του νυσταγμένα και με θολή από τον ύπνο φωνή, ψιθυρίζει: «Καληνύχτα». 'Η Νάνσυ Μπέρκ που έκτελει τόν... δύσκολο αυτό ρόλο πληρώνεται πεντακόσια δολάρια την κάθε βραδιά. ηηη

ΤΙ ΛΕΝΕ:

Παύει κανείς να λήη ψέματα μόλις δει πως φτάνει να πη την αλήθεια για να μη τον πιστέψουν (Λουίζα ντε Βιλμορέν)

Κανένας άνθρωπος, όσο σοβαρός κι' αν είναι, δεν μπορεί να σταθί εμπρός σε μία τάξι μαθητών και να περιορίση την όμιλία του μόνον σ' αυτά που γνωρίζει. (Μόρρις Κοέν)

‘Η θάλασσα δεν ξεχιλίζει γιατι η Θεία Πρόνοια πρόέβλεπε αυτήν την καταστροφή και την γέμισε σφυγγάρια! (‘Αλφόνσος ‘Αλλαί)

● **Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΔΟΛΦΟΣ** και η Βασίλισσα Λουίζα της Σουηδίας, πήγαν να θαυμάσουν στη Σικελία τα ερείπια ενός χαμένου ελληνικού φρουρίου στην περιοχή της Πιάτσα Αρμενίαν, όπου αρχηγός της αρχαιολογικής αποστολής είναι ο Έρικ Σγιόκουιστ, πρώην σύμβουλος του Βασιλέως Αδόλφου. 'Η αποστολή δεν θα σταματήσει, έδήλωσε, τας άνασκαφάς αν δεν ξεσκεπάση ολοκληρη την χαμένη ελληνική πολιτεία εκεί κοντά, η οποία έχει ηλικία 2.500 ετών.

● **Ο ΛΟΡΔΟΣ ΜΠΡΑΜΠΑΖΟΝ** υποστηρίζει: «Όταν δεν μπορείς να πητε αυτό που θέλετε σε είκοσι λεπτά το πολύ, πρέπει να πητε σπύτι σας και να καθίσετε να γράψετε ένα διόλγιο!»

● **ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΙΔΗΣΙΣ** για όσους ασχολούνται με την αρχαία ελληνική λογοτεχνία. Το «'Εθνικόν 'Ινστιτούτον Αρχαίου Δράματος» των Συρακουσών, προέκρηξε διαγωνισμό με βραβεία 51. ακούσιον και έκαστο χιλιάδων λιρετών για το καλύτερο άρθρο που θα δημοσιευθή από τις 12 'Ιανουαρίου έως τις 5 Μαΐου σε Ιταλικό ή ξένο περιοδικό, με θέμα την «'Ηλέκτρα» του Σοφοκλέους ή τον «'Ιππόλυτος» του Ευριπίδη. Αντίτυπα των δημοσιευθέντων άρθρων, τα οποία πρέπει όπωσδήποτε να αναφέρουν ότι τα δύο αυτά έργα θα παρουσιασθούν στο 'Ελληνικό θέατρο των Συρακουσών, μπορούν να σταλούν στο 'Ινστιτούτον, μέχρι της 10ης Μαΐου.

● **Ο ΜΟΝΟΣ ΛΟΓΟΣ** που οι Αμερικανοί δεν αγοράζουν έλέφαντες για το σπύτι, είναι γιατί κανείς δεν τους προσφέρει ελέφαντες με δόσεις και μία μικρή προκαταβολή.

● **ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ:** Μία κοσμική κοπέλλα στη Νέα Υόρκη που είχε την φιλαρέσκεια να μη φοράη γυαλιά, ήταν καλεσμένη σε γεύμα. Καθώς έτρωγε, πλησιάζει ένας υπηρέτης και της δίνει ένα σημείωμα από την οικοδέσποινα. 'Η κοπέλλα γυρίζει στον Λόρδο Ντουντ-Λαγουερθ ο οποίος καθόταν άριστερα της και τον παρακαλεί: «Με συγχωρήτε, αλλά μήπως θα μπορούσατε να μου διαβάσετε αυτό το σημείωμα γιατί μου μήκη κάτι στο μάτι;» Και ο Λόρδος διάβασε φωναχτά: «Κάνε γλύκες στον γέρο Ντουντ-Λαγουερθ. Είναι πολύ βαρετός, αλλά έλπίζωε όλοι πως θα μάς καλέση στον πυργο του στην 'Αγγλία το καλοκαίρι.»

● **ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΣΑΝ** την Έλσα Μάγσουελ ότι στους προσκεκλημένους της καλοκαιρινής κρουαζιέρας, δεν είχε παρά δισεκατομμυριούχους. Ψέματα, άπάντησε η δόκιμος δημοσιογράφος. Μόνον δώδεκα είχε. Οι άλλοι ήταν άπλοϊ έκατομμυριούχοι.

Καινούργιο φεγγάρι

στη Νεάπολι...

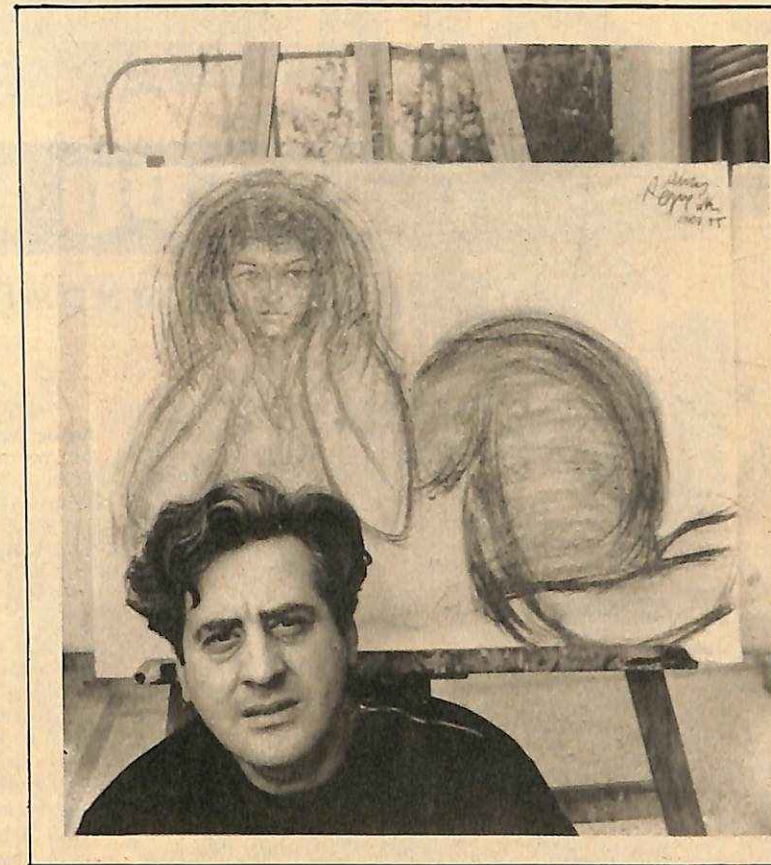
Στη Νεάπολι, το λιμάνι των μαντολίνων και των έρωτευμένων, θα προστεθή τώρα και ένα τεράστιο τεχνητό μισοφέγγαρο με τρυφερό τριανταφυλλί χρώμα που θα δίνη ρομαντικό τόνο στους περιπάτους ακόμη κι' όταν ο ούρανός είναι συννεφιασμένος.

Θα είναι δεκαπλάσιο στην όψη από το αληθινό φεγγάρι και η λάμψις του θα επιτρέπη στους γεωργούς να αρπύσουν τη νυχτα σε μία περιοχή δέκα χιλιάδων τετραγωνικών μιλίων.

Το φεγγάρι αυτό θα αποτελέτη από αιωρούμενα ηλεκτρόνια τα οποία θα δημιουργούν ένα είδος τεχνητού φθοριούχου φωτισμού στην Ιονόσφαιρα, 50 μίλια επάνω από την επιφάνεια της γής.

Οι πρώτες δοκιμές, σε μικρή κλίμακα, έχουν ήδη γίνη με επιτυχία, όπως δήλωσε ο καθηγητής των Φυσικών 'Επιστημών Μάριο Κούτολο του Πανεπιστημίου της Νεαπόλεως. 'Ο ίδιος και μία ομάδα 'Ιταλών επιστημόνων άνεκοίνωσαν σε μία σύσκεψη που έγινε τελευταίως στην Βενετία για την Ιονόσφαιρα, ότι έλπίζουν να δημιουργήσουν μία «τεχνητή αύγη» μεταξύ του 'Ιουλίου 1957 και του Δεκεμβρίου 1958, ως εξής:

Δυνατά κύματα ραδίου θα σταλούν στην Ιονόσφαιρα για να δημιουργηθή αιώρησις ηλεκτρονίων που θα σχηματίσουν μία στατική εκκένωση. Αυτή η εκκένωση θα τροφοδοτήη συνεχώς και το αποτέλεσμα θα είναι κάτι σαν ένα τεράστιο τριανταφυλλί μισοφέγγαρο, μήκους περίπου 15 μιλίων και ύψους περίπου πέντε, που θα κρατά όσο τα κύματα δημιουργούν την εκκένωση.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΜΙΝΩΣ ΑΡΓΥΡΑΚΗΣ μαζί με ένα από τα έργα που παρουσίασε στην τελευταία έκθεσή του. Γνωστός τόσο για τους πίνακές του όσο και για τις γελοιογραφίες του, που σατιρίζουν τις διάφορες όψεις της ελληνικής ζωής, ο Αργυράκης έχει συνεργασθή σε πολλά ξένα περιοδικά και, αυτόν το μήνα, θα μετάσχη με άλλους έννέα ζωγράφους μας σε έκθεση της ελληνικής τέχνης που θα γίνη στη Νέα Υόρκη

Ρip Κίρμπυ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ: Σήμερα, για πρώτη φορά, οι πιστοί του ΡΙΠ ΚΙΡΜΠΥ, θα γνωρίσουν τον αληθινό ήρωα της περιπέτειας, τον διάσημο ντετέκτιβ με τα χονδρά γυαλιά που θα έπεμθε, όπως όλοι οι συνάδελφοί του κάνουν εδώ και χρόνια σε όλα τα αστυνομικά μυθιστορήματα του κόσμου, για να βάλη τα πράγματα στη θέσι τους, πράγμα που η επίσημη αστυνομία δεν θα κατόρθωνε ποτέ. Έχει δέβαια κι' αυτή τη χρησιμότητα της αλλά, για τους θαυμαστές των περιπετειών αυτού του τύπου, η βοήθεια του πανέξυπνου ντετέκτιβ είναι απαραίτητη.

Αυτή τη φορά, η περιπέτεια έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τον Ρip Κίρμπυ γιατί τυχαίνει να είναι φίλος της ηρωίδας, της όμορφης στάρ του Χόλλυγουντ Πέγκαν Λη. 'Η Πέγκαν είναι διάσημη αλλά δεν παύει να είναι γυναίκα και έχει πέσει, κατά τα φαινόμενα στα δίχτυα ενός παλιού γόττος του κινηματογράφου, του Μπάυρον Νηλαίτ, ο οποίος διατηρεί ακόμη, παρά τα γήρζα μαλ-

λίας του ή ίσως ακριβώς γι' αυτά, την γοητεία που έκανε θραύσι πριν από καμιά εικοσαριά χρόνια. Σήμερα, λησμονημένος πιά απ' όλους, με μόνη συντροφιά την πίστη του γραμματέα Φλόρα, ο Μπάυρον Νηλαίτ δεν εγκαταλείπει εν τούτοις τα μεγαλεπήβολα σχέδιά του για μία θριαμβευτική επανεμφάνισή του στην δόνη. «Οι θαυμαστές μου ακόμη με θυμούνται, το κοινόν με θέλει» διακηρύσσει, γιατί δεν παύει να λαβαίνει γράμματα θαυμασμού που του στέλνει, στην πραγματικότητα, η πιστή κι' έρωτευμένη Φλόρα που τον λυπάται. Το μέσον του πάντα υπερασπισιόδοξου Μπάυρον Νηλαίτ θα είναι, αυτή τη φορά, η κινηματογραφική δόξα. Πιστεύει πως, με μία τέτοια σύζυγο, η κινηματογραφική δόξα θα είναι πάλι δική του γιατί το κοινόν συμπαθεί τα ζεύγη της δόξης που είναι σύζυγοι και στην πραγματικότητα. 'Η Πέγκαν Λη είναι νέα και σχετικώς άπειρη. Δεν άποικιείται να πύση στην επιπόλαιη παιίδα.

ΤΗΣ ΧΟΛΛΥ ΡΟΟ

6

Είναι στοιδιαγμένα μέσα σε κασσόνες, αλλά ο Φράνκ κι' εγώ είμαστε εξυπνα παιδιά. Βγάλαμε με τρόπο ένα στρωματάκι απ' το κιβώτιό του για να τον παίρνω με κάπου—κάπου. Νά, εκεί στο βάθος, δεξιά, το βλέπεις; Ξαπλώσου τώρα εκεί δά με την ησυχία σου και κύτταξε να κοιμηθείς. Νά, πάρε και καμιά άσπρινη—μούδωσε τις άσπρινες και το χάρτινο ποτηράκι που στο άναμεταξύ είχε φέρι ο Φράνκ—θα σου κάνουν καλό.

Πήρα πειθήνια τις άσπρινες, άρπαξα και τη βαλίτσα μου, πήδηξα στο πίσω μέρος του φορτηγού και, κάτω από το αυστρόλο βλέμμα του οδηγού, ξάπλωσα στο στρώμα. Σ' ένα λεπτό, το αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ένα ευχάριστο, απαλό αεράκι φυσούσε από κάπου. Το στρώμα ήτανε μαλακό, οι άσπρινες παράξενα δραστικές και καταπραυντικές. 'Ο κρότος του μοτέρ έφτανε τώρα στ' αυτιά μου μακρινός και λικνιστικός. Σε λίγο, ένας γλυκός ύπνος μου έκλεινε τα βλέφαρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον

Στις 7.30 το πρωί φτάσαμε στη Νέα 'Υόρκη. 'Ο οδηγός του φορτηγού δέχτηκε με κανένα τρόπο τα δέκα δολάρια που θέλησα να του προσφέρω. Μου φάνηκε μάλιστα, πως η χειρονομία μου τον πρόσβαλε. Με κατέβασε σε μια γωνία της 2ας Λεωφόρου και μου εξήγησε πως, αν προχωρούσα δυο τετράγωνα, θα βρισκόμουν στο δρόμο που ήταν το ξενοδοχείο μου.

Έτσι, λοιπόν, δύο μέρες μετά την άφιξή μου στην 'Αμερική, δρέθηκε πάλι σ' ένα από τα άπρωσπα δωμάτια του τεράστιου ξενοδοχείου, ψηλά πάνω απ' τον πολυώροδο δρόμο της Νέας 'Υόρκης. Στις 8.30 εκείνης της μέρας είχα κιόλας κάνει όλα εκείνα τα μικροπράγματα που δεν είχα боή καιρό να κάνω δυο μέρες τώρα—πήρα ένα μπάνιο, ξυρίστηκα, έβωσα τα πουκάμισά μου για πλύσιμο, τα ρούχα μου για σιδέρωμα—και κάθησα στο δωμάτιό μου μ' ένα λουκούλλιο πρόγευμα μπροστά μου.

Νομίζω πως όλα αυτά τα έκανα ύπακούοντας σε μια ύποπτη επιθυμία να μείνω για λίγο ήσυχος, χωρίς να σκέπτομαι, χωρίς να κάνω σχέδια. Προσπαθούσα να δικαιολογήσω τον έαυτό μου με την εξήγηση πως ήταν ανάγκη να συμμάξω, να τακτοποιηθώ κάπως πριν προχωρήσω στο επόμενο βήμα μου. Γιατί ήξερα πως κάτι έπρεπε να κάνω, δεν ήξερα όμως τί.

Όταν τελείωσα όμως το πρωινό μου, δεν μου έμεινε πια καμιά δικαιολογία. Ήταν καιρός να πάρω αποφάσεις. Για μια στιγμή, θυμήθηκα το κωμικοσοβαρό μάτε της προηγουμένης βραδιάς. Ποιοι να ήταν οι τέσσαρες άγνωστοι που είχαν πάρει μέρος στη γροθοπατινάδα; Δεν είχα ιδέα. Το μόνο που ήξερα ήταν πως είχα καταφέρει να ξεφύγω μές' απ' τα χέρια τους. Αυτό μου έφτανε για την ώρα.

Τί έπρεπε να κάνω τώρα; Νά πάω στο Μπίνγκαμτον; 'Ανοιξα τον χάρτη μου με τα τρία «X» και πρόσθεσα κι' ένα τέταρτο. Το Μπίνγκαμτον—είχε πει η Νατάσα—ήταν ο τελευταίος της σταθμός. Τί θα έβρισκα στο Μπίνγκαμτον; Σίγουρα πάλι ένα νυκτερινό κέντρο, έναν άλλο κ. Δημήτρη—άπογοητευμένο που έχασε τη Νατάσα—και... τί άλλο; 'Η Νατάσα είχε τη γνώμη πως οι ιδιοκτητή των καμπαρέ δεν είχαν ιδέα από τίποτε και συμφωνούσα μαζί της. Λοιπόν;

Όχι, ήταν εντελώς άσκοπο να πάω στο Μπίνγκαμτον.

Άξαφνα, μια καινούργια ιδέα φώτισε σαν άστραπη το μυαλό μου. Ός εκείνη τη στιγμή δεν μου είχε δοθεί η ευκαιρία να εξετάσω την πρώτη εκείνη πληροφορία που μου είχε δώσει ο σωφέρ του ταξί—οι η Νατάσα είχε περάσει για λίγα λεπτά απ' το ξενοδοχείο «Σαιντ Ρέτζις». Τώρα όμως, κοντά σ' αυτή την πληροφορία, είχα και την διευκρίνιση της Νατάσας ότι κάποια Στεφανία Στέτσον ήταν ανακατεμένη στην υπόθεση.

Έμπρός, λοιπόν, για τ' «Σαιντ Ρέτζις». Δίπλωσα το χάρτη μου, τον έβαλα στο συρτάρι του γραφείου και βγήκα απ' το δωμάτιο. 'Απ' το ξενοδοχείο μου ως τ' «Σαιντ Ρέτζις» ήταν περίπου μισή ώρα δρόμος με τα πόδια... και σαράντα λεπτά με ταξί. Μές' στο ταξί ανακάλυψα πως, αλλάζοντας τα ρούχα μου, είχα αφήσει στο συρτάρι του γραφείου μου τα χαρτιά και την ταυτότητά μου. Είχα όμως το πορτοφόλι μου και σκέφτηκα πως το πράγμα δεν είχε και μεγάλη σημασία.

Το έσωτερικό του ξενοδοχείου «Σαιντ Ρέτζις» είχε κάτι το έγγλέζικο στην εμφάνιση. Δεν άστραφε από πολυτέλεια, δεν είχε μοντέρνα διακόσμηση και η διακριτική, άρχοντική ατμόσφαιρα του χόλλ μου προξένησε μεγάλη ευχαρίστηση.

Έκανα την ερώτησή μου ακριβώς με τα ίδια λόγια που μου είχε πη η Νατάσα.

—Έχετε δυο γράμματα στ' όνομα της Στεφανίας Στέτσον;

—Όχι, κύριε, δεν έχω.

Η άπάντησή δόθηκε γρήγορα, κοφτά, χωρίς να προηγηθεί η συνηθισμένη έρευνα στη στοίβα των αζήτητων επιστολών.

—Ω, έκανα άπογοητευμένος.

Ο θυρωρός με κύτταξε εξεταστικά, αλλά ήταν φανερό πως δεν είχε σκοπό να πη τίποτε περισσότερο.

Έκανα μια δεύτερη απόπειρα.

—Έμεινε καθόλου έδω ή μίς Στέτσον; ρώτησα.

—Όχι, κύριε.

—Α, έτσι. Δέ μου λέτε, σας παρακαλώ, πως τ'ό ξέρετε πως δεν υπάρχουν γράμματα για τη μίς Στέτσον, αφού δεν κυττάζατε πρώτα για να βεβαιωθείτε;

—Τό ξέρω, κύριε, μου άποκρίθηκε ο ύπαλληλος βαρυστημένα, γιατί έχω κυττάξει δυο φορές τούτη την έβδομάδα. Καί τις δυο φορές για... ξένους. 'Αν είχαν έρθει γράμματα για τη μίς Στέτσον ύστερ' απ' την τελευταία φορά που κύτταξα το ταχυδρομείο, τ'ό πράγμα θα μου έκανε έντύπωση, θα τ'ό θυμόμουν. 'Ο... κύριος μάλιστα που παρουσιάστηκε τελευταίος άγριψε όταν τού είπα πως δεν υπάρχουν έδω γράμματα για τη μίς Στέτσον.

Δεν είχα τίποτε να κερδίσω αν έπόμενα περισσότερο. Ευχαρίστησα κι' έφυγα.

Προχώρησα ως τη γωνία του δρόμου κι' άρχισα να κατεβαίνω άργά—άργά την 5η Λεωφόρο.

Δυο πρόσωπα είχαν παρουσιαστή στο ξενοδοχείο για να ζητήσουν τα γράμματα της Στεφανίας Στέτσον, συλλογιζόμουν. Καί κανείς δεν τ' είχε πάρει, αυτό ήταν βέβαιο. Πρώτη, τ' είχε ζητήσει η Νατάσα. Στ' αυτιά μου άνηχοόσε ακόμη η κουρασμένη φωνούλα της: «'Απογοητεύθηκα πολύ στο «Σαιντ Ρέτζις...» 'Ο δεύτερος που τ' είχε ζητήσει, ήταν ένας άντρας, ένας «ξένος» είχε πει ο θυρωρός. Άσφαλώς κάποιος απ' αυτούς που παρακολουθούσαν τη Νατάσα. Καί άσφαλώς δέ θα είχε άγριψει, αν είχε δρή τα γράμματα που ήθελε.

Προσπάθησα να φαντασθώ τον έαυτό μου στη θέση αυτού του ξένου. Όπως εγώ, έτσι κι' αυτός είχε πάρει άρνητική άπάντησή απ' το θυρωρείο του «Σαιντ Ρέτζις». Είχε φύγει απ' εκεί άπογοητευμένος. Είχε προχωρήσει μερικά βήματα στο δρόμο... 'Επειτα; Τί είχε κάνει έπειτα;

Τί άλλο; Θα είχε έπιχειρήσει ν' ανακαλύψη τη Στεφανία Στέτσον.

«Στεφανία Στέτσον», σκέφτηκα, και «περίεργο όνομα! Πολύ άσυνήθιστο». Μιά παράξενη νευρικότητα με κυρίευσε, άρχισα να βαθίζω πιο γρήγορα. Δεν είναι δυνατό να ύπνηχαν πολλές γυναίκες μ' αυτό τ' όνομα. Μπορεί να μην είχα την πείρα και την ικανότητα που χρειαζόνταν για την άποστολή μου, δέ χωρούσε όμως άμφιβολία πως η τύχη με βοηθούσε. 'Εβλεπα τώρα μπροστά μου, χαραγμένο με καταπληκτική άπλότητα, τ'ό δρόμο που έπρεπε ν' ακολουθήσω, βήμα προς βήμα.

Μπήκα σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο κι' άρχισα να ψάχνω στους καταλόγους.

Μιά γυναίκα με τ' όνομα Στεφανία Στέτσον άνέφεραν οι κατάλογοι. Κι' αυτή έμεινε στην 8η 'Οδό. Τί έπρεπε να κάνω τώρα; Νά την πάρω στο τηλέφωνο; Όχι. Ήταν προτιμότερο να πάω ο ίδιος. 'Αν της τηλεφωνούσα και την εύρισκα στο σπίτι της, θα ήταν σά να την προειδοποιούσα. Θα της έδινα όλον τ'όν καιρό να φυλαχθώ—άπό τί, δεν ήξερα ούτε εγώ, αλλά ήταν πιο φρόνιμο να μη δώσω στη Στεφανία Στέτσον την ευκαιρία να προετοιμασθώ. 'Αν πάλι δεν την εύρισκα στο σπίτι της, θα την περίμενα ώσπου να γυρίσει.

Τράβηξα για την 8η 'Οδό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16ον

Η 8η 'Οδός ήταν ένα ήσυχο, φτωχικό στενό, που είχε όμως εμφάνιση κάπως πιο άξιοπρεπή απ' τους άλλους δρόμους της γειτονιάς. Το σπίτι όπου έμεινε η Στεφανία Στέτσον ήτανε μια γκριζα πολυκατοικία με μικρά διαμε-

ρίσματα. Είδα στην έξωπορτα δυο κάθετες σειρές κουδούνια με τα όνόματα των ένοικων στο πλάι. 'Η Στεφανία Στέτσον κατοικούσε στο διαμέρισμα άριθ. 3, στο πίσω μέρος της πολυκατοικίας. Κτύπησα τ'ό κουδούνι της στη μεγάλη έξωπορτα και περίμενα. Όπως κατάλαβα, η πόρτα άνοιγε αυτόματα από πάνω, με ηλεκτρικά κουμπιά τοποθετημένα σε κάθε διαμέρισμα. Περίμενα άρκετην ώρα χωρίς να μου άνοιξη κανείς. Σίγουρα η μίς Στέτσον δεν ήταν στο σπίτι της.

Έκανα μερικές βόλτες πάνω—κάτω στο δρόμο. 'Η ώρα περνούσε. Στάθηκα στη γωνία προσπαθώντας να καταστρώσω ένα σχέδιο. 'Ως πότε θα περίμενα εκεί; Τί έπρεπε να κάνω; Νά φύγω και να ξαναγυρίσω άργότερα; Ν' αφήσω ένα σημείωμα

άνοιξε. Μπήκα στην πολυκατοικία κι' ανέβηκα τη σκάλα.

Στο διαμέρισμα άριθ. 3 μια καλλιτεχνική πινακίδα πάνω στην πόρτα έλεγε: Μίς Στεφανία Στέτσον.

Κτύπησα πολλές φορές τ'ό κουδούνι. Κανείς δεν ήρθε να μου άνοιξη. Πλησίασα στο παράθυρο τ'ό κλιμακοστασίου, που έβλεπε στο πίσω μέρος τ'ό σπιτιού. 'Εσκυφα κι' άφησα τ'ό βλέμμα

ράθυρο τ'ό κλιμακοστασίου, να προχωρήσω μερικά βήματα πάνω στην πλινθόκτιστη προεξοχή, να φθάσω μπροστά στο άνοικτο παράθυρο και να γλιστρήσω μές' στο σπίτι. 'Όταν όμως δρέβηκα μέσα, η άλήθεια είναι πως έτρεμα όλόκληρος.

Βρισκόμουνα στην κουζίνα τ'ό σπιτιού, μια κουζίνα που δεν είχε τίποτε τ'ό κοινό με τις ζωηρόχρωμες, άστραφτερές κουζίνες που βλέπομε στ' αμερικάνικα εικονογραφημένα περιοδικά. Δέ θα μπορούσες να την πής ούτε καθαρή, ούτε δρώμικη. 'Η μόνη άκαταστασία που μου κύτπησε στο μάτι ήταν μερικά πιάτα με άποφάγια από αυγά μές' στο νεροχύτη και, στο πάτωμα, μια μικροσκοπική λιμνούλα από νερά που δέ μόδερεσα να καταλάβω πως είχαν μαζευτεί εκεί. Βγήκα στο διάδρομο. Δεξιά μου, ήταν η κυρία είσοδος τ'ό διαμερίσματος. 'Απέναντί μου μια πόρτα, μισοανοιγμένη, και, άριστερά, μια άλλη πόρτα κλειστή. Στο βάθος άριστερά, ένα θολωτό άνοιγμα ώδηγούσε, όπως κατάλαβα στο σάλονι τ'ό σπιτιού. Σιγά—σιγά, όσο μπορούσα πιο άθόρυβα, προχώρησα προς τ'ό δωμάτιο αυτό, αφού πρώτα βεβαιώθηκα πως η πόρτα άριστερά μου ήταν τ'ό κελλάρι.

Τό σαλόνι ήταν μια μεγάλη κάμαρα μ' έξη παράθυρα και πολύ ψηλή όροφή. Κάποτε, την έποχή που είχε κτισθί η πολυκατοικία—ίσως πριν σαράντα χρόνια—θα ήταν ένα πολύ ευχάριστο δωμάτιο, φωτεινό και ήλιόλουστο. Τώρα, ο δγκος ένος νεόκτιστου τεράστιου κτιρίου ακριβώς άπέναντι, τού έκλεινε τη θέα και τ'ό φώς. Τό μισοσκόταδο και η άκαταστασία που βασίλευαν εκεί μέσα, έκαναν ακόμη πιο έντονη την έντύπωση τ'ό ζεπεσμού και τής άθλιότητας που έδιναν τα παλιά έπιπλα και οι ξεθωριασμένες πολυθρόνες.

Ένα πιάνο με ούρα, ένα μεγάλο ντιβάνι κι' ένα άλλο μικρό, τέσσαρες ξεφτισμένες φωτογραφίες και μια κονσόλα φορτωμένη με φωτογραφίες, άποτελούσαν την επίπλωση τ'ό σαλονιού. Πήγα κοντά στην κονσόλα, βαδίζοντας στις μύτες τ'ων ποδιών. Ξάφνου πάγωσα απ' τ'ό φόβο μου, η καρδιά μου σταμάτησε. Είχα δη κάποιον να προχωρή κατ'ά πάνω μου. Την ίδια όμως στιγμή κατάλαβα την άνοησία μου. Αυτός ο κάποιος δεν ήταν παρά ο έαυτός μου μές' στον σκονισμένο καθρέφτη που κρεμόταν έπάνω από την κονσόλα, έναν καθρέφτη που έφτανε ως ψηλά στο ταβάνι.

Έξέτασα τις φωτογραφίες κι' έβγαλα τ'ό συμπέρασμα πως η μίς Στέτσον έπρεπε να ήταν τραγουδίστρια. Οι φωτογραφίες έδειχναν μια γυναίκα καμιά τριαταπενταριά χρονών, σε διάφορους ρόλους από τις γνωστές όπερες. 'Οστόσο, καί τ'ό υπερβολικά επιτηδευμένο στη στάση, τ'ό κτένισμα τ'ων μαλλιών και η ξεπερασμένη τεχνική της φωτογραφίας, μ' έκαναν να σκεφτώ πως όλα τούτα άνηκαν σε μίαν άλλη έποχή και πως η μίς Στέτσον θα είχε τώρα περάσει τα πενήντα.

Άπογοητεύθηκα αφάνταστα. Γιατί—έντελώς άσπρήρικτα, βέβαια—ως τη στιγμή εκείνη έγεγελούσα τον έαυτό μου με την κρυφή έλπίδα πως η Στεφανία Στέτσον δεν ήταν άλλη από την 'Ελβεν Κόνιεντ. Είχα κάνει λάθος. Τί να γίνη; Τό μόνο σημείο που με παρηγόρησε κάπως ήταν η έντύπωση που σχημάτιζα ότι αυτή η Στεφανία Στέτσον, όποια κι' αν ήταν, άσφαλώς δεν έπαιζε κανένα κακό ρόλο στην υπόθεση που μ' ενδιαφέρει. Σ' όλες τις φωτογραφίες, τ'ό συμπαθητικό της πρόσωπο είχε μια έκφραση όλο καλωσύνη, άρχοντια και ευγενεία. 'Αν περνούσε από τ'ό χέρι της να με βοηθήσει, η γυναίκα αυτή θα τ'ό έκανε πρόθυμα. Δέ θα στεκόταν έμπόδιο στο δρόμο μου. 'Όσο γι' αυτό δεν είχα καμιά άμφιβολία.

Η βεβαιότητα αυτή μ' έκαμε να πάρω μονομιάς την άποφασή μου. «Θά βγώ από δώ μέσα», σκέφτηκα, θα γράψω ένα σημείωμα για να την παρακαλέσω να μ' πάρη στο τηλέφωνο, θα τ'ό

μου να πλανηθί στις στέγες τ'ων γειτονικών σπιτιών και στη σκάλα ύπηρεσίας. Μιά πλινθόκτιστη προεξοχή τράβηξε την προσοχή μου.

Όμολογώ πως την έπόμενη ενέργειά μου την έκανα ύστερ' από μεγάλη ένδymuxη πάλι. Ζύγισα τα πράγματα καλά και στο τέλος πήρα την άποφασή μου. 'Η άπουσία της μίς Στέτσον από τ'ό σπίτι—σκέφτηκα—ήταν μια εύνοια της τύχης. Γιατί, μια και δεν είχα ιδέα ποιος ήταν ο ρόλος της σ' όλη την υπόθεση, ήτανε πολύ πιο προτιμότερο να της μιλήσω αφού πρώτα μάθαινα μερικά πράγματα για τη ζωή της. Αυτό θα μ'ε βοηθούσε, ίσως, να φθάσω γρηγορώτερα σ' ένα αποτέλεσμα. Διόλο άπίθανο τ'ό σπίτι της να μου άποκάλυπτε κάποιο μυστικό, κάτι που θα μ'ε άδηγοόσε στην εξήγηση τ'ό μυστηρίου.

Έσκυφα από τ' άνοικτο παράθυρο τ'ό κλιμακοστασίου και κύτταξα. Δεξιά μου, ακριβώς πάνω από τη σκάλα της ύπηρεσίας, ύπνηχε άλλο ένα παράθυρο, που φαινόταν να είναι τ'ό παράθυρο της κουζίνας. Δεν άπόρησα που ήταν κι' αυτό άνοικτο, γιατί η ζέστη της άφόρητης εκείνη τη μέρα. Άριστερά, έβλεπα ένα κομμάτι τ'ό δρόμου.

Δέ θέλω να παραστήσω τ'όν γεναίο, ούτε τ'όν άκροβάτη. Δεν είχα παρά να διασκελίσω τ'ό πα-

Εικονογράφηση: Χ. Βέλλου

και να παρακαλέσω τη μίς Στέτσον να μου τηλεφωνήσει στο ξενοδοχείο μου; Όχι, όχι, τ'ό τελευταίο αυτό έπρεπε να τ'ό άποφύγω με κάθε τρόπο. 'Η μίς Στέτσον έπρεπε να δεχθί την έπίσκεψή μου άπροετοίμαστη.

Ξαναπήγα στην πολυκατοικία και κτύπησα πάλι τ'ό κουδούνι. Αυτό που έκανα ήταν κοινό, γιατί δεν είχα περάσει ψυχή απ' τ'ό δρόμο όσην ώρα στεκόμουνα στη γωνία. Φυσικά, δεν πήρα καμιά άπάντησή. Έξέτασα προσεκτικά την πόρτα. «'Ισως να μη λειτουργούν τα κουδούνια», σκέφτηκα. «'Ας σπρώξω να δώ τί θα γίνη». Είχα δίκιο. Μ'ε τ'ό πρώτο σπρώξιμο, η πόρτα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48

Ο ΣΩΤΗΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ, Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ, Η ΜΠΕΜΠΑ ΚΥΡΙΑ ΚΙΔΗ ΚΑΙ Η ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΑ, ΑΚΟΥΡΑΣΤΟΙ ΣΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΚΑΙ ΣΤΟ ΚΕΦΙ

‘Ο φακός μας

πέρασε ένα βράδυ
από την ταβέρνα

“ΠΑΛΗΝΑ ΑΘΗΝΑ,,

Η ‘Αθηναϊκή ταβέρνα ξεκίνησε ταπεινά από τὰ δρομάκια τῶν συνοικιών καὶ ἔφθασε νὰ ἔχη μιὰ δική της, ξεχωριστή, προσωπικότητα. Εἶναι ἓνα κέντρο περίεργο, πὺ συνδυάζει κοσμικότητα καὶ ἀλητεία, πὺ κερνάει ρετσίνα καὶ οὐίσκυ, σερβίρει μαρίδες καὶ «σνίτσελ», τραγουδάει τὴν «Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά» καὶ τὸ «Βάτια κὺν Ντίος», χορεύει «τσιφτετέλι» καὶ «σάμπα», καὶ φιλοξενεῖ, μὲ τὴν ἴδια καλὴ καρδιά, τὴν γειτονοπούλα, ντυμένη μὲ τὸ τζαμπεράκι, καὶ τὴν παρέα της, καὶ τὴν ξένη πρέσβειρα μὲ τὴν ἑξωμὴ τουαλέττα καὶ τοὺς κομπόους καθαλλιέρους της.

Μιά τέτοια ταβέρνα, πολὺ ἐξελιγμένη καὶ ζωηρή, θρίσκειται μέσα στὴν καρδιά τῆς Πλάκας, σ’ ἐκείνη τὴν πλατεῖα Ἀγγέλου Γέροντα, (πὺ ἔχει κάποτε μεταφρασθῇ σ’ ἓνα γαλλικὸ ὄδηγὸ «RUE DU VIEIL ANGE» = ὁδὸς τοῦ γέρου Ἀγγέλου), εἶναι ἡ «Παλιὰ Ἀθήνα», πὺ συγκεντρώνει κάθε βράδυ πλῆθος κεφατοῦ κόσμου. Ἐκεῖ βασιλεύει ὁ συμπαθέστατος καντσονεττίστας καὶ κονφερανσιέ, Γ. Οἰκονομίδης, μὲ τὸ λαμπρὸ του συγκρότημα ἀπὸ χορευτὰς καὶ τραγουδιστὰς.

ΣΥΝΑΝΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΙΑ ΞΑΝΘΗ

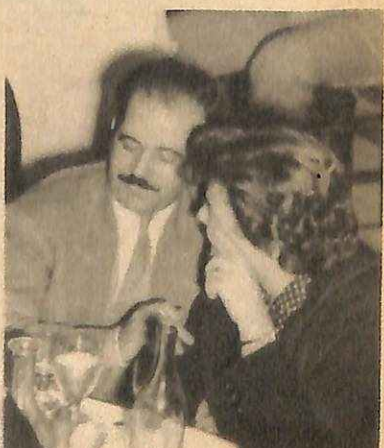
ΤΟΝ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΓΛΕΝΤΖΕ

ΤΗΝ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΑ

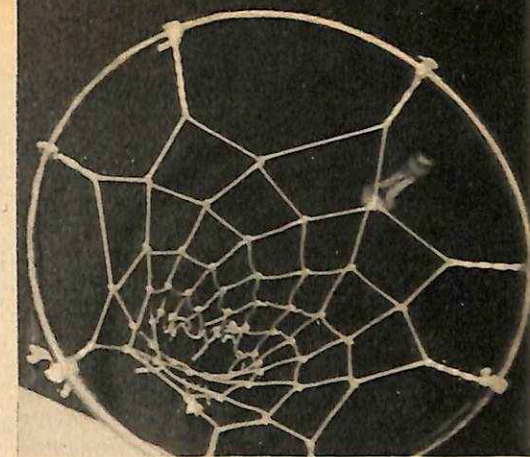

ΚΑΙ ΤΟ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟ ΖΕΥΓΑΡΙ...

ΜΠΑΣΚΕΤ-ΜΠΩΛ

Τὸ ἀγαπημένο σπὸρ τῶν κοριτσιῶν

Ενας διαιτητὴς μπάσκετ εἶπε: «Προτιμῶ νὰ διαιτητεῦσώ τρία μᾶτς συνέχεια ἀνδρῶν, παρὰ ἓνα γυναικῶν». Καὶ εἶχε δίκαιο, ὁ ἀνθρώπος. Οἱ Ἑλληνίδες παίζουν μπάσκετ μὲ τόσο πείσμα, μὲ τόσο μαχητικότητα, πὺ στοὺς ἀγῶνες τοὺς σημειώνονται ἀλλεπάλληλα φάουλ καὶ συχνοὶ τραυματισμοί.

Τὸ μπάσκετ κατέκτησε τὶς κοπέλλες τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πειραιᾶ, τὰ δέκα τελευταῖα χρόνια. Δίπλα στὴν ξαφνικὴ ἀνοδο τοῦ μπάσκετ ἀνδρῶν μετὰ τὸν πόλεμο, στὴν Ἑλλάδα, τὸ ἀθλῆμα ἄρχισε νὰ συναρπάζει καὶ τὰ κορίτσια. Τὸ Σπὸρτιγκ, ὁ Α.Ο. Παλαιῶ Φαλήρου καὶ ὁ Τρίτων, δημιούργησαν τὶς πρῶτες ὁμάδες.

Στὴν ἀρχὴ οἱ φίλαθλοι παρακολούθησαν

μὲ περιέργεια τὰ κορίτσια ν’ ἀγωνίζονται, ἀλλὰ γρήγορα ἄρχισαν νὰ δείχνουν ἐνδιαφέρον καὶ δημιουργήθηκαν φανατικοὶ ὁπαδοὶ τῶν ὁμάδων γυναικῶν.

Ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο, νέες ὁμάδες παρουσιάζονται: ὁ Παναθηναϊκός, ὁ Πειραικός, ὁ Ὀλυμπιακός, ὁ Πανελλήνιος καὶ ἀργότερα ὁ Α. Ο. Γλυφάδας, ἡ Ἀρμενικὴ Ἑνώσις, ὁ Πανιώνιος, ἡ Α. Ε. Ἀμπελοκήπων, ἡ Α. Ε. Κ. ἡ Ἀργώ. Ἐκατοντάδες κοπέλλες ἔμαθαν τὴν τεχνικὴ τοῦ ἀθλήματος καὶ ἔπαιζαν μὲ ἀξιοθαύμαστη δεξιότητά. Ὁ ἐνθουσιασμός πὺ ἔδειχναν οἱ ἀθλήτριες, μετεφέρθη στοὺς θεατὰς. Σήμερα οἱ ἀγῶνες γίνονται σὲ ἀτμόσφαιρα φανατισμοῦ καὶ οἱ φανῆς τῶν νέων πὺ παρακολουθοῦν τὸ μᾶτς, ἀπλώνονται μακριὰ ἀπὸ τὸ γήπεδο. Συχνὰ οἱ ὀργανω-

ταὶ ἀναγκάστηκαν νὰ κλείσουν τὶς πόρτες, τόσοσ ἦταν ὁ κόσμος πὺ ἤθελε νὰ παρακολουθήσει τοὺς ἀγῶνες.

Οἱ καλὲς ἀθλήτριες ἀπέκτησαν φήμη. Οἱ φίλαθλοι τὶς ἀγαποῦν, τὶς ξέρουν μὲ τὰ μικρά τους ὀνόματα. Ἡ Νικολέττα, εἶναι ἡ Ἀρναούτογλου, τοῦ Σπὸρτιγκ πὺ παίζει μπάσκετ σὰν ἀνδρας, ἡ Μαρία, εἶναι ἡ Καλπούζου, τοῦ Σπὸρτιγκ πὺ διακρίνεται γιὰ τὴ χάρη της σὸ παιχνίδι, ἡ Λουκία, εἶναι ἡ Σκριβάνου, τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, πὺ ἔχει τὸ πιὸ εὐστοχο σούτ, ἡ Δήμητρα, εἶναι ἡ Ζαπονίδου, τῶν Ἀμπελοκήπων πὺ ξεχωρίζει γιὰ τὴ μαχητικότητά της, ἡ Σοφούλα, εἶναι ἡ μικρότερη ἀπὸ τὶς ἀδελφές Χαριανοπούλου, τῶν Ἀμπελοκήπων, ἡ Φωφώ, εἶναι ἡ Πολυμε-

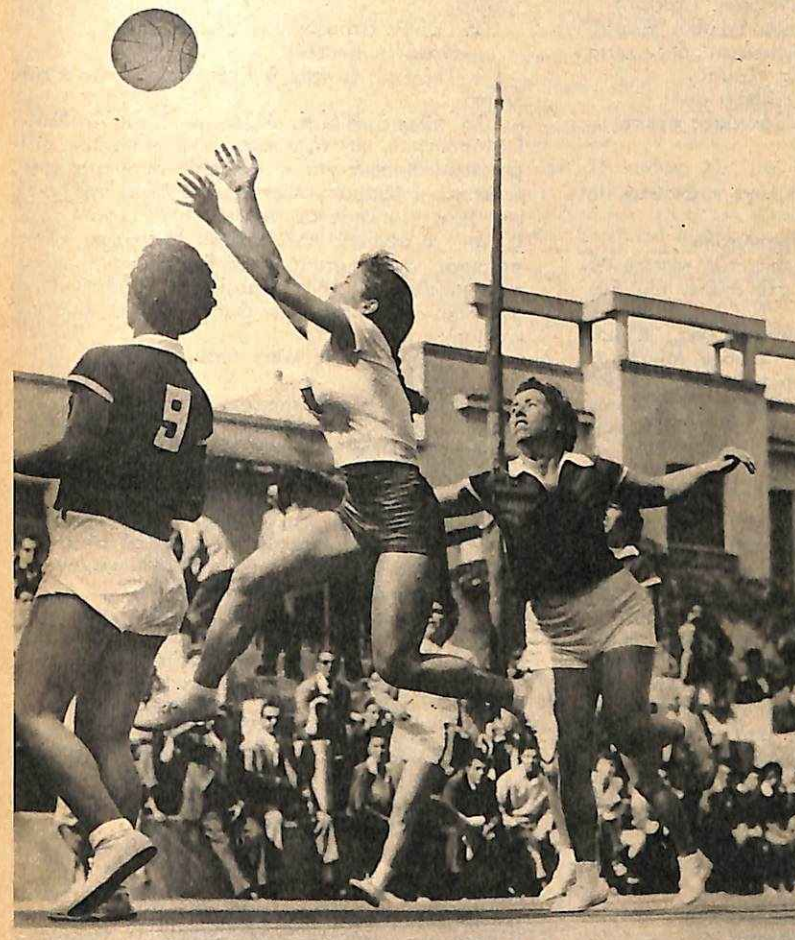
ΜΕ ΠΕΙΣΜΑ, ΜΕ ΜΑΧΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΠΑΙΖΟΥΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΜΠΑΣΚΕΤ. ΓΙ’ ΑΥΤΟ ΤΑ ΜΑΤΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΕΙΝΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ, ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΑ

Φωτ. Πρακτορείου Ἑλλην. Τύπου

ΜΠΑΣΚΕΤ

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ: ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΜΠΑΛΛΑΣ (ΑΡΙΣΤΕΡΑ), ΕΝΑ ΣΟΥΤ (ΕΠΑΝΩ). ΘΑ ΠΕΣΗ Η ΜΠΑΛΛΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΛΑΘΙ;

Φωτ. Κ. Κουρμπέτη

νάκου του Σπότη, γυμνάστρια και πολυσύνθετη αθλήτρια.

Οι παίκτριες του μπάσκετ δείχνουν ιδιαίτερη φροντίδα για την εμφάνισή τους, κόβουν και ράβουν μόνες τις μεταξωτές μπλουζες και τα σόρτς. 'Υπάρχει μόδα του μπάσκετ, ένα χρόνο οι μπλουζες είναι εφαρμοστές, τόν άλλο χρόνο τα σόρτς κονταίνουν.

Οι Έλληνίδες παίζουν τεχνι-

κά, αλλά ύστερούν σε δύο πράγματα απέναντι στις αθλήτριες της Ρωσίας και της Τσεχοσλοβακίας που κατέχουν διεθνώς τα πρωτεία. Είναι μικρόσωμες και εγκαταλείπουν γρήγορα τα σπόρ, γιατί παντρεύονται μικρές. Δεκάδες αθλήτριες του μπάσκετ παντρεύτηκαν τα τελευταία χρόνια, οι περισσότερες με αθλητάς του μπάσκετ, που γνώρισαν και αγάπησαν στα γήπεδα.

ΣΚΛΗΡΗ ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΜΠΑΛΛΑΣ ΑΠΟ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ ΣΤΟ ΕΔΑΦΟΣ. ΣΥΧΝΑ ΠΑΙΚΤΡΙΕΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΖΟΝΤΑΙ

Φωτ. 'Ηνωμ. Φωτορεπόρτερ

ΟΙ ΘΕΑΤΑΙ ΑΠ' ΕΞΩ ΕΝΘΑΡΡΥΝΟΥΝ ΤΙΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ ΜΕ ΦΩΝΕΣ

Φωτ. 'Ηνωμ. Φωτορεπόρτερ

Η "Εμμα ξύπνησε ξαφνισμένη. Στηρίχτηκε στον ένα της άγκωνα και τέντωσε τ' αυτί. Κάποιος δρονούσε την πόρτα της κρεβατοκάμαράς της.

—"Εμμα! "Εμμα, θέλω να σου μιλήσω. Σήμερα άμέσως!

Η "Εμμα χαμογέλασε μέσ' στο σκοτάδι. Τρείς μέρες περίμενε τη μεγάλη σκηνή που είχε ετοιμάσει με τη φαντασία της και τώρα είχε έρθει η στιγμή. Τό καταλάβαινε άπ' τόν θυμωμένο τόνο της φωνής τού Γκρεβίλ.

—"Εμμα!

—"Ερχομαι, Γκρεβίλ, άποκρίθηκε σιγανά.

Σηκώθηκε άπ' τόν κρεβάτι, προσέχοντας να μην ένοχλήσει τη μητέρα της και φόρεσε μία μαύρη μεταξωτή ρόμπα. Όταν ό Γκρεβίλ, άμέσως μετά τόν δείπνο, είχε δηλώσει έκείνο τόν δρόμο πώς θα άγαине έξω, η "Εμμα είχε έλπίσει άπό μέσα της πώς θα πήγαινε να κάνει έπίσκεψη στήν πού είχε έτοιμάσει. Τώρα ήταν θεάδία πώς η έλπίδα της είχε πραγματοποιηθή. "Άνοιξε την πόρτα και την έκλεισε αδόρυβα πίσω της.

—Γιά τόν Θεό, Γκρεβίλ, τί τρέχει; "Ο Γκρεβίλ την άγριοκυττάζε.

—"Ελα κάτω, "Εμμα!

Τό λυχνάρι πού κρατούσε έτρεμε στό χέρι του. Πήγε μέ την "Εμμα στό γραφείο του, θλοσυρός κι άμίλητος. Εκείνη τόν κύτταξε μέ την άκρη τού ματιού της. Δεν ήταν πιά ό συγκρατημένος, πάντοτε ψύχραιμος Γκρεβίλ πού ήξερε. "Εδραζε άπό θυμό. «Τρελλός άπ' τη φύρακα σου», σκέφτηκε η "Εμμα κι άρχισε να φοβάται λιγάκι. Μήν είχε παρατραβήξει τόν σκονιν;

Στό γραφείο, ό Γκρεβίλ έκκοβε βόλτες, χειρονομώντας δραματικά, ό θυμός του φούντανε δλοένα και πιά πολύ, μέ κάθε όημα πού έκανε. Η "Εμμα δεν πίστευε τά μάτια της. "Ο αιώνιος άπαθέστατος Γκρεβίλ είναι, λοιπόν, κι αυτός, στό βάθος, ένας άνθρωπος σάν όλους τούς άλλους. Μπορούσε κι αυτός να συγκινηθή. "Ενα αδιόρατο χαμόγελο πλανήθηκε στό χέιλη της... Εκείνο πού έπρεπε να προσπαθήσει τώρα ήταν να τόν κρατήσει στην έξαλλη αυτή κατάσταση, να μην τόν αφήσει να σκεφτή ψύχραιμα. Η εύκαιρία πού της παρουνισζόταν ήταν μοναδική. Τί τύχη άλήθεια να την δρής αυτή η σκηνή σέ μία τέτοια στιγμή—μόλις σηκομένη άπ' τόν κρεβάτι, ξεκούραστη, μέ τά μάγουλα ροδισμένα άπ' τόν ύπνο, δλόγυμνη κάτω άπ' τη μαύρη μεταξωτή ρόμπα, δώρο τού σέρ Ουίλλιαμ Χάμιλτον, άπ' τη Νεάπολη.

—Γκρεβίλ...

—Παλιογυναικά! τήν έκοψε ό Γκρεβίλ.

Τό ύφος του ήταν τόσο κομικό, πού η "Εμμα έπνιξε μέ δυσκολία τόν γέλιο πού άνέβαινε στό χέιλη της.

—Τά είχες όλα σχεδιασμένα άπό πρίν! Είμαι δέβαιος!

—Γκρεβίλ, γιά ποιό πράγμα μιλάς;

—Όταν έφυγα άπ' τόν σπύτι της Άνριέττας, πήγα ίσια στού Ρόμνεύ. "Ω, προσπάθησε κι έκείνος να μού παραστήσει τόν άθωο, όπως κι έσύ τώρα, στό τέλος όμως τόν άνάγκασα...τύν άνάγκασα, είπα...να μού πη τί άκριβώς έγινε.

—Καϊμέε Γκρεβίλ, άναστέναζε η "Εμμα, σέ άπαρηγόησε η μίς Μίντλετον;

—Δέ θέλει να μέ ξαναδής. Κι' εγώ, μέ τη σειρά μου, δέ θέλω να ξαναδών έσένα. Πρώτα όμως...

—Μά, Γκρεβίλ, διαμαρτυρήθηκε η "Εμμα, πώς κάνεις έτσι γιά μία τυχαία συνάντηση;

—Δέν ήταν καθόλου τυχαία.

—"Αν ό Ρόμνεύ σού είπε τέτοιο πράγμα μέ άδικεί.

Ό Γκρεβίλ πήγε κοντά της, άκούμπησε βαρειά τά χέρια του στούς ώμους της και τήν τράνταξε.

—Τόν ρώτησες πότε θα πήγαινε η Άνριέττα στό άτελίε τού γιά τόν ποζάρη! Βρυχήθηκε. Ρόμνιτες να πάς κι' έσύ έκεί τήν ίδια όρα! "Ελα τώρα, "Εμμα, άσε τις ψευτιές. Τί μέ πέρασες; Γιά κανένα ήλιθιο;

Η μεταξωτή ρόμπα γλίστρησε άπ' τούς ώμους της "Εμμας, λίγο άκόμη και θα έμενε στό χέριά του. Αυτό άκριβώς ήθελε και η "Εμμα, ό Γκρεβίλ όμως άνέβασε πάλι άφηρημένα τη ρόμπα στή θέση της και γύρισε τήν πλάτη του.

—Αύριο θα σέ στείλω στή γιάγια σου.

—Και τή μαμά έπίσης;

—Μάλιστα. Και τή μητέρα σου.

—Και ποιός θα σου μαγειρεύη, Γκρεβίλ;

—Πήγαινε να πέσης στό κρεβάτι σου, "Εμμα!

—Οί ύπνρέτες θέλουνε λεπτά κι' όλον αυτό τόν καιρό η μαμά σου δούλευε τζάμπα.

—Σού είπα να πάς στό κρεβάτι σου!

—Γιατί δέ θέλεις να μ' άκούσης πρώτα;... "Ο Γκρεβίλ, Γκρεβίλ!

—Δικαιολογίες! Γιά ποιό λόγο ν' άκούσω τις δικαιολογίες σου;

Η "Εμμα τόν κύτταξε παρακλητικά.

—"Επρεπε να τόν φαντασής πώς κάποτε θα τύχαινε να τήν συναντήσω στό άτελίε τού Ρόμνεύ.

—Δέν είχα ιδέα πώς πήγαινε έκεί, "Εμμα. Καμιά άπολύτως ιδέα. "Ο λόρδος Μίντλετον παράγγειλε τόν πορτραίτο χωρίς να μού πη τίποτε. Τό θέριε πολύ καλά πώς είχα καιρό να δώ τόν Ρόμνεύ. "Αν τόν είχα μάθει πώς η Άνριέττα πήγαινε στό άτελίε του, δέ θα σ' άφηνα ποτέ να πάς έκεί. Γιά τελευταία φορά, "Εμμα, πήγαινε στό κρεβάτι σου.

«Τί να κάνω τώρα;» σκέφτηκε η "Εμμα. Φέροντας στό νού της όλες τις στάσεις και τις εκφράσεις πού είχε στό ρεπερτόριό της, άναρωτήθηκε ποιά να ήταν άραγε η άποτελεσματικότερη σέ τούτη την περίπτωση. "Αςφανα της ήρθε η έμπνευση. Θυμήθηκε τήν «Προσευχομένη Μοναχή» τόν Ρόμνεύ. "Αμέσως έπεσε στό γόνατα, πήρε τήν ίδια στάση, αντί όμως ν' άνέιζι κατακυκτικά τόν άπειρο, στήλωσε τά μάτια της, όρθάνοιχτα, μέ ύφος άθωο και παιδικό, στό πρόσωπο τού Γκρεβίλ και, αντί να σταυρώσει τά χέρια πάνω στό στήθος, τ' άπλωσε ίκετευτικά πρός τόν μέρος του μέ μία κίνηση χαριτωμένη. «Η "Ικέτις», σκέφτηκε, «όχι η Προσευχομένη Μοναχή». Μοναχή; "Οχι δά έτσι μισόγυμνη. Η μαύρη μεταξωτή ρόμπα είχε γλιστρήσει άπ' τούς ώμους της αφήνοντας τόν στήθος άκάλυπτο.

—"Ω, Γκρεβίλ, φέρθηκαν πολύ άσχημα, τ' όμολογώ.

—Σήκω έπάνω, "Εμμα. Πήγαινε άμέσως να κοιμηθής! φώναζε ό Γκρεβίλ. Κάνε αυτό πού σου είπα. "Αμέσως!

Η "Εμμα πρόσεξε κάποιον τόνο άνησυχίας στή φωνή του.

Σύρθηκε κοντά του, όχι γαλίφικα σάν ένα ζώο πού θέλει να καλοπιάσει τόν άφέντη του, άλλα μ' όλη τη χάρη πού μπορούσε να δάλη στις κινήσεις της. Η εικόνα ήταν—όσο γι' αυτό η "Εμμα δεν είχε καμιά άμφιβολία— έξαιρετικά όρασι και μευθοσιτική.

—Γκρεβίλ! είπε μ' ένα λυγμό και τόν άγκάλιασε άπ' τά γόνατα.

—Αυτό, όλώςε έκείνος αύστηρά, ύπερβαίνει τά όρια.

—Σέ παρακαλώ, πές μου πώς μέ συγχωρείς, Ικέτευσε η "Εμμα. Σέ παρακαλώ! Τό έκανα μονάχα γιατί σ' άγαπώ. Σ' άγαπώ τόσο πολύ, Γκρεβίλ, και σ' δέν ενδιαφέρεσαι καθόλου, μά καθόλου γιά μένα.

—"Αγαπητή μου "Εμμα, είπε ό Γκρεβίλ και η φωνή του είχε τώρα έναν τόνο άπεγνωσμένο, μέ τόν δικό του τρόπο σ' άγαπώ κι' εγώ πολύ. "Ελα τώρα, λογικέμου και πήγαινε να κοιμηθής και αύριο τόν πρωί, όταν θα έχω ήρεμήσει κάπως, θα συζητήσουμε τόν ζήτημα ξανά, ψύχραιμα και...ήσυχα.

—Γκρεβίλ, καλέ μου, άγαπημένο μου Γκρεβίλ!

Σήκωσε άπάνω του τά όμορφα μάτια της, πού ήταν τώρα γεμάτα δάκρυα, και τού έσφιξε τά γόνατα άκόμα πιά πολύ.

—"Ελα, σήκω, "Εμμα, είπε ό Γκρεβίλ μέ κομμένη άναπνοή.

—Δέ μπορώ, Γκρεβίλ. Νοιώθω μεγάλη άδυναμία. Δέ μπορώ. "Ω, Γκρεβίλ, Γκρεβίλ...!

"Εκείνος έσκυψε νευρικά και τήν σήκωσε στό πόδια της. Η "Εμμα έρριξε τά μπράτσα της γύρω άπ' τόν λαιμό του και τ' άφηνε έκεί, άναγκάζοντας τον να σκύψη τόν κεφάλι. Είχε σκοπό να κάνει τή λυπημένη, να κλάνη δραματικά, άλλα τώρα η προσπάπιση ήταν έντελώς περιττή. Τά δάκρυα έτρεχαν μόνα τους. Διπίστωνε πώς αν ό Γκρεβίλ τή άπαιθούσε τώρα, η καρδιά της θα τσακίζόταν γιά πάντα.

—"Εμμα, μουμούρισε ό Γκρεβίλ, αυτό είναι τρέλλα,

Η "Εμμα στριμώχθηκε έπάνω του...

—Κρυώνω, Γκρεβίλ.

—Τρέλλα! ξανάπε ό Γκρεβίλ και τήν άγκάλιασε.

Τή φίλησε αδέξια, άλλα μέ θερμή άπόλυτα Ικανοποιητική, και τή σήκωσε στό χέριά του. «Είμαι πολύ βαρειά γιά τ' άδύνατα μπράτσα του», σκέφθηκε η "Εμμα γελώντας άπό μέσα της, έκείνος όμως τήν κράτησε σφικτά, τήν κουβάλησε έξω άπ' τόν δωμάτιο και άνέθηκε τή σκάλα, παραπαίοντας άνησυχητικά όταν έφτασε στό τελευταίο σκαλοπάτι. Λαχανιασμένος, τράβηξε ίσια στή δική του πόρτα, τήν άνοιξε μέ μία κλωτσιά και μπήκε μέσα.

—Τρέλλα, έλεγε κάθε τόσο, τρέλλα!

Η "Εμμα άνοιξε τά μάτια της και είδε τόν Γκρεβίλ όρθιο μπροστά της. "Ο χλωμός πρωινός ήλιος έμπαινε άπ' τόν παράθυρο, πού είχε μείνει τας. Είσε πολύ κοντά στήν έπιτυχία και άπό σάς έξαρτάται να πραγματοποιήσετε τά όνειρά σας. Εύνοϊκή ημέρα: Τετάρτη, άριθ. 10.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 23 Αύγ. - 22 Σεμβρίου: "Εχετε άνάγκη από συμβουλές. Μη νομίζετε ότι τα έχετε όλα. Η οίκογένεια είναι πάντοτε ένα καταφύγιο στις δύσκολες στιγμές. "Εχετε αὐτοπεποίθησι και θάρρος. Εύνοϊκή ημέρα: Παρασκευή, άριθ. 78.

ΖΥΓΟΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 23 Σεπτ. - 22 Οκτωβρίου: Προσπαθήστε να διατηρήσετε τήν ψυχραιμία σας στούς δύσκολους καιρούς πού θα έλθουν. Είναι μικρές άνωμαλίες πού θα περάσουν γρήγορα. Αισθηματικές άνωμαλίες. Εύνοϊκή ημέρα: Δευτέρα, άριθ. 4.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 23 Οκτ. - 22 Νοεμβρίου: Τα επαγγελματικά σας σχέδια θα πραγματοποιηθούν, παρ' όλα τά έμπόδια. Καινούργια γνώριμία θα αλλάξή τήν αισθηματική σας ζωή. Εύνοϊκές ημέρες: Σάββατον και Κυριακή, άριθ. 76 και 45.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 23 Νοεμ. - 21 Δεκεμβρίου: Μη παρσούρεσθε άπό ένθουσιασμούς στό αισθηματικά σας ζητήματα. Εύχάριστες είδήσεις άπό πρόσωπο πού σας συμπαθεί πολύ. Η υγεία σας κινδυνεύει. Εύνοϊκή ημέρα: Τρίτη, άριθ. 5.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 22 Δεκ. - 19 Ιανουαρίου: "Εχετε πολύ έπικερδείς ιδέες. Δεχθήτε τήν βοήθεια πού σας προσφέρεται και δά δημιουργήστε μία σταθερή εργασία. Άναπαυθήτε τόν Σάββατοκυριακό. Αισθηματικές άνωμαλίες. Εύνοϊκή ημέρα: Δευτέρα, άρ. 8.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 20 Ιαν. - 18 Φεβρίου: Μη δίνετε σημασία στό κουτσουμπολιά. Δείξτε περισσότερο θάρρος. Οι οικογενειακές σας ύποθέσεις θα σας άπασχολήσουν πολύ τήν έρχόμενη έβδομάδα. Εύνοϊκές ημέρες: Πέμπτη και Κυριακή, άριθ. 6 και 9.

ΙΧΘΥΕΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 19 Φεβρ. - 20 Μαρτίου: Μαθαίνετε έκπληκτικά νέα από κάποιο φιλικό σας πρόσωπο πού έλειπε σέ ταξίδι. Οι έκπληξεις συνεχίζονται στόν αισθηματικό και επαγγελματικό τομέα. Προσέξτε τήν υγεία σας. Εύνοϊκή ημέρα: Τετάρτη άρ. 3.

—Απλώσε τά χέρια της και τόν τράβηξε κοντά της.

—Τρέλλα! ξανάπε ό Γκρεβίλ, άλλα μέ τόν τόνο τής περασμένης νύκτας.

Και η "Εμμα, μέ τά μάτια της κλειστά, τά χέιλη μισονιγμένα, χαμογέλασε Ικανοποιημένη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V

Πόσες φορές άραγε να έχης ποζάρει ως τώρα γιά μένα; ρώτησε ό Ρόμνεύ.

Η "Εμμα γέλασε εύθυμα.

—Δέ ρωτάς καλύτερα τόν Γκρεβίλ; Τις έχει γραμμένες, γιατί κάθε φορά πού έρχομαι εδών σημειώνει τά λεπτά πού ξοδεύω γιά τ' άμάξι. Τόν περασμένο μήνα μούλεγε πώς άπ' τόν καιρό πού άρχισα να ποζάρω σου έκανα κάπου διακόσιες πενήντα έπισκέψεις. Γιά σκέψου, διακόσιες πενήντα άμαξάδες πρός ένα σελλίνι τή μία! "Ολόκληρη περιουσία!

—Γιά τόν Γκρεβίλ, παρατήρησε ό Ρόμνεύ σοβαρά, είναι πραγματικά ολόκληρη περιουσία.

—Αν δέν τόν κολάκευε τόν γεγονός ότι τόν πρόσωπό σου μέ έμπνέει τόσο πολύ, δέ θα τ' άποφοσίσιζε ποτέ να ξοδεύη τόσα λεπτά.

Ό Ρόμνεύ έβαζε τις τελευταίες πινελιές στήν «Εμμα» πού ζωγράφιζε τώρα. Τήν είχε ζωγραφίσει ως Σίδυλλα, ως Ζάν ντ' Άρκ, ως Κασσάνδρα και σ' ένα σωρό άλλες πόλεις. Τούτη τή φορά τού είχε ποζάρει ως Βακχίς.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Γιά τήν έβδομάδα 5—11 Δεκεμβρίου

ΚΡΙΟΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 21 Μαρτίου - 20 Απριλίου: Οι κοινωνικές σας σχέσεις θα σας βοηθήσουν να έπιτύχετε στόν επαγγελματικό τομέα. Κάποιο προσφιλές σας πρόσωπο θα άσθενήση έλαφρά. Αισθηματικές άνωμαλίες. Εύνοϊκές ημέρες: Παρασκευή, Κυριακή, άρ. 4.

ΤΑΥΡΟΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 21 Απριλίου - 20 Μαΐου: Πρέπει να εργασθήτε σκληρά γιά να έπιτύχετε. Μία μικρή χρηματική βοήθεια θα σας βοηθήση να πραγματοποιήσετε πολλές σας έπιθυμίες. "Εχετε θάρρος και ένθουσιασμό. Εύνοϊκή ημέρα: Τετάρτη, άρ. 5 και 9.

ΔΙΔΥΜΟΙ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 21 Μαΐου - 21 Ιουνίου: Μη παρσούρεσθε άπό τά φαινόμενα. Προσπαθήστε να έχετε προσωπική γνώμη Ιδίως έπί τών επαγγελματικών θεμάτων. Τά άστρα ευνοούν τά αισθηματικά ζητήματα. Εύνοϊκές ημέρες: Τρίτη και Σάββατον άρ.6.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 22 Ιουνίου - 22 Ιουλίου: "Αν χειρισθήτε έξυπνα τις έκκρεμίες σας ύποθέσεις πολύ σύντομα θα έχετε εύχάριστες έκπληξεις. Χρειάζεσθε μόνον πνευματική και σωματικήν άνάπαυσιν. Εύνοϊκές ημέρες: Πέμπτη και Παρασκευή, άριθ. 2.

ΛΕΩΝ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 23 Ιουλίου - 22 Αύγουστου: Είναι καιρός να παύσετε να σπαταλάτε άσκοπα τήν ενεργητικότητα σας. Είσε πολύ κοντά στήν έπιτυχία και άπό σάς έξαρτάται να πραγματοποιήσετε τά όνειρά σας. Εύνοϊκή ημέρα: Τετάρτη, άριθ. 10.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 23 Αύγ. - 22 Σεμβρίου: "Εχετε άνάγκη από συμβουλές. Μη νομίζετε ότι τα έχετε όλα. Η οίκογένεια είναι πάντοτε ένα καταφύγιο στις δύσκολες στιγμές. "Εχετε αὐτοπεποίθησι και θάρρος. Εύνοϊκή ημέρα: Παρασκευή, άριθ. 78.

ΖΥΓΟΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 23 Σεπτ. - 22 Οκτωβρίου: Προσπαθήστε να διατηρήσετε τήν ψυχραιμία σας στούς δύσκολους καιρούς πού θα έλθουν. Είναι μικρές άνωμαλίες πού θα περάσουν γρήγορα. Αισθηματικές άνωμαλίες. Εύνοϊκή ημέρα: Δευτέρα, άριθ. 4.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 23 Οκτ. - 22 Νοεμβρίου: Τα επαγγελματικά σας σχέδια θα πραγματοποιηθούν, παρ' όλα τά έμπόδια. Καινούργια γνώριμία θα αλλάξή τήν αισθηματική σας ζωή. Εύνοϊκές ημέρες: Σάββατον και Κυριακή, άριθ. 76 και 45.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 23 Νοεμ. - 21 Δεκεμβρίου: Μη παρσούρεσθε άπό ένθουσιασμούς στό αισθηματικά σας ζητήματα. Εύχάριστες είδήσεις άπό πρόσωπο πού σας συμπαθεί πολύ. Η υγεία σας κινδυνεύει. Εύνοϊκή ημέρα: Τρίτη, άριθ. 5.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 22 Δεκ. - 19 Ιανουαρίου: "Εχετε πολύ έπικερδείς ιδέες. Δεχθήτε τήν βοήθεια πού σας προσφέρεται και δά δημιουργήστε μία σταθερή εργασία. Άναπαυθήτε τόν Σάββατοκυριακό. Αισθηματικές άνωμαλίες. Εύνοϊκή ημέρα: Δευτέρα, άρ. 8.

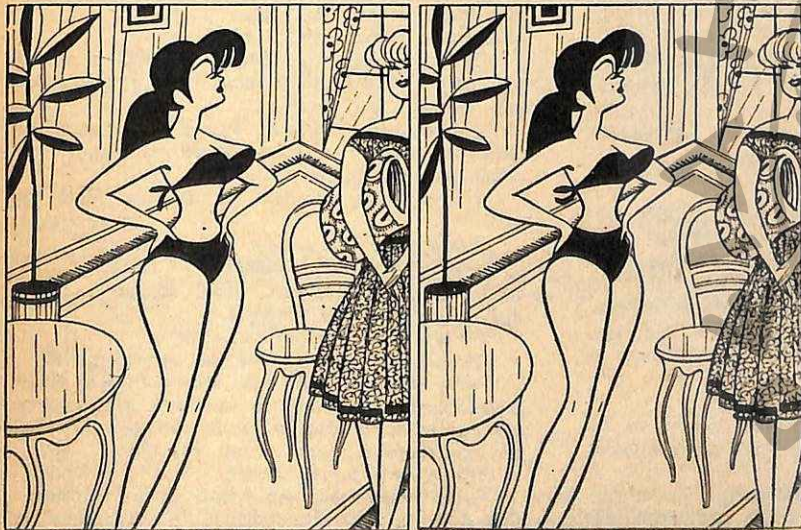

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 20 Ιαν. - 18 Φεβρίου: Μη δίνετε σημασία στό κουτσουμπολιά. Δείξτε περισσότερο θάρρος. Οι οικογενειακές σας ύποθέσεις θα σας άπασχολήσουν πολύ τήν έρχόμενη έβδομάδα. Εύνοϊκές ημέρες: Πέμπτη και Κυριακή, άριθ. 6 και 9.

ΙΧΘΥΕΣ.—Γιά όσους γεννήθηκαν άπό 19 Φεβρ. - 20 Μαρτίου: Μαθαίνετε έκπληκτικά νέα από κάποιο φιλικό σας πρόσωπο πού έλειπε σέ ταξίδι. Οι έκπληξεις συνεχίζονται στόν αισθηματικό και επαγγελματικό τομέα. Προσέξτε τήν υγεία σας. Εύνοϊκή ημέρα: Τετάρτη άρ. 3.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

Τό δεύτερο σκίτσο διαφέρει σέ 10 σημεία άπό τόν πρώτο. Μπορείτε να τά όρητε ;

Ό σκοπός τού ένδιαφέροντος και δασκευαστικού αυτού άτομικού, άλλα και όμαδικού παιχνιδιού, είναι να έπιτύχη κανείς όσο τόν δυνατόν μεγαλύτερη δαδμολογία στό σχηματισμό λέξεων.

Άρχιστε λοιπόν άπό όποιαδήποτε γραμμή θέλετε και προχωρήστε άπό τόν τετράγωνο αυτό σέ όποιοδήποτε, γειτονικό πάντοτε, τετράγωνο, όριζόντιως, καθεώς η διαγωνίως, προσπαθώντας να διαβάσετε τήν μεγαλύτερη λέξι πού μπορείτε να όρητε. Σημειώστε τώρα τή λέξι πού όρηκατε και σδηστε στά τετράγωνα τά γράμματα πού μεταχειρησθήκατε. Ψάξτε τώρα γιά μίαν άλλη λέξι και συνεχίστε, έως ότου δέν μπορείτε να όρητε άλλη.

Α	Σ	Ε	Α	Λ	Ο
Δ	Ι	Ι	Σ	Α	Π
Ρ	Ο	Α	Π	Υ	Ι
Α	Τ	Σ	Ο	Ε	Π
Σ	Η	Τ	Α	Ι	Ε
Ι	Τ	Ε	Σ	Μ	Λ

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ
Γιά κάθε λέξι τών δύο γραμμάτων μετρήσετε 1 βαθμό.
Γιά κάθε λέξι τών 3 γραμμάτων μετρήσετε 3 βαθμούς.
Γιά κάθε λέξι τών 4 γραμμάτων μετρήσετε 5 βαθμούς.
Γιά κάθε λέξι τών 5 γραμμάτων μετρήσετε 7 βαθμούς.
Γιά κάθε λέξι τών 6 γραμμάτων μετρήσετε 9 βαθμούς.
Γιά κάθε λέξι τών 7 γραμμάτων μετρήσετε 11 βαθμούς.
Γιά κάθε λέξι τών 8 γραμμάτων μετρήσετε 13 βαθμούς.
Γιά κάθε λέξι τών 9 γραμμάτων μετρήσετε 15 βαθμούς.

Γιά κάθε λέξι τών 10 γραμμάτων μετρήσετε 17 βαθμούς.
Και ούτω καθ' έξής, προσθέτοντας δύο πάντοτε βαθμούς γιά κάθε πρόσθετο γράμμα.
Προσθέστε τώρα τόν σύνολο τών βαθμών πού μπορείτε να πετύχετε. Βαθμοί άπό 1-29 βαθμολογούνται με «ΜΕΤΡΙΑ».
Βαθμοί άπό 30-35 βαθμολογούνται με «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ».
Βαθμοί άπό 36-40 βαθμολογούνται με «ΚΑΛΑ».
Βαθμοί άπό 41-45 βαθμολογούνται με «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ».
Βαθμοί άπό 46-50 βαθμολογούνται με «ΕΚΑΙΡΕΤΙΚΑ».

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

1. Σχετική μέ τήν έκτροπήν άπό τήν εύθαν όδόν λέξης.
2. "Ενα τέτοιο πρσμμα είναι κάθε άμυγή.
3. "Όρος πού πύκερ άλλα και πού μπριτζ.
4. Αριθμός (δημ.).
5. Είς τήν Μέμφιν κυνώνος (αίτ.).
6. "Η άντιστροφος αίτιατική μιας παλαιάς όνομασίας τής Άγγλίας.
7. Χειλοφόνον.
8. "Η πόλις έν Μανδρα, και αντίστροφος.
9. "Ελλην άκαδημαϊκός.
10. Σλαβικός ήγεμονικός τίτλος ένάρθρος.
11. "Εγχειρίδιον μέ δίκονον εύβατα λεπτά.
12. Δοτική άρβρου.—Ρήμα...καλής λειτουργίας τόν στοιάου.

1. "Εχει πολλούς ό Άμαζόνιος.
2. Φυσικό, άπροσποίητο.
3. Στρίψιμα, μπριμπίλι.
4. "Εντονό έπιτίμησιν όπνοούσα λέξις, προελθούσα άπό ένα γνωστόν τοπικόν έπίρρημα.
5. Μόριον τροπ. όμοιοματικών τής όμιλουμένης.

6. "Ενα βουνό Α. τού Τρίκερι τόν νυν Μπαρζόγια.
7. Τα δύο σύμφωνα τής 5 6' καθετόν λέξεως.
8. Δέν είναι Χριστιανός.
9. Οι άνήκοντες ή προερχόμενοι άπό μίαν ήσαν τών Κυκλάδων.
10. Παχειά σανίδα (ένάρθρος).
11. Τοσμιολυδανινού χημ. σύμβολον.—Καρπός άειθαλών δένδρων (δημ).
12. Τό όματεπώνυμον μίς γνωστότατης "Ιταλίδος ήθοποιού τού κινηματογράφου.

Τὸ Τρομερὸ Μυστικὸ

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 41)

ρίξω κάτω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ θὰ πάω στὸ ξενοδοχεῖο μου νὰ περιμένω τὸ τηλεφώνημά της». Ντρεπόμεν τὴν τῶρα γιὰ τὴν ἐπιδρομὴ μου στὸ σπίτι της.

Ἐνα μικρὸ πράσινο σημειωματᾶριο πάνω στὸ πιάνο τράβηξε τὴν προσοχή μου. Τὸ πῆρα σ' ἅ χέρια μου, φύσηξα τὴν σκόνη πού ἦταν καθισμένη ἀπάνω του — θάλεγε κανεὶς πὼς ὅλο τὸ διαμῆρισμα εἶχε μέρες νὰ ξεσκονιστῇ — καὶ τὸ ἀνοίξα. Τὸ περιεχόμενό του — σημειώσεις γιὰ διάφορα ραντεβού, τὸ ἓνα μισὴ ὥρα μετὰ τὸ ἄλλο — καὶ οἱ νότες πού ἦταν σκορπισμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ δωμάτιο, μαρτυροῦσαν πὼς ἡ μὴς Στεφανία Στέτσον εἶδνε μαθήματα τραγουδιοῦ.

Ἀκούμπησα προσεκτικὰ τὸ καρνέ στὴ θέση του φροντίζοντας νὰ τὸ βάλω στὸ ἴδιο μέρος, ἀκριβῶς ἐκεῖ πού ἡ σκόνη εἶχε ἀφήσει ἓνα καθαρὸ τετράγωνο πάνω στὸ ἔπιπλο.

Καθὼς ἐβγαίνα ἀπ' τὸ σαλόνι, ἔρριξα μιὰ ματιά στὸ διάδρομο. Ἀπὸ τὴ μισοανοιγμένη πόρτα πού ἦταν ἀπέναντι στὴν κουζίνα, φαινόταν ἡ ἀκρὴ ἐνὸς κρεβατιοῦ καὶ μιὰ πορτοῦλα πού σ' ἑλκεῖ θὰ ὡδηγοῦσε στὸ μπάνιο. Προχώρησα κατὰ τὴν ἐξόδο. Εἶχα κιόλας τὸ χέρι μου πάνω στὸ σύστη, ἔτοιμος ν' ἀνοίξω, ὅταν κάτι μ' ἔκανε νὰ σταθῶ ἀκίνητος.

Τὶ ἦταν αὐτό; Ἡμουν βέβαιος πὼς εἶχα δῆ μιὰ σκιά, μιὰ σκιά πού σάλευε ἀργὰ — ἀργὰ καὶ πού ἐρχόταν ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ.

Στάθηκα, χωρίς νὰ τολμῶ νὰ κάνω βῆμα. Ἐνῶς ἄγριος φόβος μὲ κυρίευσε. Ἄν πραγματικὰ κάποιος ἦταν στὸ μπάνιο, ἀσφαλῶς θὰ μὲ εἶχε δῆ καὶ θὰ εἶχε παρακολοθεῖ ὅλες μου τίς κινήσεις.

Προσπάθησα νὰ ἐπιβληθῶ στὸν ἑαυτὸ μου καὶ νὰ σκεφθῶ ψυχραίμα. Τὶ ἦταν ἐκεῖνο πού μὲ εἶχε κάνει νὰ νομίσω πὼς κάποιος ἦταν στὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ; Ἐκείνη ἡ σκιά πού εἶχα δῆ νὰ γλιστρήσει φευγαλέα πάνω στὸ πάτωμα. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀποτελοῦσε καμμιὰ ἀπόδειξη τῆς παρουσίας ἐνὸς δευτέρου ἀνθρώπου στὸ διαμῆρισμα. Διόλου ἀπίθανο, σκέφθηκα, νὰ εἶναι τὸ παράθυρο τοῦ μπάνιου ἀνοικτὸ καὶ τὸ κουρτινάκι του, καθὼς κυματίζει στὸν ἀέρα, νὰ ρίχνει στὸ πάτωμα τὴ σκιά πού εἶχα δῆ νὰ σαλεύει.

Ἄν τὸ ἐβάζα στὰ πόδια χωρίς νὰ ἐξετάσω, δὲ θὰ συγχωροῦσα ποτὲ στὸν ἑαυτὸ μου τὴ δειλία μου. Τὰ πόδια μου ἔτρεμαν ἀπ' τὸ φόβο, ἀλλὰ ἔκανα κουράγιο καὶ, διασχίζοντας τὴν κρεβατοκάμαρα, μπήκα στὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ.

Δὲν εἶχα κάνει λάθος. Τὸ παραθυράκι τοῦ μπάνιου ἦταν ἀνοικτὸ. Κι' ἐκεῖνο πού μοῦ εἶχε φανῆ σὰ σκιά, ἦταν μιὰ σάρπα πού ἀνέμιζε ἀπ' αὐτὴ γύρω ἀπ' τὸ σῶμα τῆς Στεφανίας Στέτσον πού, μὲ θηλεῖα στὸ λαιμό, κρεμόταν ἀπ' τὸ σωλῆνα τοῦ ντουῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17ον

Ἡ πρώτη σκέψη πού μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ, ἦταν νὰ κόψω τὸ σκοινὶ καὶ νὰ κατεβάσω τὴ Στεφανία Στέτσον. Ἡ δευτέρη, νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια. Δὲν ἤξερα τί ἔπρεπε νὰ κάνω. Αἰσθανόμεν πολὺ ἄσχημα, γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνοιώσα ζάλη καὶ μοῦ φάνηκε πὼς θὰ ἔκανα ἐμετό. Πῆγα στὴν κρεβατοκάμαρα καὶ κάθησα στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεβατιοῦ.

«Δὲν πρέπει ν' ἀγγίξω τίποτε ἐδῶ μέσα, σκέφθηκα, ἀλλιῶς θάχω φασαρίες μὲ τὴν ἀστυνομία». Ἐξάλλου, ποῖό τ' ὀφείλω; Ἡ Στεφανία Στέτσον ἦταν νεκρή, ὅσο γι' αὐτὸ δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία. Εἶχα δῆ ἀρκετοὺς νεκροὺς στὸν πόλεμο καὶ ἔπειτα πὼς εἶναι τὸ πρόσωπο ἐνὸς πεθαμένου. Ἀλλὰ, βέβαια, δὲν εἶχα ποτὲ ἠλικιωμένους κυρίες μὲ θηλεῖα στὸ λαιμό. Ἡ θέα τοῦ κρεμασμένου κορμιοῦ μ' ἔκανε νὰ δῶ μονομιὰς πόσο τρομακτικὰ ἐπικίνδυνη ἦταν δὴ αὐτὴ ἡ ὑπόθεση. Ἡ ἔλλεν κινδύνευε. Ἐγὼ κινδύνευα. Ὁ ἐχθρὸς — ὅποιος κι' ἂν ἦταν — εἶχε σκοτώσει τὸν ἔντ' στὸ Βερολῖνο· καὶ τῶρα ἐδῶ, στὴν Ἀμερική, δὲν εἶχε διατάσει νὰ δολοφονήσῃ τὴ Στεφανία Στέτσον.

Δὲ θὰ τὰ κατάφερα ποτὲ νὰ τὰ βγάλω πέρα μόνος μου. Ὡς τῶρα εἶχα ἀγνοήσει τίς συστάσεις τοῦ ἔντερ, τίς ἐντολὰς τοῦ Τζέλλιφσον, εἶχα περιφρονήσει ἀκόμη καὶ τὴν ἀστυνομία τῆς Γιούτικα. Τοῦτο ὅμως ἐδῶ ἦταν μιὰ συγγερὴ δολοφονία. Ἐπρεπε νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία.

Λένε πὼς τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού χρειάζεσαι ἔναι ἀστυφύλακα, ἀνοίγει ἡ γῆ καὶ τοὺς καταπίνει ὅλους. Αὐτὸ ἔπαθα κι' ἐγώ. Θὰ μπορούσα βέβαια νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία παίρνοντας τὸ τηλέφωνο πού ἦταν πάνω στὸ τραπεζάκι, στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς μὴς Στέτσον. Ἀλλὰ δὲν τὸ σκέφτηκα. Μηχανικὰ ἀνοίξα τὴν πόρτα, κατέβηκα τὴ σκάλα καὶ βγήκα στὸ δρόμο. Περπατοῦσα χωρίς νὰ ξέρω πού πηγαῖνα.

Βάδισα ὥρα πολλή. Τέλος εἶδα ἓναν ἀστυφύλακα λίγα μέτρα μπροστὰ μου. Προχωροῦσε γρήγορα καὶ τάχυνα τὸ βῆμα γιὰ νὰ τὸν φτάσω. Τὸν πλησίασα καὶ τραύλισα μὲ κόπο:

—Μόλις πρὶν ἀπὸ λίγο βρήκα μιὰ γυναίκα νεκρή. Ἔγινε φόνος. Ἐρχεστε μιὰ στιγμὴ μαζί μου;

—Ποῦ; ρώτησε κυττάζοντάς με στὰ μάτια.

—Στὴν 8η Ὁδῶ.

—Ποῦ ἀκριβῶς, στὴν 8η Ὁδῶ;

Τοῦ εἶπα τὸν ἀριθμὸ τῆς πολυκατοικίας.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐβγαλε ἀπ' τὴν πίσω τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του ἓνα μικρὸ σημειωματᾶριο κι' ἄρχισε νὰ γράφει.

—Τ' ὄνομά σας; ρώτησε.

—Τὶ σημασία ἔχει τώρα τ' ὄνομά μου; Μὲ λένε Τζῶν Τέρραντ. Θὰ ἐρθετε μαζί μου;

—Ποῦ εἶπατε πὼς εἶναι αὐτὸ τὸ σπίτι;

Τοῦ ἐξήγησα.

—Μένετε ἐκεῖ;

—Οὐχί.

—Ποῦ μένετε; Καὶ πὼς ἀνακαλύψατε τὸ πῶμα;

—Μὰ τέλος πάντων, εἶπα νευριασμένος, δὲ νομίζετε πὼς μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε αὐτὲς τίς ἐρωτήσεις λίγο ἀργότερα;

Σήκωσε τὰ μάτια του ἀπ' τὸ σημειωματᾶριο καὶ μὲ κύτταξε.

—Γιατὶ τόση βία; ρώτησε. Δὲν εἶπατε πὼς ἡ γυναίκα εἶναι πεθαμένη;

—Ναί, βέβαια, ἀποκρίθηκα. Ἀλλὰ, στὸ κάτω — κάτω, δὲν εἶμαι καὶ γιαντρός. Μπορεῖ νὰ ἔκαν λάθος.

Ὅ ἐπεχείρημά μου φάνηκε νὰ τὸν ἔπεισε.

—Καλὰ, ἐλάτε, εἶπε.

Στὴ γωνία τοῦ δρόμου σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ κολώνα κι' ἀνοίξε ἓνα μυστηριώδες κουτί. Μέσ' στὸ κουτί ἦταν ἓνα τηλέφωνο, πού, ὅπως κατάλαβα, ἐπικοινωνοῦσε ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ ἀστυνομικὸ τμήμα.

—Ἐδῶ Μοργκαν, εἶπε. Ἐχω κοντὰ μου ἓναν κύριο πού ἀναφέρει κάποιον φόνον... Ναί, στὴν 8η Ὁδῶ... Ἐγὼ τὸν ἀριθμῶ... Ἔτσι λέει. Ναί, φόνος... Δὲν ξέρω... Μάλιστα. Μάλιστα.

Ξανάβαλε τ' ἀκουστικὸ στὴ θέση του καὶ προχωρήσαμε. Χρειάστηκε ὥρα νὰ φτάσωμε στὸ σπίτι τῆς μὴς Στέτσον γιατί, χωρίς νὰ τὸ καταλάβω, εἶχα ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπ' τὴν 8η Ὁδῶ. Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού πλησιάζαμε στὴν πολυκατοικία, ἓνα πράσινο αὐτοκίνητο μὲ ρίγες ἀσπρὲς σταματοῦσε μπροστὰ στὴν εἰσοδο. Δύο ἀστυφύλακες κατέβηκαν ἀπὸ μέσα κι' ὁ συνοδὸς μου τοὺς πλησίασε. Κάτι εἶπαν ἀναμεταξύ τους ψιθυριστὰ κι' ἔπειτα ὁ ἓνας τοὺς στράφηκε σὲ μένα καὶ μὲ ρώτησε:

—Ἐδῶ εἶναι;

—Ναί.

—Προχωρήστε τότε μπροστὰ καὶ δεῖξτε μας τὸ δρόμο.

Ἀνεβήκαμε ὅλοι μαζί τίς σκάλες. Ἐγὼ ἀπ' τὸ διαμῆρισμα τῆς μὴς Στέτσον, στήθηκα.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ πόρτα, εἶπα. Ἀλλὰ εἶναι κλειδωμένη. Θὰ μποῦμε ἀπ' τὸ παράθυρο.

Καὶ καθὼς μιλοῦσα, δρασκέλισα τὸ παράθυρο τοῦ κλιμακοστασίου καὶ πάτησα τὸ πόδι μου στὴν πλινθόκτιστη προεξοχή. Ὁ ἀστυφύλακας μὲ κύτταξε περίεργα.

—Ἐλάτε, τὸν εἶπα.

Ὅταν βρέθηκα στὴν κουζίνα γύρισα νὰ δῶ πίσω μου. Μόνον ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς ἦταν μαζί μου.

—Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι; ρώτησε.

—Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ μποῦν ἀπ' τὴν πόρτα, εἶπε καὶ μοῦ ἔρριξε μιὰ παράξενη ματιά. Ἐχέτε ἀντίρρηση;

Μὲ προσπέρασε, βγήκε στὸ διάδρομο καὶ ἀνοίξε τὴν ἐξόδο στὸς ἄλλους δύο. Πρόσεξα

πὼς πρὶν πιάσῃ τὸ χερούλι τῆς πόρτας, τύλιξε τὸ χέρι του μ' ἓνα μαντήλι.

Ὁδήγησα τοὺς τρεῖς ἄντρες στὴν κρεβατοκάμαρα καὶ δείχνοντάς τους τὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ, τοὺς ἐγνεψα νὰ προχωρήσουν. Μοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀντικρύσω γιὰ δευτέρη φορὰ τὸ φρικτὸ θέαμα.

Ἐγὼ ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ μπάνιου οἱ τρεῖς ἀστυνομικοὶ ἔμειναν σὰν ἀπολιθωμένοι. Ἐκεῖνος πού εἶχε μπη μαζί μου ἀπ' τὸ παράθυρο, ψιθύρισε ἓνα «Θεέ μου! Ὡ, Θεέ μου!» κι' ἔπειτα ἦρθε κοντά μου.

—Καθῆστε ἐδῶ, εἶπε. Καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ σηκωθῆτε καθόλου ἀπ' τὴν καρέκλα σας γιὰ νὰ μὴ παρασυρθῆτε ἀπ' τὸν πειρασμὸ καὶ ἀγγίσετε τὸ παραμικρὸ ἐδῶ μέσα. Θὰ περιμένετε ὁδηγίες μας.

Πρὶν προλάβω νὰ πῶ λέξη εἶχε κιόλας φύγει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18ον

Εἶναι σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο μιὰ ὥρα καὶ σαρανταπέντε λεπτά. Ὑστερα ἀπ' τὸ πρῶτο τέταρτο τῆς ὥρας, ὁ ἀστυφύλακας πού εἶχα σταματήσει στὸ δρόμο καὶ πού φρουροῦσε ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος, ἦρθε καὶ κάθησε ἀπέναντί μου. Δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα του νὰ πῇ λέξη, ἀλλὰ οὔτε κι' ἐγὼ εἶχα ὄρεξη γιὰ κουβέντες. Τὸ ἀνατριχιαστικὸ θέαμα τοῦ κρεμασμένου κορμιοῦ μὲ εἶχε συγκλονίσει καὶ ἡ σιωπὴ ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ ἡρεμήσω.

Σὲ λίγο ἓνας ἄντρας μεγαλόσωμος μὲ καφερούχα, καφε παπούτσια καὶ γραβάτα, ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του. Φαινόταν σπουδαῖο πρόσωπο. Στάθηκε μπροστὰ μου καὶ μὲ κύτταξε. Τὸ ὄψος του δὲν εἶδεινε περιέργεια, μάλλον ἀνησυχία, θάλεγε κανεὶς.

—Τ' ὄνομά σας εἶναι Τέρραντ; ρώτησε σὲ λίγο.

Κοῦνησα τὸ κεφάλι μου.

—Καὶ τὸ δικό σας ὄνομα; ρώτησα.

Ἡ ἐρώτησή μου τὸν ἐξάνησε, ἀλλὰ ἀμέσως ἀποκρίθηκε:

—Κέλλυ, Ἀστυνόμος Κέλλυ.

Τὸ μικρὸ διαμῆρισμα εἶχε γεμίσει στὸ ἀναμεταξύ μὲ ἀστυνομικοὺς, ἄλλους μὲ στολή, ἄλλους μὲ πολιτικά. Ὑστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα ἐκείνη ἡσυχος κι' ἐρημικός, ἦταν τώρα γεμάτος αὐτοκίνητα ἀραδιασμένα στὴ σειρά. Στὰ πεζοδρόμια ἓνα πλῆθος πολὺ, συνωστίζονταν γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ θέαμα. Ὁ Κέλλυ κι' ἐγὼ μπη κάμε σ' ἓνα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα καὶ ἐκινήσαμε.

Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, πού μοῦ φάνηκαν ἀτελείωτα, τ' ἀμάξι σταμάτησε μπροστὰ σ' ἓνα τεράστιο κτίριο. Μέσα ἀπὸ ἓνα λαβύρινθο ἀπὸ γκρίζους διαδρόμους, ὁ Κέλλυ μὲ ὡδήγησε σ' ἓνα γραφεῖο καὶ μοῦ ἔκανε νόημα νὰ καθῶ. Ἡ καρέκλα πού ἦταν ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά. Δύο ἄλλοι ἄντρες πού εἶχανε μπη μαζί μας στὴν κάμαρα, στάθηκαν ὀρθοὶ πίσω μου.

Ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη. Ὁ Κέλλυ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ χαρτιά πού ἦταν στοιβαγμένα στὸ τραπέζι καὶ εἶπε:

—Λυπούμαι πού σὰς ἔκανα νὰ περιμένετε. Ἀλλὰ τῶρα πού τελειώσαμε τὰ προκαταρκτικά, μπορούμε νὰ μποῦμε στὸ θέμα.

—Στὸ θέμα; ρώτησα μὲ ἀπορία. Ποιὸ θέμα;

Σήκωσε τὰ μάτια του καὶ μὲ κύτταξε.

—Μὰ, ναί, τὴν ὑπόθεσι πού ἔχετε νὰ μᾶς ἐκθέσετε, κύριε Τέρραντ, εἶπε κάπως ἐκνευρισμένος. Σὰς ἀκούω. Λέγετε.

—Ὡ! ἔκανα ἀποσοδωλόμενος.

Ἐβάζα τὰ δυνατὰ μου νὰ συγκεντρωθῶ.

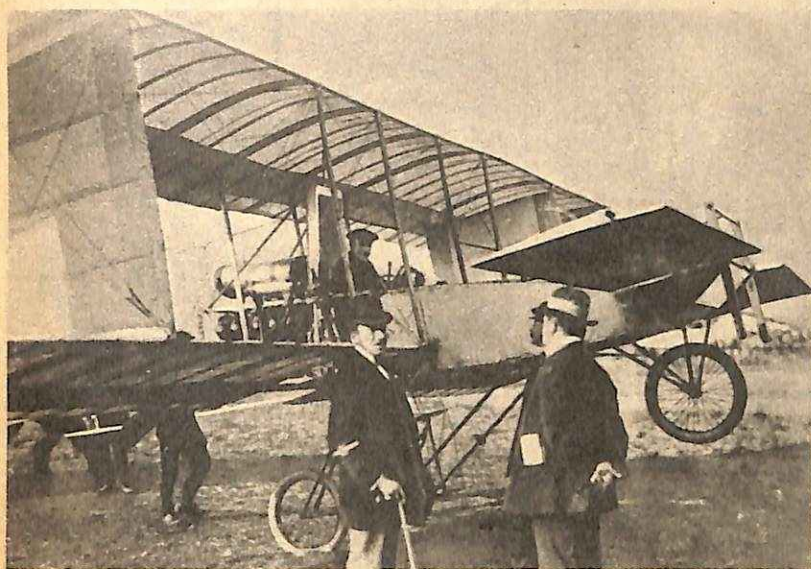
—Τί θέλετε νὰ σὰς πῶ; εἶπα σὲ λίγο. Εἶναι ἀπλούστατο. Κτύπησα τὸ κουδούνι τῆς πόρτας καὶ κανεὶς δὲ μ' ἀνοίξε. Ἀναγκάστηκε νὰ μῶ ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ... καὶ τὴν εἶδα.

Ἔγινε μιὰ μικρὴ σιωπὴ.

—Ἀς ἀρχίσωμε καλύτερα ἀπ' τὴν ἀρχή, εἶπε ὁ Κέλλυ. Εἶπατε πὼς τ' ὄνομά σας εἶναι Τζῶν Τέρραντ. Εἰσάστε Ἐγγλέζος;

—Ναί.

ΘΥΜΑΣΤΕ ΠΟΤΕ;

... ἢ ξέρετε πότε προεγειώθη αὐτὸ τὸ ἀεροπλάνο στὴν Ἀθήνα καὶ τοιοῦς ἦταν μέσα ;

ΛΥΣΕΙΣ

ΖΙΓΚ—ΖΑΓΚ Ἄρ. 6

Ὁ εἰδικὸς συνεργάτης μας ἐπέτυχε μὲ τὰς λέξεις: ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΤΗΤΕΣ—ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΙΣ 52 βαθμοῦς.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ Ἄρ. 6.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΑ. 2. ΑΝΕΠΑΙΣΘΗΤΟΝ. 3. ΡΕΛΑΝΣ—ΕΝΑ. 4. ΑΠΙΝ—ΑΛΒΙΟΝΑ. 5. ΠΙ—ΣΑΛΕΜ. 6. Ο «ΤΣΑΡΟΣ»—ΚΑΜΑ. 7. ΤΗ—ΧΩΝΕΥΩ—ΟΝ. 8. ΑΝΔΡΟΣ—ΝΑΝΙ. 9. ΜΕ—ΥΙΟΥΣ—ΣΙΑ. 10. ΟΥΣΣΑΡΟΙ—ΤΑΝ. 11. ΙΤΕΑ—ΑΣΟΦΑ. 12. ΑΡ.—ΠΑΡΑΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

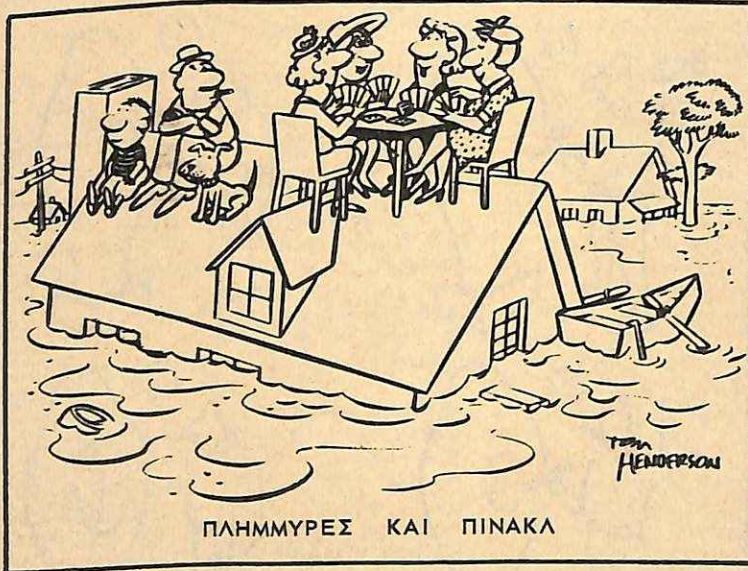
1. ΠΑΡΑΠΟΤΑΜΟΙ. 2. ΑΝΕΠΙΤΗΔΕΥΤΑ. 3. ΡΕΛΙ—ΣΕΡ. 4. ΑΠΑΝ—ΤΑΧΟΥΣΑ. 5. ΣΑΝ—ΡΩΣΙΑ. 6. ΤΙΣΑΙΟΝ—ΟΡΑΝ. 7. Ρ.Σ.—ΑΣΟΥ—ΡΕΣ. 8. ΑΘΕΟΣ—ΣΙΟΡ. 9. ΤΗΝΙΑΚΩΝ—ΦΑ. 10. Η «ΤΑΒΛΑ»—ΠΑ—ΤΣΑ. 11. ΜΟ—ΛΕΜΟΝΙΑ. 12. ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΝΙ.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ Ἄρ. 6.

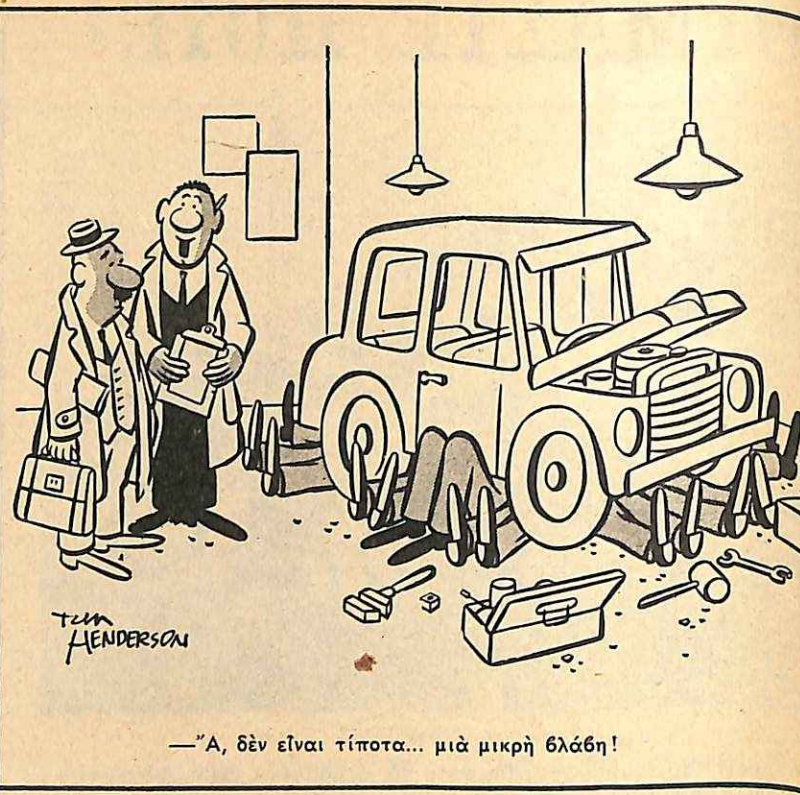
1) Διαφέρει ὁ γύρος τοῦ τραπεζιοῦ. 2) Τὸ παντελονάκι τοῦ μπικίνι εἶναι ψηλότερα. 3) Λείπει ὁ δεξιὸς ἀντίχειρ τῆς καστανῆς κοπέλλας. 4) Λείπει μιὰ τελεία ἀπὸ τὴν κουρτίνα. 5) Διαφέρουν τὰ μαλλιά (ἐπάνω) τῆς ξανθῆς κοπέλλας. 6) Διαφέρει ἡ κορδέλλα τοῦ σουτιέν. 7) Τὸ δεξιὸ πόδι τῆς ξανθῆς κοπέλλας εἶναι ἴσιο. 8) Λείπει ἡ ζώνη της. 9) Λείπει ὁ γύρος ἀπὸ τὴν γλάστρα. 10) Ἡ καστανὴ κοπέλλα ἔχει ἐλιά στὸ μάγουλο.

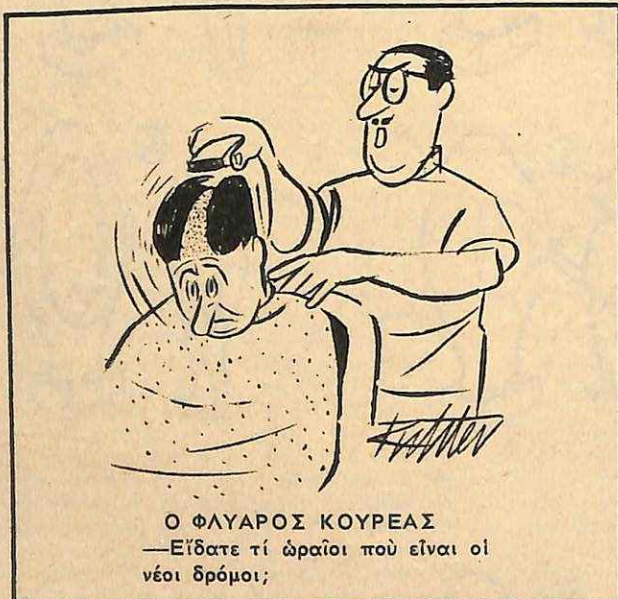
ΧΙΟΥΜΟΡ

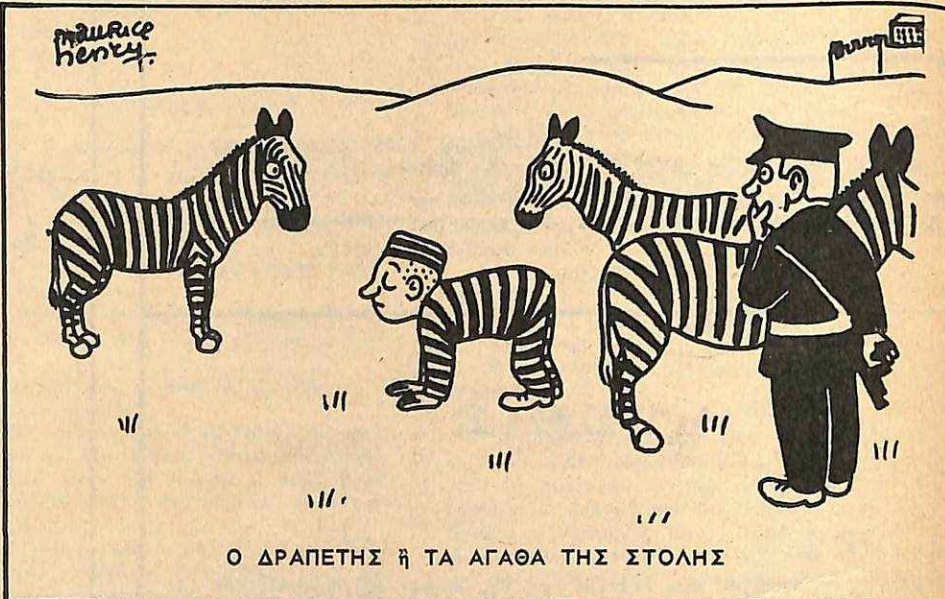
ΠΛΗΜΜΥΡΕΣ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΑ

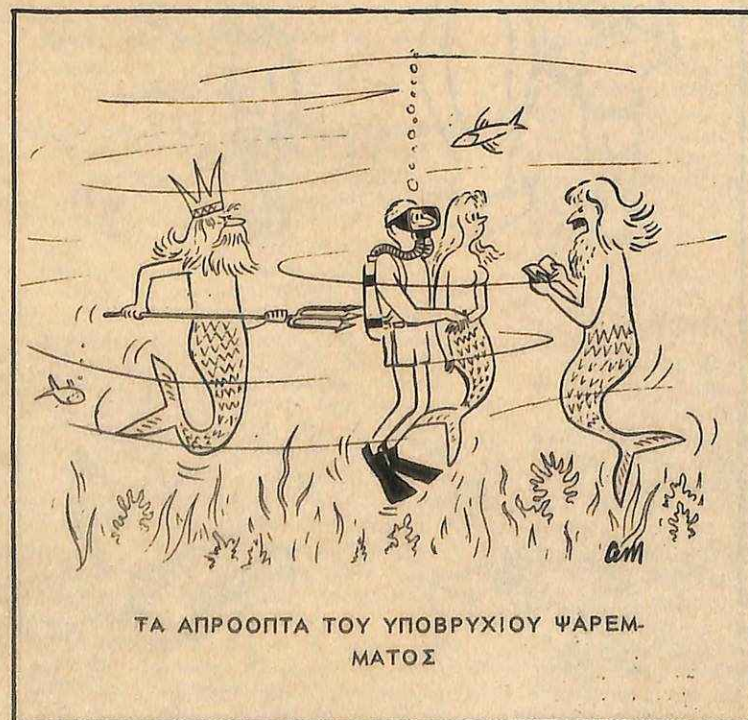
—“Α, δὲν εἶναι τίποτα... μιά μικρή βλάβη!”

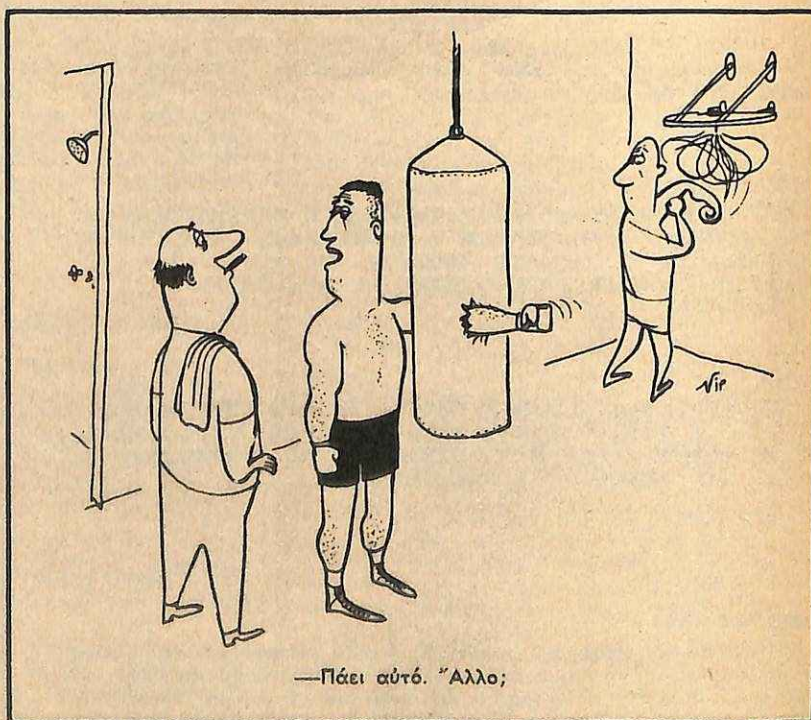
Ο ΦΛΥΑΡΟΣ ΚΟΥΡΕΑΣ
—Εἶδατε τί ὥραῖοι πού εἶναι οἱ
νέοι δρόμοι;

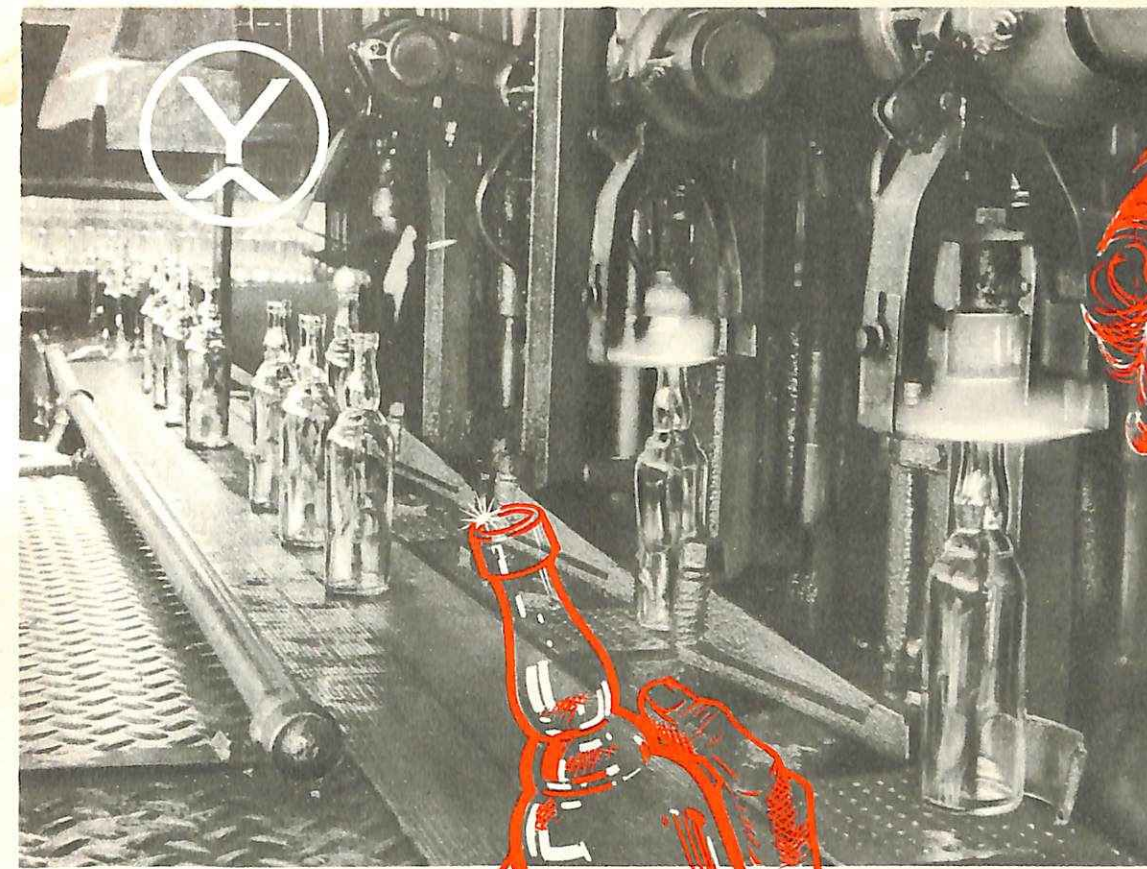
Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ ἢ ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΗΣ ΣΤΟΛΗΣ

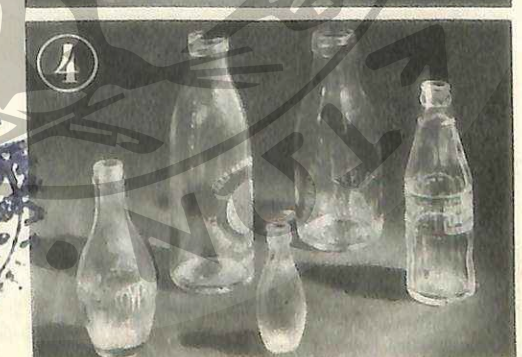
ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΟΥ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΥ ΨΑΡΕΜ-
ΜΑΤΟΣ

—Πάει αυτό. “Άλλο;

Η ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΦΙΑΛΩΝ. (Απόδοσις μέχρι
60.000 τεμάχια ἡμερησίως).

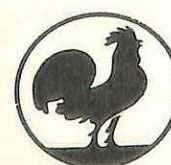
Ἡ πολύτιμος πείρα 41 ἐτῶν δημιουργικῆς ἐργασίας εἰς τὴν
ὑαλουργία καὶ τὰ πλέον σύγχρονα ἐπιστημονικὰ καὶ τε-
χνικὰ μέσα πού διαθέτομεν σὰς δίδουν σήμερα τὴν δυνα-
τότητα νὰ ἐμπιστευθῇτε τὰς παραγγελίας σας εἰς τὸ με-
γαλύτερο βιομηχανικὸ ὄργανισμὸ τῆς χώρας.
Ἀσύγκριτος εἰς δυνατότητα παραγωγῆς καὶ ἀσυναγώνι-
στος εἰς ποιότητα.

ΠΑΡΑΓΟΜΕΝΑ ΕΙΔΗ ΦΙΑΛΩΝ

1 ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ 3 ΠΟΤΟΠΟΙΙΑΣ
2 ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ 4 ΓΑΛΑΚΤΟΣ & ΑΕΡ. ΠΟΤΩΝ

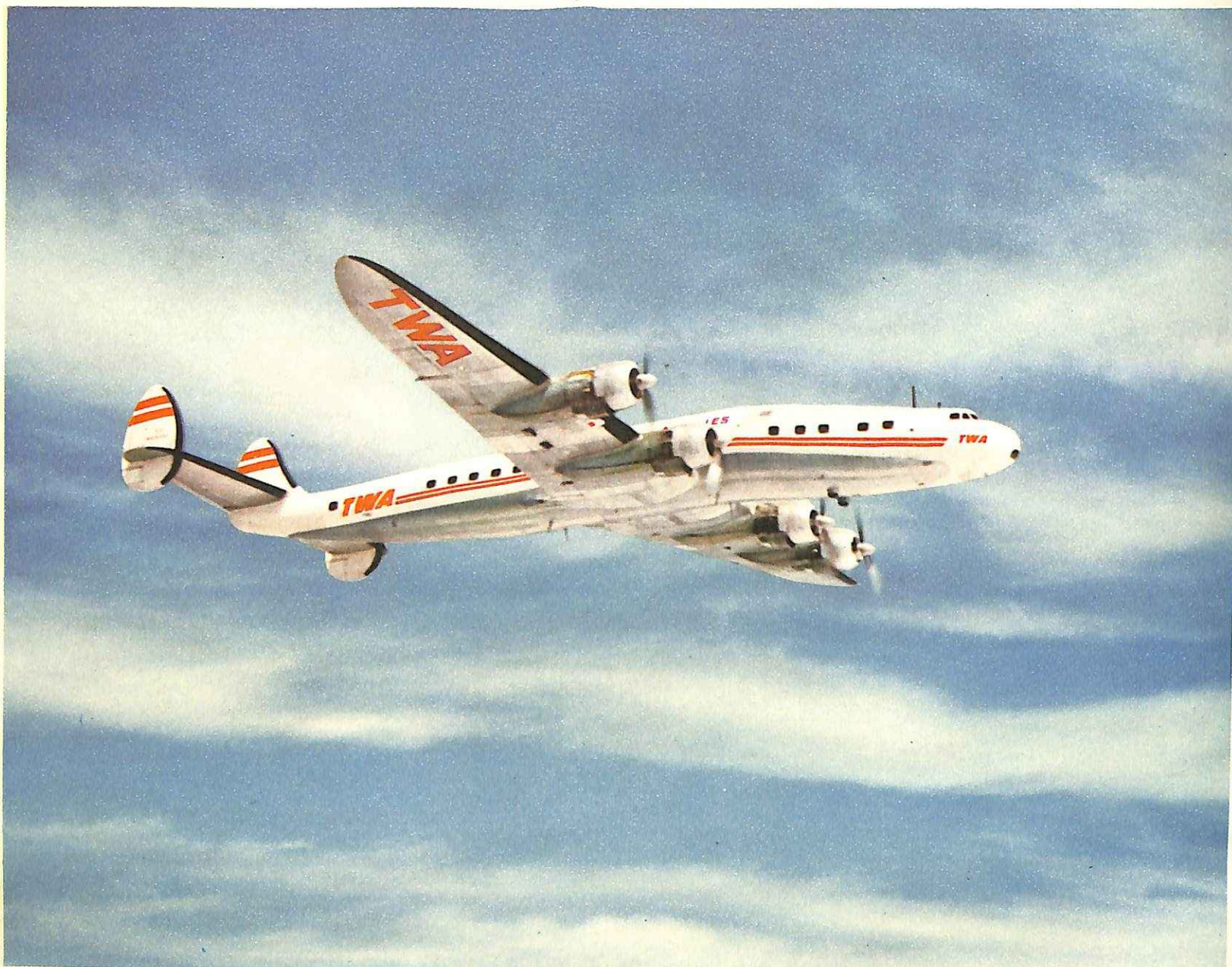
Ἐπίσης εἰς τὸ ὑαλουργεῖον τῆς Ἑταιρίας παράγονται

- ΥΑΛΟΠΙΝΑΚΕΣ ΚΟΙΝΟΙ - ΟΠΛΙΣΜΕΝΟΙ - ΛΕΙΑΣ ΕΠΙΘΑΛΕΙΑΣ
- ΕΙΔΗ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΦΩΤΙΣΤΙΚΑ • ΣΩΛΗΝΕΣ • ΥΑΛΟΒΑΜΒΑΕ
- ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΚΟΙΝΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ & ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
- ΒΑΖΑ ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ.

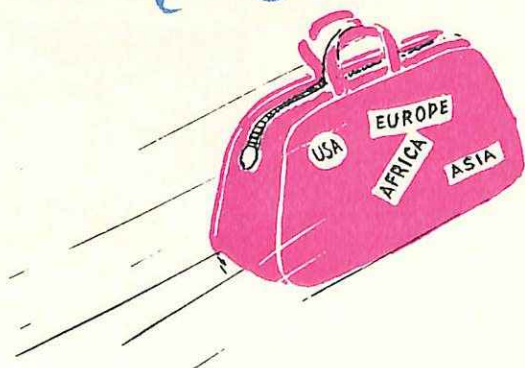

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ
ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Σήμερα και κάθε μέρα...

... ΑΝΑΧΩΡΟΥΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΗ **CONSTELLATIONS**
ΤΗΣ **TWA**
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΤΑΞΕΙΔΕΥΕΤΕ ΜΕ ΤΗΝ

TWA
TRANS WORLD AIRLINES